

DE DROENE BLIENDER

Kris Van Eygen © EYGEN-BOEKEN.be

Van Kris Van Eygen zijn verschenen:

Hoe ik drek nek (1995)

Race naar de maan (1997)

De spieders van Toil Darranjé (1998)

De minnaren van Bokrijk (1999)

Net toen de wereld verduisterde (1999)

Het 18-dagen ultimatum (2001)

De heer van Doeatstad (2002)

Meneer P en zijn Hollandse gezelschap (2004)

Waarom wij niet meer seriemoorden (2005)

De bende van de paars-groene mannen (2005)

De vereffenaar - De relikwieënverzamelaar (2006)

De anticipaat - De relikwieënverzamelaar (2007)

De deur van het eeuwige leven (2009)

De man met de sigaret (2010)

De wespenvangers van Tornac (2010)

Papa komt slapen wanneer de vogeltjes fluiten (2011)

De droene bliender (2013)

Winterhutje (2015)

Hemelsbreed: 10 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2016)

Ik kom even op verhaal (2017)

De ten dode opgeschreven mensen (2019)

Vuurtoorn (2020)

Smalspoor onderonsjes: 30 jaar hekel-, treur- en kreupeldichten (2022)

Realisatie: 2013; eerste druk: juli 2022

Omslagillustratie: Kris Van Eygen

Redactie & foto auteur: Patricia Budenaerts

Uitgever: Kris Van Eygen © www.eygen-boeken.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, elektronische drager of welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

DE DROENE BLIENDER

door

KRIS
VAN EYGEN

Alles wat de menselijke verbeelding kan bedenken, kan ergens in het heelal bestaan, want de oneindigheid van de schepping betekent dat zij niet minder vloeibaar, niet minder vruchtbaar is dan de dromen van een man of een vrouw.

Dean Koontz/Cold fire

Mijn skivakantie begon veelbelovend. Het was mooi weer en ik had goed gezelschap: twee ingrediënten die absoluut nodig zijn om een reis te doen slagen. De dure skipas en huurprijzen nam ik erbij, alsof ik genoeg gespaard had om het geld langs deuren en ramen te smijten. Een belangrijk detail: we hadden een skipas zonder verzekering.

Veysonnaz ligt in het skigebied van Quatre Vallées, met de 3330 meter hoge Mont-Fort als een van de trekpleisters. Op een heldere dag kun je er de Matterhorn en de Mont Blanc zien. Het dorpje biedt ook een grandioos uitzicht op de Rhônevallei. Ik keek ervan op dat diezelfde Rhône Lyon aandoet en uitmondt in de Middellandse zee.

Het was eind april. De sneeuwgrens was tot net boven het dorpje opgeschoven en de sneeuw op de hogere skipistes was nog van prima kwaliteit. Op het dak van de chalet waar we een flat hadden gehuurd, lag een meter sneeuw die gestaag smolt; overal hingen gevaarlijk lange, druppelende ijspegels.

We waren met z'n vieren: drie getrouwde mannen en één vrouw, vrijgezel. De maat van mijn schoonbroer aspireerde een relatie met de vrouw; ze was nog jong en een groen blaadje voor mannen van rond de veertig. Ik was de enige die de kaap van de vijftig al had gerond. Mijn vrouwtje was thuisgebleven. Jammer, want ik had willen zien hoe elegant en sierlijk Rowena de bergen af zou komen glijden.

Ik ben voor chronologie, maar voor een keer doe ik het eens anders. Laat ik onmiddellijk het akelige gedeelte van het verhaal vertellen.

Tot op de laatste afdaling van de eerste dag ging alles goed. We skieden over een zwak hellend pad van de ene piste naar de andere. Mijn ouderwetse ski's waren lang en namen meer oppervlakte in, waardoor ze meer weerstand ondervonden van de sneeuw dan de

ski's van mijn kompanen. Ik zakte daarom steeds naar de laatste plaats af.

Ik hurkte en probeerde de luchtweerstand zo klein mogelijk te houden, maar ik kwam iets te dicht bij een afgrond. Ik verzette een ski, en toen ging het goed fout: linkerski op rechterski, voorwaartse val op mijn snuit, het licht voor even uit.

Het verdere verloop van het verhaal kan zijn: ik stond op, nam mijn latten en stokken en skiede mijn vrienden achterna. Er zou me niets bijzonders overkomen zijn. Maar ik kan ook een arm breken. Dan zou er een dokter nodig zijn, misschien ook een draagberrie op ski's. Een gebroken been zou een helikopter vereisen, plus een ziekenhuis met bekwaam personeel. In het ergste geval, als vervoer via de weg te veel complicaties zou meebrengen of te lang zou duren, moet een vliegtuig mij naar de heimat vliegen.

Ik kan in het ravijn vallen, en dan zouden mijn latten en stokken andere skiërs kunnen kwetsen. Horrortaferelelen zoals mensen met afgehakte hoofden en ledematen zijn dan een mogelijk gevolg. Mijn val kan een lawine veroorzaken en dan zou een zoektocht nodig zijn. Ik kan nog een doemscenario bedenken: de smak zou fataal kunnen zijn, dood.

Als ik nu gewoon de werkelijke gebeurtenissen vertel, dat zou eerlijker zijn ten opzichte van mijn lezers die zich mee in de afgrond gooien en hopen dat dit boek leuk om te lezen is. Af en toe zal mijn vertelsel ongelooflijk overkomen. Laat jullie daardoor niet misleiden. Geloof het of niet, ik vertel niets dan de waarheid.

Mijn naam is Lennart en ik ben niet dood. Ik leef undercover. Ik loer voortdurend vanonder de cover naar jou en observeer je gezichtsuitdrukkingen, analyseer je denkpijpen, je zijn. Jij bent ik. Ik ben jij. Wij kunnen niet zonder elkaar, voor even, net zoals ik niet zonder Rowena kan, en dat levenslang.

Wij, mijn vrouwtje en ik, begrijpen elkaar meestal zonder dialoog, maar ik beloof je – op mijn erewoord van padvinder die ik nooit ben geweest – dat ik zal spreken als de tijd rijp is.

DEEL 1

DRIE VLINDERS

*Drie vlinders fladderen, dicht bij elkaar,
drie vlinders fladderen, dicht bij elkaar,
midden op zee, voorgoed van land verdwaald,
drie teedren op de woesten oceaan.
Eén ging nog, twee desnoods: een vluchtend paar -
maar drie! Wat heeft het noodlot uitgehaald?*

*Toch, zijn ook soms opeens niet over mij
drie teedre zaligheden bij elkaar,
terwijl in het gewone nauwlijks één
zich uit het grijs bestaan verheffen kan?
Dan, ver van 't land waarin ik daaglijks leef,
komen haar kleine mond en twee zachte ogen
tezamen tot de glimlach die belooft,
en ik verga en word wijd als de zee,
eerst nog zo klein, en in 't oneindige vluchtig
zweeft haar liefde over mij, totdat ik opstorm
om de andere drie-eenheid te bezitten,
haar borsten deinen doe, haar lichaam siddren
van uit de plek die ik niet noemen zal,
omdat ze diep ligt, ik alleen haar ken
en streng bewaak als zee al haar geheimen.*

Jan Jacob Slauerhoff (1898-1936)

Uit de bundel: *Al dwalend*

Wat volgt is de apoloog na de val. Ik leed helse pijn in mijn linker-schouder en schreeuwde het uit. Een skiër schoof doodgewoon voorbij, andere meer bereidwillige skiërs stopten. De hulpvaardigen onder hen sloegen de handen in elkaar. Ze klopten de sneeuw van mijn schouders, zochten mijn skistokken bij elkaar en zetten mijn uit de kom geschoten schouder op zijn plaats.

Diegene die me van mijn pijn verlostte was geen dokter maar een passant die, naar hij zelf beweerde, dat al viermaal met succes op een skipiste had uitgevoerd. Een goede snok en de schouder zat weer goed.

Stéphane heette hij. Ik schatte de man voor in de veertig. Hij was grijzend, had een kuifje en was atletisch gebouwd. Hij had een brede mond en zijn lach was aanstekelijk. Ik bedankte mijn redder en nam afscheid.

De korte versie zal niemand pakken. Ik heb de neiging er meer dan een novelle van te maken. De zin om een kortverhaal te schrijven bespringt me ineens. Of mag het een roman zijn? Laat ik dan snel beginnen aan het lange verhaal.

Het hele gedoe op de helling van een berg waarvan ik de naam niet wist, deed me aan de Babylonische spraakverwarring denken; christenen noemen het Pinksteren. Mensen overwinnen de aan talen gestelde grenzen, en verenigd krijgen ze veel klaar.

Ik ga ervan uit dat alle novelle-, kortverhaal- en romanlezers meegaan naar Zwitserland om te weten te komen wat me daar is overkomen en hoe dat mijn leven heeft veranderd. Geloof me, een achtbaan is er niets tegen.

Herinner jullie de weerbarstige ski's en de onherroepelijke val tegen de ijsharde sneeuwbodem. De voortdurende pijn maakte me benauwd. Als ik daar bleef liggen, zou ik doodvriezen. Dus ik schreeuwde, niet alleen van de pijn maar ook om hulp.

Meer en meer mensen kwamen rond mij staan en torenden hoog boven mij uit. Ik lag op mijn rugzak en het ding irriteerde mij.

Ik vroeg of iemand hem af kon nemen, maar daardoor had ik nog meer pijn, dus de zak moest op zijn plek blijven.

Mijn telefoon ging over. Wellicht waren mijn kompanen ongerust en wilden weten waar ik bleef. Iemand haalde het toestelletje uit mijn rugzak, maar het was al te laat. Hij verstomde. Ik vond dat niet erg omdat ik ervan uitging dat ik even later weer verder zou skiën om me bij hen te vervoegen.

Ik riep dat ze de pijn moesten wegnemen. Dat deed ik in het Nederlands, maar de anderstalige omstanders begrepen me volkomen. Iemand stelde voor ter plaatse de arm terug in de kom te trekken. Ik gaf groen licht. Eender hoe, als het maar snel ging.

Enkele potentiële helpers beraadslaagden even en vatten de koe bij de horens. Ze namen me langs drie kanten vast. Iemand – later zou hij zich voorstellen als Stéphane – begon langzaam aan mijn arm te trekken. Ik mocht niet terugtrekken, ik moest me gewoon ontspannen en de arm laten gaan. Harder en harder trok hij, tot er ineens een plof weerklonk.

Ik herademde. Ik kon niet geloven dat de helse pijn volledig verdwenen was. Door mijn tranen glimlachte ik. Ik kon daardoor de mensen rondom me niet zo goed zien. Ze waren als engelen die me verwelkomden in de hemel. Ik wilde er blijven, maar ik wilde ook verdergaan. Met mijn leven.

Ze hielpen me recht en vroegen of het ging. In het Frans, in het Engels, in het Zwitsers. Ik knikte. Alles ging goed zolang ik geen pijn leed. Of ik kon skiën? Ik wilde helemaal niet meer skiën. Voor mijn part braken mijn stokken en latten ter plaatse in twee.

Iemand belde een ambulance, anderen beloofden me mijn makkers op te zoeken en hen de blijde boodschap te verkondigen: dat ik nog leefde.

Niet veel later kwam de ambulance aan. Geen getoeter, geen sirene. Het was een skiscooter. De bestuurder leek veeleer op een zeebonk dan op een ziekenbroeder. Hij maakte mijn skimateriaal aan de scooter vast en nodigde me uit op te stappen. Dat lukte. Hij zei dat ik me goed moest vasthouden en weg waren we.

Ik zat als een koning op zijn troon, maar de scooter slingerde af en toe zo hevig heen en weer dat ik dreigde eraf te vallen. Ik stelde me voor dat daarbij mijn rechterschouder uit de kom zou schieten.

Na een lange rit zette de scooterbestuurder me aan het grote skistation af. Hij vroeg mijn adres en een handtekening, en wenste me veel geluk. Ik wilde zeggen dat ik mijn geluk al op de piste had opgebruikt en dat ik er geen meer nodig had. Waren de namen en adressen in zijn notitieboekje als trofeeën bedoeld? Of zou ik aan de hand van die gegevens nadien de transportkosten aangerekend krijgen?

Het werd tijd om mijn skigezelschap op te roepen. Ik nam mijn telefoon met mijn rechterhand uit de rugzak en tikte een bericht in. Dat lukte niet zo goed omdat ik links ben.

Terwijl ik op een reactie van mijn schoonbroer wachtte, liet ik de zon mijn gezicht beschijnen. Wat was het leven mooi. Ik had hier alles, maar ik snakte nu meer dan ooit naar een knuffel van Rowena.

Mijn kompanen kwamen niet veel later opdagen. Ze waren door enkele skiërs aangesproken, en die hadden hen uitgelegd waar ik was gevallen. Mijn skivrienden hadden de eerste de beste skilift genomen en waren ernaartoe geskied, maar bij aankomst merkten ze dat ik al was afgevoerd. Toen had mijn schoonbroer mijn tekstbericht ontvangen en ze waren zo snel mogelijk naar het grote skistation gekomen.

Het was al laat en de skidag was voorbij. We keerden terug naar de chalet. Met een beetje hulp van mijn vrienden kreeg ik alles gedaan wat ik moest doen: wassen, omkleden, eten en in bed kruipen. Mijn schatje in België wilde ik niet ongerust maken. Ik besloot de onheilsboodschap pas 's anderdaags af te leveren.

Toen ik ontwaakte, had ik de indruk dat ik mijn skiongeval had gedroomd. De pil tegen de pijn had geholpen, want ik had goed geslapen. Een steek in mijn linkerschouder herinnerde me echter eraan dat het medicijn was uitgewerkt.

Met moeite kreeg ik mijn smartphone op het nachtkastje te pakken. Hij gaf 09u52 aan. Ik lag alleen en had doorheen de ochtendgeluiden van mijn skigezelschap geslapen. Ik herinnerde me vaag, als in een nachtmerrie, dat mijn schoonbroer zich het grootste deel van het bed had toegeëigend.

Mijn kompanen hadden de avond ervoor geprobeerd me voor een tweede skidag mee te krijgen, maar ik had voet bij stuk gehouden. Ik hoefde geen verpleging en ze mochten rustig zonder mij gaan skiën. Mij zou niemand nog op skilatten krijgen, toch niet binnen de volgende twaalf maanden.

Ik probeerde mijn hoofd op te heffen ondanks de barstende pijn in mijn achterhoofd. Het majestueuze uitzicht op de bergen rond Veysonnaz kikkerde me op. De zon verdreef de resterende wolkenlierten en het beloofde een mooie dag te worden.

Ik stond moeilijk op van het bed dat hoog op zijn poten stond. De vloer onder mijn voeten was warm. Ik liep in boxershorts en naakt bovenlijf naar de woonkamer en zette de radio aan. Op het ritme van de muziek wandelde ik verder naar de keuken.

Op de klok van de microgolfoven stond 09u50, maar op die van het elektrische vuur las ik 09u48 af. Boven de deur hing een wandklok die met luidruchtig tikkende wijzers 09u49 aanduidde. De bonte wereld van klokken en hun relatieve tijdsaanduiding fascineerde me, want ja, tijd bestaat niet.

Tijd is iets wat de mens heeft uitgevonden om orde in zijn leven te scheppen. Ook ik houd van orde. Als Rowena kookt, ben ik al bezig met lege doosjes in de vuilnisbak te gooien of gebruikte kookpotten of bestek in de afwasmachine te zetten. Daarmee denk ik tijd te kunnen winnen, om nadien zoveel mogelijk tijd te benutten aan

de dingen die ik graag doe. Dat huishoudelijk werk schijnt iets te zijn dat vrouwen in een man aantrekt, maar ik dwaal af.

Ik haalde een fles water uit de koelkast en dronk aan de tuit. Vervolgens liep ik naar de woonkamer en bekeek de oude cd's die op een schapje aan de muur lagen, wellicht door een huurder vergeten, of bewust achtergelaten omdat muziek op modernere manieren tot bij de luisteraar kan komen. Op een ervan was een witte hond met zwarte oortjes afgebeeld, hij zat voor een ouderwetse grammofoon en keek met een scheve kop in de geluidshoorn. Dat had een komisch effect. Kon een hond van muziek genieten?

Mozart. Veel wist ik niet van de man, alleen dat hij ergens in het 18de-eeuwse Oostenrijk had geleefd, dat hij was aangesloten bij de vrijmetselarij, dat hij zich had laten inspireren door de maçonnieke ideeën om de opera *Die Zauberflöte* te componeren, waarin zoals vanouds goed en kwaad op elkaar inwerkten, dat hij jong gestorven was en dat er in de twintigste eeuw een film over hem was gemaakt: *Amadeus*.

Er lag ook jazzmuziek. Jazz kan me nauwelijks bekoren, maar ik weet wel dat dit soort muziek in Noord-Amerika ontstaan is uit de volksmuziek van de zwarten, toen nog negers, dat blaasinstrumenten overheersen, dat gevoel voor ritme belangrijk is en dat improvisatie een must is, in tegenstelling tot de klassieke muziek waarin alle noten vastliggen. De bossanova dansmuziek uit 1964 interesseerde me nog het minste.

De natuurlijke drang om mijn behoefte te doen dwong me de muziek ter zijde te laten en naar de badkamer te spurten. Ik nam de tijd om mijn sloffen aan te trekken, want op de wc had ik liever iets aan mijn voeten.

De muren van de toiletruimte waren afgewerkt met witte en zwarte tegels in dambordpatroon. In gedachten keek ik zittend op de pot naar de vloer die enkel uit witte tegels bestond. Tot mijn verbazing ontwaarde ik enkele minuscule beestjes die over de vloer liepen; op de grijze voegen waren ze onzichtbaar.

Ik hield ze een tijdje in de gaten omdat ik me afvroeg wat ze hier zochten. Hoe waren de tere wezentjes tot in het kleinste kamertje geraakt? Zaten er ook in de andere kamers? Waren ze in de wc enkel beter zichtbaar door de witte tegels?

Ik heb altijd de neiging om ongedierte te doden ook al zitten ze me niet in de weg. De beestjes op de tegels waren te klein om hun kopjes, hun lijfjes of hun pootjes te onderscheiden, maar ik voelde me er toch door bedreigd. Het leek me geen goed idee om ze te laten leven omdat ze overal in konden kruipen, via mijn schoenen, mijn broek en hogerop.

In een opwelling maakte ik ze allemaal dood, met het plat van mijn sloffen en zonder veel lawaai te maken. Het doden gaf geen voldoening, alleen de zekerheid dat ze nergens zaten waar ik ze niet wilde hebben.

Plots weerklonk geklop. Voor ik het besepte ging een deur open en hoorde ik naderende voetstappen door de gang. De korte voetstappen van een kind of een vrouw? Ik vroeg wie daar was en de indringer hield halt. Toen ik voor alle veiligheid zei dat ik op het toilet zat, verwijderden de voetstappen zich, en niet veel later viel de deur in het slot.

Ik beëindigde mijn toiletbezoek zo snel mogelijk en rende in boxershorts naar de deur. In het trappenhuis was niemand te zien. Ik riep of er iemand was, maar ik kreeg geen antwoord. Ik veronderstelde dat een van mijn skivrienden iets vergeten was.

Verbouwereerd ging ik terug naar binnen en zette mijn draagbare computer aan. Omdat ik toch niets anders te doen had, wilde ik mijn schrijversblok overwinnen. Het was me al meer overkomen, maar elke keer had ik opnieuw inspiratie gevonden. Nieuwe horizons verkennen leek me de beste remedie en ik hoopte dat de Zwitserse bergen me uit mijn dipje zouden halen.

In het begin waren mijn teksten helemaal niet goed. Jarenlang schaafde ik aan mijn schrijfkunst en volgens mij werden mijn teksten beter, maar de uitgevers die ik vroeg mijn verhalen te publiceren vonden ze nog niet goed genoeg.

Toen Rowena in mijn leven kwam, wilde ze maar al te graag redacteur spelen. Dankzij haar verbeteringen vonden we een uitgever, en daar ben ik haar zeer dankbaar voor. Samen met Rowena verbeterde ik ook gedurende enkele jaren teksten voor het Lifestyle-magazine van haar broer. Een geoliede machine waren we. Het was leuk en mijn gevoel voor taal vergrootte.

Ik kan dus zeggen dat ik me het schrijven zelf geleerd heb en dat Rowena me heeft bijgestuurd. We zijn een team. Rowena kent de Nederlandse taal beter dan ik, maar volgens haar kan ik een verhaal vertellen en dat maakt van mij een schrijver. Dat laat echter niet weg dat ik me nog meer kan verbeteren door een betaalbare cursus te volgen.

Ik betrap me er dikwijls op dat ik niet goed weet wat ik moet antwoorden als iemand me vraagt wat ik schrijf. Echte schrijvers zullen het flutverhaaltjes noemen. Lezers die graag dromen en geloven in een onzichtbare realiteit zullen mijn boeken verslinden. Draken, tijdreizen, buitenaardsen, noem maar op. Ik kan het allemaal.

Drie boeken zijn al uitgegeven. De vier manuscripten die ik nog heb liggen, zijn volgens mij stuk voor stuk pareltjes van schrijfkunst, maar de uitgever ziet er geen brood in. Ik zou volgens hem wat volwassener onderwerpen moeten behandelen. En als ik eenmaal wat meer naam heb, zal hij de mindere boeken gemakkelijker kunnen uitgeven. De goede man kreeg het verdorie klaar dat ik geen zin meer op papier kon zetten.

Ik las boeken van bekende schrijvers en constateerde dat ik niet aan hun werk kon tippen. Hun researchwerk moest veel geld hebben gekost. Hadden ze dat in hun eentje gedaan of kregen ze de medewerking van een professioneel team? Hoe kon ik een rijpere schrijver worden? Waar kon ik een getalenteerde manager vinden die mijn boeken wilde promoten?

Om te beginnen vertelde ik Rowena met heel mijn schrijftalent hoeveel ik van haar hield.

Inspiratie borrelt op door de herinnering aan die keer dat ik je vroeg of de wereld weer is zoals hij was. In *De donkerste nacht* van Dean Koontz heb ik ook een formidabele zin ontdekt die me in een bepaalde richting stuurt: *Want in de chaos van het bestaan is waanzin een legitieme vluchtroute naar verlichting.*

Laten we samen waanzinnige dingen doen en kijken wat de gevolgen zullen zijn. Wacht eens, ik ben al een tijdje waanzinnig verliefd op jou. Je beneemt me de adem, je maakt me mateloos en volstrekt onzinnig maar ook ongelooflijk gelukkig. Jij bent mijn prinses en ik heb een hele grote boon voor jou.

Mijn favoriete schrijver doet het in al zijn boeken. Hij zegt het goed. Het beste wat ik kan doen is hem na-apen. Nog zo'n zin uit *De ziener*, een ander boek van hem: *Wie in wonderen gelooft, gelooft in mysteries, en alleen in een wereld vol mysteries kan de waarheid bestaan.*

Waar ligt de waarheid? In een land ver van hier? Moet ik dat zoeken, of ben ik er al, hier in dit decadent skioord? Mijn waarheid is simpel: niets overtreft het wonder van het heeal.

Woesj, woesj, woesj. Je weet niet wat je hoort hé? Wel, het zijn de stormachtige kushandjes die ik vanuit mijn ivoren toren naar jou waanzinnig tollende melkwegstelsel blaas.

Ik mis je. Je borstjes en je kontje. Ik heb zin om met jou van bil te gaan. Pech voor de dames in Veysonnaz, maar ik ben niet gekomen om leuke meiden van de piste te pikken, hen delicaat uit te kleden en thuis met onzedige foto's van hen uit te pakken. Zo ben ik niet.

Hoor ik daar een zucht? Wees gerust, jij bent de enige vrouw die ik begeer.

Ik kijk uit naar onze vereniging waarin ik mijn liefde voor jou kan tonen op een gemeente en toch spetterende manier. Hier zie, alvast een verkennerkusje dat zichzelf opblaast en in je gezicht spat als een te grote kauwgombel.

Momenteel vraag ik me bij alles wat ik doe af of het wel zin heeft. Over je lijfje wrijven, blijft zin hebben, ook je kussen en vastpakken is zinnig. Stilstaan bij wat je zegt, dat heeft zin, als je zegt dat je me graag ziet, als je zegt dat je naar me toe gegroeid bent, als je zegt dat ik de liefste man van wereld ben, zelfs van het heelal. Als je zegt dat je graag breit terwijl ik naast je zit te niksen, voel ik me goed in mijn vel en jij in dat van jou.

Je huid. Ik hou van je welgevormd omhulsel, want het houdt alles wat je bent bij elkaar, naast jouw welgevatheid toch ook iets om blij over te zijn. Jij verdient enkele geparfumeerde kushandjes die mijn nooit sputterende dieselmotor lieflijk uitblaast.

Ik heb nood aan een adempauze. Jij bent mijn pauze. Jij bent mijn adem. Jij bent mijn thuis. Daar voelen we ons allebei goed en genieten we van elkaar, ook al doen we niks of elk ons eigen ding. Je bent geweldig en je maakt me supermega gelukkig.

Over enkele dagen zal ik me terug op jou concentreren, in dat huisje van jou en mij, in dat nestje dat onze oranje zetel voor ons kan zijn. Mag ik dan de bearnaisesaus van je vingers aflikken?

Jij bent mijn *sweetie pie*. Mijn honger is niet te stillen met dragonsaus en frietjes. Ik wil bij het pokeren van jou winnen. Ik ga nog enkele jaren werken om mijn pensioen veilig te stellen, daarna lijkt me de bühneduik de meest voor de hand liggende manier om me in de zee van vrije tijd te gooien. Dan zal ik jou, mijn spetter, als een strandbal in de lucht werpen.

Ik wil niet de eerste de beste voor jou zijn. Ik maak me van mijn tuinstoel los en zie jou in het enorme waterbed liggen slapen, zie jou in de zetel geconcentreerd breien. Als jij de blinde bent, speel ik de dove en zal ik jou door het akelige bos gidsen, en als je in het duister iets hoort kraken, kietel me dan dood.

Ik heb zin om samen met jou een lange wandeling te maken, waarbij we elke vijfhonderd meter elkaar opwarmen met een knuffel die al onze atomen van gewilligheid doet trillen. Straks, in het laar, zal ik de plaid uitspreiden om van elkaar te eten. Dan zal ik je

droge zoentjes op je poezelige wangetjes geven en één nat kusje op je tuitende lipjes.

Ik wil het in het Engels uitbazuinen. Geen idee waarom, maar het moet: *Cocaine is running around my brain and has unchained my darkest nightmares, but at the end of the tunnel there is you, my unbearable lightness. Let's go head over heels and tumble and kiss each other on almost unreachable places.*

Je bent enorm grappig als je vertelt over de kroketten die je niet veel zeggen omdat ze niet kunnen praten. Als je verstrikt bent geraakt in de spaghetti'slierten zal ik je komen redden en kom ik al jodelend aan een liaan aanzweven om jou, mijn kortgerokte, naar onze junglehut te vliegen en je daar te verwennen zonder je uit te kleden.

Aan alle onbeleefderiken die je pad kruisen zou ik willen zeggen: *Mag ik jullie erop wijzen dat mijn liefste geen broek van jullie aan heeft. Willen jullie ook in het vervolg de zaagpraatjes laten en mijn zoetje niet hinderen in haar doen en laten zodat de belastingbetalers geen vertragingen oplopen door jullie ongecontroleerd geleuter en gebazel. Bij voorbaat dank en merci op de koop toe. Veel plezier onderweg of thuis, en dat jullie telefoon het voor altijd moge begeven.*

Ik zit hier nu ver van jou, maar normaal hoef ik niet naar verre landen te gaan om me goed te voelen. Jij bent mijn eindeloze reis. Samen hebben we het warm en zijn we niet alleen op de wereld en kunnen we kruiswoordraadsels oplossen en puzzelen, samen eten en tv-kijken en koffiedrinken, samen slapen ook.

Alleen al door te gapen krijg ik tranen in mijn ogen. Ik pink een traan of tien weg en de tocht in mijn hart bereikt snelheden van tweehonderd kilometer per uur. Ik schrijf een gedichtje met als titel cv en solliciteer naar een open betrekking met jou in de hoop dat jij me zult aannemen om je tot in de eeuwigheid te verwennen, gratis en voor niets.

Om te bewijzen dat ik ook de taal van onze zuiderburen machtig ben, schrijf ik het hier in het Frans: *Bonjour mon amour pour toujours, et beaucoup d'humour de ton troubadour.*

Zonder jou val ik een gat in de grond. Jouw vliegende hartenkussentjes vangen me op. Ik voel me niet als Garfield maar als de zwart-witte kater van de burens die jou af en toe *goedendag* komt zeggen. Mijn liefdesgevoel vergroot met de dag, maar in hoeverre ik jouw patatje wil zijn, dat petoetje, dat moeten we nog afwachten.

Jouw beeld, slapend in de trein met je wiebelende vingertjes, waart door mijn hoofd. Jij bent de vrouw waarvan ik mijn leven lang heb gedroomd. Ik had nooit gedacht dat mensen elkaar zo graag konden zien. Wellicht zijn er daarom zoveel gezinsdrama's.

De droom is uitgekomen, helaas kamp ik nu met nachtmerries, want ik mis je zo. Ik wil me lazarus drinken maar zou je liefst van alles een natte kus achter je oren plakken. Och, wat ben ik een sus. Laat ik het anders zeggen: *Everyone says I am crazy, but you are amazing.*

Ik voel me kortademig, maar ook gelukkig, voldaan, vol creativiteit, vreugde en lieve affecties voor jou. Ik sta er zelfs bij stil, onderweg van de woonkamer naar de badkamer, dat ik me goed voel bij jou. Als we nu nog wat vermageren, voelen we ons als veertjes in de wind. Ik waan me een horendolle Wit-Rus in een zwembad vol kusjes die ik met een magisch baleffect naar je gooi.

Mijn kop staat op springen van de taterende mensen in de wereld die helemaal niets nieuws vertellen. Ik heb je iets te zeggen: *Je betoverende glimlach bezorgt me een warm gevoel, als ik mezelf geen blaasjes wijsmaak, moet ik concluderen dat je me zo graag ziet als ik jou, mijn mond loopt over van natte tweesecondenkusjes die nu verdampen omdat jij er niet bent.*

Ik ben op vakantie, maar als ik bij jou ben is het voor mij dat ook. Wat zou ik je graag in je nek kussen en over je ruggengraat duimaaien. De melkboer zou zeggen: *No milk today.* Ik zeg echter: *You are a bright spark to me, bright flame of me.*

Op mijn menu sta jij. Je bent streng maar ook mijn ginseng. Ik kijk al uit naar een warme lentemiddag om met jou in het park te gaan wandelen. Daar zal ik je dan vergasten op een Arabische kus, hoe die ook klinken mag.

Jij bent de schoonste slaapster van heel de wereld. Jij slaapt lijk Rozeke, mijn dozeke. Ik voel me een kabouter die door vandalen in een andere tuin is gezet, in plaats van aan diggelen te zijn geslagen.

Breek mijn concentratie niet, want ik probeer je te schrijven. Daarom stel ik voor dat je op de tippen van je slofjes loopt en jezelf niet te hard in de zetel laat ploffen. Ik hoop dat je jacht op een vakantiehuisje ophoudt bij het vinden van het juiste tuintje. Dan kan ik daar gaan staan en huilen naar de maan.

Het klinkt in het Engels zoveel beter dan in het Nederlands: *I love Fridays more than Tuesdays, in fact, I love you more than any day of the week, I have problems with me, myself and I, because of you, you can solve them with a virtual kiss and a smile, be my day, be my night too, if I drift away, honey, be my light, I am ET and I phone home to my lovely beauty.*

Jij bent mijn muizeke en mijn muzeke. Waarom geen kusjes met peper en zout voor de vrouw die heel veel van me houdt? En zingen The Beatles niet: *Why don't we do it in the road?*

Bij nader inzien was het beter Rowena niets over mijn skiongeval te vertellen. Ze zou zich enkel ongerust maken. Mijn skivrienden konden nu hun eigen gang gaan en hoefden niet meer op mij te wachten omdat ik de traagste van het gezelschap was. Wat kon ik doen in een skioord terwijl mijn kompanen hoog in de bergen genoten van de vrijheid?

Als tijdpassering besloot ik populaire klassieke muziek te beluisteren. Die gaat er bij mij wel in, maar ik kan nooit de muziek bij de componist plaatsen. Via mijn computer zocht ik de genoemde musici op en kwam te weten dat Ludwig van Beethoven werd beïnvloed door de muziek van Mozart. Hij had in 1824 de negende symfonie geschreven terwijl hij volledig doof was. Voor de koorfinale had hij zich gebaseerd op een liedjestekst van Schiller, over de verbroedering van de mensen op aarde: *Ode an die Freude*.

Ik keek het lijstje na en drukte het overeenkomstige nummer op de afstandsbediening in. Ik herkende het meteen. Ooit had ik een middernachtmis bijgewoond waarin het kerstorkest dat stuk had gespeeld. Volgens het internet diende het als Europees volkslied.

Het volgende nummer dat ik beluisterde was de vijfde symfonie van *van Beethoven*. Ik keek verrast op bij het horen van de eerste tonen, want ook dat muziekstuk kende ik. Als ik *tatata-tan* zing moet het voor jullie duidelijk zijn. Het sterven had de componist geïnspireerd tot het schrijven ervan: de dood klopt aan de deur, tot driemaal toe, maar niemand doet open.

Daarna beluisterde ik de kaskraker *Für Elise*. Richard Strauss bracht *Also sprach Zarathustra*, een muziekstuk dat bekend is van de film *A space Odyssey*, door Stanley Kubrick geregisseerd. Of Johann Strauss junior familie was van Richard wist ik niet, maar het componeren van muziek zat in de familie. Met *An der schönen blauen Donau* doet de koning van de wals elk verliefd koppel

enthousiast in het rond dansen. Alleen jammer dat de muziek verworden is tot muzak.

Om alle componisten eer aan te doen, beluisterde ik het schijfje volledig. Het laatste muziekstuk herkende ik als *Die Mond-scheinsonate* van Ludwig van Beethoven. Het was zo mooi dat ik er niet bij kon nadenken. Ik liet me wegvoeren naar hemelse oorden om daar in rust en eenvoud te genieten van het heeal.

Toen de stilte terugkeerde, vroeg ik me af wat ik verder nog kon doen. Ik kon op het balkon een boek lezen, genietend van de zon, maar ik had er geen van thuis meegenomen. Ik besloot op zoek te gaan naar een boekenwinkel, al was de kans klein dat ik in Zwitserland een Nederlandstalig boek zou vinden.

Het was koud buiten en ik kleedde me warm aan. Mijn eindelijk skipak zou de kou beter hebben opgevangen, maar buiten de piste viel ik ermee uit de toon. Gelukkig had ik wat extra vrijetijdskleding bij. Als ik op reis ga, heb ik altijd de neiging om mijn hele klerkast in de koffer te stouwen.

Voor ik vertrok, ging ik nog even naar het toilet. Opnieuw kon ik de drang om de beestjes op de witte tegels te doden niet weerstaan. Ik vergeleek ze met de hardnekkige buitenaardsen die de aarde bleven verkennen. Helaas leerde het ongedierte niet van wat hun voorgangers was overkomen.

Het was 11u12 toen ik de chalet verliet. Het gebouw stond op de helling van een berg en het was een heel eind lopen naar de dichtstbijzijnde weg. Het pad ernaartoe was glibberig en ik had moeite om me staande te houden.

Ik stelde me voor dat ik tegen de vlakte ging en iets brak. De skipiste lag op twee meter van de chalet en mijn skivrienden zouden me niet zien liggen als ze al skiënd aankwamen. Redding moest dan van iemand komen die naar het dorp inkopen ging doen of ervan terugkwam. Ik durfde er niet aan te denken.

De glijpartij duurde minstens tien minuten, tot ik eindelijk aan de hoofdweg aankwam. Het ging bergaf, dat scheelde, maar dat betekende dat de terugweg zich veel zwaarder zou aandienen. Dat was

een zorg voor later en ik ging met een stevige tred op weg. De twee kilometer naar het centrum legde ik in een mum van tijd af. Ik wandelde door het dorp en keek uit naar een boekenwinkel, maar ik vond er geen. Ten einde raad ging ik een souvenirwinkel binnen.

De Zwitserse schone achter de toonbank heette me in haar taal welkom. Ik gaf met een handbeweging aan dat ik wat rond wilde kijken. Op het eerste gezicht lag de winkel vol prullaria waarmee niemand iets kon beginnen. Toen zag ik een porseleinen koetje met de achterpoten aan een tas hangen, een mooi souvenir om Rowena mee te verrassen, want ze houdt van het vlekkenpatroon van zwart-witte koeien, bedrukt op tegels of tassen.

Terwijl ik met het hebbedingetje naar de kassa liep, viel mijn oog op een rek boeken. Ik zag voornamelijk Franse literatuur, maar in de onderste rij zaten enkele Engelstalige boeken. Na lang wikken en wegen kocht ik een pocket – *7th Heaven* by James Patterson and Maxine Paetro – , plus het koetje.

Het was bijna middag en ik had nog geen honger, maar mijn dorst was groot. Het was stralend weer en ik zette me aan een tafeltje op een caféterras. In het dal lag de langgerekte autosnelweg en de auto's waren zo klein als de beestjes op het toilet in de chalet. Tegenover de immense grootsheid van de natuur stelt de nietige mens weinig voor, toch leggen we wegen aan waar we niet kunnen gaan of bouwen we constructies om in te wonen op plaatsen waar er normaal geen leven mogelijk is.

Niet veel later verscheen een slanke blondine met een lichtblauwe voorschoot op het toneel. Ze keek me glimlachend aan en vroeg wat ik wilde drinken. Ik bestelde een *lait russe*, keek de serveerster na omdat ze een mooi kontje had en sloeg het pas gekochte boek open. Het vertelde over een overvaller die bewoners in hun eigen huis opsloot en het in brand stak. De bewegingsredenen van mensen zijn soms ondoordringelijk.

Een half uur later nam ik met een knipoog afscheid van de schone blonde, waarna ik aan de terugweg begon.

Een voedingswinkel aan de overkant van de weg trok mijn aandacht. Ik ging naar binnen ook al had ik niets bijzonders nodig.

Er was niet alleen voeding maar ook een kleine papeterie-afdeling. Voor het geval het boek niet interessant genoeg zou blijken, nam ik een blok tekenpapier en een aantal kleurpotloden mee. Het was al een tijd geleden dat ik mijn tekentalent nog had geuit.

Toen ik aan de kassa stond, zag ik in de rekken achter me allerlei flessen staan. Er was niets te vieren, maar ik vond het een goed idee om twee flessen gevuld met een champagneachtig goedje mee te nemen.

Bij het naar buiten gaan botste ik op een vrouw. Ze sprak geen Zwitsers, geen Frans, ook geen Engels. Ze deed haar verhaal in Algemeen Nederlands, Limburgs zelfs. Ze was helemaal niet kwaad en ze deed alsof ze me al jaren kende. Was ik door de val op de skipiste een stuk van mijn geheugen verloren?

Ze zag er goed uit. Ze was aan de mollige kant, maar dat stond haar goed. De blonde vrouw had zich minimaal geschminkt en droeg een pelsjasje op een dure zwarte jeans. Het jasje hing open en bracht een fuchsia, strak T-shirt met decolleté aan het licht. Ik had moeite om niet af en toe naar haar volle boezem te staren.

Ik legde haar uit dat ze me met iemand anders verwisselde, maar ze wilde niet toegeven. Volgens haar had ze me ooit op een dorpsfeest in een kroeg opgescharreld en mee naar huis genomen, waar we fenomenale seks hadden ondanks mijn dronken toestand. Voor ik Rowena leerde kennen kwam het inderdaad soms voor dat ik met vrouwen meeinging.

De herinnering aan de vrouw kwam aan als een hamer op mijn hoofd. Ik keek haar sprakeloos aan en verwachtte dat ze als een in het nauw gedreven kat met haar vlijmscherpe nagels mijn gezicht zou openkrabben. Dat deed ze gelukkig niet. Ik liet haar in de waan dat ik haar niet kende.

De vrouw vertelde dat ze advocate was en na dertig jaar huwelijk van haar man was gescheiden. Hij zat nu in een psychiatrisch ziekenhuis en maakte daar als rokkenjager furore onder de verpleegsters. Ik herinnerde me dat ik samen met hem de humaniora had gevolgd.

Ze ratelde maar door. Tijdens een skireis had ze de liefde van haar leven gevonden. In de winkel achter ons was ze hem tegen het lijf gelopen. Hij had naar haar gewenkt en het was liefde op het eerste gezicht. Ze was naar Veysonnaz verhuisd, maar haar enige kind was in België gebleven omdat ze oud genoeg was om voor zichzelf te zorgen.

Toen ze vroeg of ik een relatie had, zei ik dat ik getrouwd was en geen kinderen had. Ik vertelde ook dat ik met mijn schoonbroer naar Veysonnaz was gekomen om te skiën en dat ik door een val niet meer op de latten durfde te staan.

Op haar vraag of ik broers of zussen had, vertelde ik dat ik een broer had, net zoals mijn vrouw er ook slechts één had. Ik wist niet wat me bezielde toen ik de woonplaats van mijn schoonbroer opgaf waar hij recent naar verhuisd was. Toevallig had haar dochter in hetzelfde dorp gewoond; ze hadden er pas een huis verkocht en dat bleek nu van mijn schoonbroer te zijn.

De man van haar dochter was volgens haar een louche type, maar ik gaf hem het voordeel van de twijfel zolang ik hem niet had ontmoet. Hun kind, een dochttertje van negen, was alles voor haar dochter. Ik zei dat Rowena en ik te oud waren om nog kinderen op de wereld te zetten, maar mijn ex-lief vond van niet.

Haar nieuwe vriend wilde naar Australië uitwijken. Het was heel moeilijk om daar voet aan wal te krijgen. Haar vriend had echter het voordeel dat zijn vader er al woonde; die was terminaal ziek en zijn enige zoon zou het fortuin erven. Mijn beste raad was dat ze zich niet door geld moest laten leiden. Ze beloofde erover na te denken.

Ze vroeg niet hoelang ik in Veysonnaz bleef en ik zweeg erover. Ik hoefde haar niet meer terug te zien, maar zij gaf me de indruk

dat ze me nog wilde ontmoeten. We namen afscheid met een zoen op de wang. Rowena had ons moeten zien. Ze was nooit jaloers, maar ze wilde wel dat ik haar alles vertelde over mijn ontmoetingen met het andere geslacht.

Ik vatte de terugweg aan. Het wandelen ging me beter af dan het skiën. Mijn kompanen mochten zagen zoveel ze wilden, ik zou geen enkele skipiste meer nemen. Gelukkig had ik bij het vallen niets gebroken, anders was ik minder mobiel geweest.

Wat hield me dan nog in Zwitserland? Ik had onverrichter zake terug naar België kunnen keren. Te voet of per fiets viel buiten de mogelijkheden. Al liftend zou veel te lang duren. Ik had een motorfiets kunnen huren, maar daarvoor vond ik het te koud en mijn schouder zou me zeker parten spelen. Met een auto zou ik weer die saaie autosnelweg moeten volgen. Vliegen, daar hield ik niet van en met de trein reizen trok me ook niet aan. Ik spoor dagelijks naar mijn werk en weet maar al te goed dat treinen vertragingen oplopen of afgeschaft worden.

Waarom was ik op de eerste dag van de vakantie gevallen en niet op de laatste? Wilde ik terug naar Rowena omdat ik haar miste? Zeker, maar het mysterie hield me in Veysonnaz. Ik wilde weten hoe het komt dat de chaos in de wereld altijd zegeviert.

De stijgingsgraad van het pad naar de chalet viel mee en het ijs was tijdens mijn wandeling gesmolten doordat de zon erop had geschenen. Aan het einde doemde onze vakantiewoning op.

De chalet stond majestueus tegen de helling. Het bleke hout waarin het gebouw was opgetrokken gaf me een onwerkelijke indruk. Normaal zijn chalets gebeitst in donkerder tinten, maar onze chalet zag er zo on-Zwitsers uit dat ik me in een andere wereld waande. Mijn verbeelding sprak me in dat ze op een plantaardig wezen van een andere wereld leek. Ze stak als een boom in de grond, maar ik kon me voorstellen dat ze elk moment eruit kon opstijgen om in een langgerekte bocht achter de bergkam te verdwijnen.

Ik had te veel fantasie en schudde mijn hoofd. Ik gaf de code in om de poort te openen en die schoof langzaam omhoog. De garage was groot genoeg voor tien auto's, ook de hal erachter was immens. Met de lift ging ik naar de tweede verdieping.

Toen ik de deur met de veiligheidssleutel wilde openen, merkte ik dat ze al open was. Het was onwaarschijnlijk dat mijn kompanen al van het skiën waren teruggekeerd, of iemand moest zich bezeerd hebben.

Ik liep behoedzaam naar binnen. Ik vroeg of er iemand was, maar ik kreeg geen antwoord. Ik ging alle kamers af, maar er was niemand. Op het eerste gezicht was de inboedel niet overhoopgehaald. Was een van mijn skivrienden iets komen halen en had hij of zij bij het weggaan de deur niet afgesloten?

Ik ben nogal vergeetachtig en het kon dus heel goed mijn eigen fout zijn. Gelukkig lag de woonkamer er nog bij zoals ik ze verlaten had. Ik startte muziek van Mozart en liet me in de zetel vallen. De violisten maakten me slaperig met hun melodieuze strijkmuziek. Ik ging languit liggen en legde mijn hoofd op het kussen. Zalig was dat.

Toen ik het kussen wat beter onder mijn hoofd schikte, voelde ik iets scherps. Ik haalde het eronderuit en herkende een haarspeld van een kind. Het was een groene vlinder met knijpers in de vorm van vleugels; de gele patronen leken op smileys.

De speld kon niet van ons vrouwelijke skimaatje zijn, daarvoor was de speld te kinderlijk. Was er toch iemand in de flat geweest en had de onbekende een speld achtergelaten? Ik voelde aan dat ik het te ver zocht. Waarschijnlijk had het kind van de vorige huurder ze vergeten mee naar huis te nemen.

Ik legde de speld op de tafel in de keuken. Om mijn gedachten op iets anders te zetten, las ik verder in mijn boek dat vertelde over de zoon van rijke ouders die leed aan een erfelijke hartkwaal en bovendien vermist werd. Een getuige had hem het huis van een prostituee binnen zien gaan, maar hij was er nooit weggegaan. De hoer bekende dat hij bij haar was toen hij stierf ten gevolge van een

hartdefect. Ze biechtte ook op dat ze samen met een vriend zijn lichaam in stukken had gehakt en hem daarna had gedumpt, opdat de politie haar niet in verband zou kunnen brengen met zijn dood.

Dat iemand een mens die op een natuurlijke manier is gestorven in stukken hakt, vond ik nogal onwaarschijnlijk, maar de schrijver heeft altijd het laatste woord.

Het lezen in het Engels ging vlot ook al kende ik hier en daar een woord niet, maar met de context was alles veel begrijpelijker. Ik betrapte me erop dat ik minder met het verhaal bezig was dan met de verteltechniek van de schrijvers. Twee schrijvers die aan hetzelfde boek werken leek me nog moeilijker dan dat in mijn eentje te doen.

Ik ontving mijn skivrienden 's avonds met open armen. We gingen uiteten in een restaurant waar rood-wit geblokte lakens op de tafels lagen en de doorsneebezoeker ouder dan zestig jaar was. Tegen alle verwachtingen in was het eten heel lekker. Verzadigd keerden we terug naar onze vakantiewoning.

De chalet was uiterst gerieflijk. Op de bovenste verdieping bevond zich een badkamer met jacuzzi. We dronken er een glas champagne en klonken op een leuke skivakantie. Wij mannen voelden ons koningen die vochten voor de gunsten van ons vrouwelijke ski-maatje, de koningin in haar groene bikini.

Slapen ging beter, al kon ik nog steeds moeilijk op mijn gekneusde schouder liggen en nam mijn schoonbroer het grootste deel van het bed voor zich. Ik droomde van Rowena in haar knal-oranje ietsepietsie strandbikini.

De volgende dag, toen mijn skivrienden al uren in de bergen hun hartjes ophaalden, schreef ik naar mijn lieve vrouwtje in België dat ik haar heel graag zag.

Mijn favoriete spreuken voor overdag zijn *Carpe diem* en *Tempus fugit*, als jij ze uitspreekt. In mijn dromen vloek je als een ketter en maak je me uit voor het aller-slechtste. Je tiert als een dronken Zwitser en je stampst als een steenbokkige ezel. Wellicht droom jij van een leeg huis, je grootste nachtmerrie.

Als je hier niet skiet, is het te koud om naar buiten te gaan. Liefst van alles zou ik bij jou willen zijn, in ons warme huis. Ik moet je nu voor het slapengaan een *goedenacht* sturen. Hopelijk luister je eindelijk naar mij als ik zeg dat ik jouw man ben, en geen andere.

Voor de zomervakantie zal ik een hotelkamer in Turkije boeken, all-in, met zicht op zee, waterbed voor drie personen, jacuzzi voor vier personen, sauna voor vijf, zwembad van zes op zeven voor ons alleen. Ik laat het aan jou over of de man van je dromen mee mag. Wacht niet te lang, want het aanbod is slechts tijdelijk geldig.

Mijn solide brok van liefde: *Let's go*. Of anders: *Beaucoup de bisous pour ma belle amie avec un excellent goût*. Zorg ervoor dat je de boot niet mist, dat de reis niet aan je neus voorbij gaat. Naar het schijnt zijn er veel recreatiemogelijkheden aan de Turkse riviera. Stel het je niet voor als het Sodom en Gomorra van de 21ste eeuw, maar het scheelt niet veel. Ondertussen vraag ik je: *How about some ardent kisses from the leader of Kiss, why don't you give me a call, ring ring, the happiest sound of them all, lost for life, as blitz like Hiro, the hero, and your devil in disguise*.

Ik snak naar de lente, ik heb nood aan licht en groen en frivole meisjes in luchtige kleding. Eentje mag ik aanraken en over haar gladde huidje strelen, dat ben jij. Af en toe zal ik het niet kunnen laten je hier en daar te kietelen, maar uiteindelijk zal ik mijn onnozelheid ter zijde kunnen zetten en je op een serieuze toon zeggen dat ik niemand liever heb dan jij, dat jij mijn leukste kameraadje bent, tegelijkertijd mijn hartstochtelijke liefje. Ik zou je willen knuffelen met onze buikjes tegen elkaar en je kusjes geven die naar bananenchocolade smaken.

Hier ben ik, je licht en je leven. Ik ren voor jou en rijd te hard, betaal mijn verkeersboetes en hoop dat de staat het geld aan een secundair wegennet spendeert, 20 meter boven de grond waar er geen snelheidsbeperking geldt. Ik voel echter aan dat dit project niet binnen de mij toegestane en tijdelijke aanwezigheid op aarde zal gerealiseerd worden. Ach, onze kinderen zullen er dan van kunnen genieten.

Iedereen moet weten dat: *I'm alive and kicking but you, my love, you are my everything, you deserve busses full of kisses from Muscles from Brussels*. Ik zou een dutje willen doen. Ik zou mijn pullover uit willen trekken. Ik zou een boek willen schrijven. Ik zou je willen zien, maar ik kan je enkel virtueel schrijven en wachten op je antwoord.

Ik wil jou. Of heb ik je al? Voor jouw woord was ik niets, toen je zei: *Écrivain ou pas, tu mérites les bisous de moi*. Of anders: *No woman no cry, but without a woman I would die*.

In de lente zal ik als een vogeltje fluiten in de hoop jou, frivool wijfje, op het staartje te kunnen tikken. Als een galante ridder te paard zal ik van de strijd terugkeren en je omhelzen, om je nadien naar onze simpele slaapkamer te dragen.

Het zou kunnen dat: *I'm simply and you are the best*. Dat neemt niet weg dat ik jou graag zie en dat je mijn liefde op een weirde manier verdient. Nog even en ik, je behaarde, bebaarde en bejaarde leeuw, kan uit mijn kooi en in de vrije natuur jou, mijn leeuwin, berijden en hartstochtelijke likjes achter je oortjes geven.

In de zomer zul je je lichter kunnen kleden. Wat dacht je van een sexy bh'tje en retepetite slipje dat nog net je ietsepietsie verbergt? Mijn schatje van mijn gatje, als ik je niet kan omhelzen, zal ik je zoenen met de dikke lippen van een bosneger, euh zwarte.

Blijf waar je bent, loop niet weg, anders zal ik jacht op je maken als een van de veertig rovers van Ali Baba, want jij bent een van de negen maagden en mijn graal. Let op voor de struikrover die geen beurzen opensnijdt maar jonkvrouwen berijdt.

Jij verdient donderdagen zonder donder, jij verdient de pop die je als kind wilde hebben en na veel gezeur van je lieve mama cadeau kreeg. Wees blij met mij, niet als pop maar als je geharnaste ridder op een pikzwarte ruïn.

Kijk diep in het glas en je zult me dubbelzien. Twee droommannen zul je zeker wel aankunnen. Hier zie, een prik in je bil en op de tippen van mijn gekneusde tenen probeer ik je een kusje op je poezelige neusje te geven.

Ik denk na over de zin van het leven bij een yoghurt en een kopje koffie. Ons leven is rooskleuriger samen dan gescheiden. Hoe voelt het zo, de dagen dat ik je niet van opzij aankijk en je bewonder? Ik mis je, vooral je fonkelende oogjes en je mooie glimlach, ook je zachte babyhuidje en je plagerige opmerkingen. Kortom, je alles. Hier heb je koekjes van eigen deeg, mijn vegetarisch pannenkoekje, van je gevulde courgette. Tout court: *Let's be happy together forever, anytime, anywhere as long as it is with you.*

Ik kijk reikhalzend uit naar jouw prompte verschijning die als een engel uit een drom duivels zal verschijnen onder de klokkentoren, om kwart voor zes. Laten we onszelf vrijlaten en losbandige dingen gaan doen, bijvoorbeeld *tuuttuut* met je borsten, *peuppeup* met je kont en *broembroem* op je mond.

Oké, dat is erover en daarom: *I'm as sweet as sugar, but try not to throw up.* Beloof me dat jij nooit zult stoppen met van me te houden, melige bij van mij. Wat wil ik nog meer dan jou naast me in de trein, de auto, de zetel en in bed? Een altijd blijde meid, een die nooit vloekt op zichzelf of op mij. Een blote vrouw op de voorpagina van een vrouwenmagazine met een streepje goudpapier over je borstjes, om te krabben.

Ik stel me een lentedag voor waarop jij met mij in een oranje luchtballon opstijgt naar een plek waar de oneindige blauwheid ons grijze bestaan opfleurt. Dan denk ik aan onze puzzelprojecten in het verleden, aan onze wandelingen en citytrips, ons aangenaam stilzwijgen tijdens de autoritjes, de kletterende regen op het dak

van de motorhome, jij op het wc-potje als een bedeesd meisje, je kontje in mijn schoot in bed. Ik ben je 1-aprilgrap.

Ik voel me een gekloonde clown, een die met zijn botoxlippen snikhete kusjes geeft op dagen dat de regenwolken de hemel verduisteren. Ik zing vals: *Spring is in the air*. Jij springt in de lucht van blijdschap. Zo stel ik me dat voor.

Uit verveling heb ik een kunstwerk gemaakt en dat *de toren van Bebbel* genoemd: op elkaar gestapelde, gebruikte koffiebeker-tjes. Als je komt kijken, mag je proberen een propje in de bekertjes te gooien. Misschien win je mij wel, voor een ochtend, een dag, een avond of een nacht. In feite is het waar: *My love is all you need*.

Op eenzame dagen kan ik mijn liefde voor jou niet zo goed verwoorden. Weet dat ik je dolgraag zie, zolang jij mij graag ziet. Ik lijk wel een lullige prins op zijn lollige ezel, een die het eens op een hele andere manier verwoordt: *Ich sehe nach dir aus wie die Sonne am Himmel die lächelt wie du während des Liebesaktes*.

Ben ik nog steeds voor jou de simpele man die af en toe complex doet? Jij bent nog steeds mijn lieve vrouw die in alle opzichten aan mijn verwachtingen voldoet en veel in haar mars heeft. Verfofmaaid of niet, ik ben je levensgezel die je IZJG-groet, kust en knuffelt zonder iets terug te vragen.

Zonder jou voel ik me moe. Als ik gaap gaat mijn mond zo ver open dat ik me buiten waan. Jouw hartje klopt het hardst voor mij, voor de knappe adonis die ik ooit ben geweest. Zonder jou maak ik mijn groene banaan soldaat, omdat ik weet dat jij die toch niet lust.

Ik draag je op handen en voeten en behandel je als een relikwie. Omdat ik niets beters te doen heb schrijf ik een gedichtje of twee die ik voor komende verjaardagen kan gebruiken, ongeacht of het een man of vrouw is, oud of jong, lelijk of knap.

Ik mis de geluidjes die je maakt als je slaapt. Ik voel me groggy van een nacht zonder slaap, vanwege het gesnurk van mijn skivrienden. Als we terug samen zijn, zullen we ons favoriete spelletje weer kunnen spelen: *I'm Sleepy if you do Grumpy*. Of: *I'm Grumpy when I'm hungry*.

Op de derde dag was ik weer alleen, samen met mijn boek, mijn tekenblok en mijn computer. De zon scheen, maar ik zou pas in de namiddag op het balkon van haar warmte kunnen genieten.

Zo ver was het nog niet. Tijdens mijn toiletbezoek concentreerde ik me ook op het vermoorden van een heleboel minuscuul kleine onderkruipseltjes. Alleen de beestjes die op de voegen bleven, ontsnapten aan de dood.

Aan de ontbijttafel dacht ik aan Rowena. Ik miste haar lieflijke verschijning maar ook haar trefzekere opmerkingen over allerlei onderwerpen, en vooral haar doelmatigheid tijdens onze verkenningstochten in bed.

We hadden ons afgevraagd hoe andere koppels hun seksdrang bevredigden. Wat was goede seks? Dat was volgens mij als Rowena klaarkwam nadat ik haar op allerlei manieren had gestreeld, gekust en gemasseerd, waarna ze toeliet dat ik op zijn hondjes mezelf naar een hoogtepunt werkte en met een beetje geluk haar nogmaals liet klaarkomen. Dat lukte vooral als ik er niet naar uitgekeken had, in een spontane bui of onverwacht.

Ik herinnerde me een driedaagse reis met de motorhome naar een kasteel in Noord-Frankrijk. Aan de rand van een groot natuurpark hadden we ons dekentje uitgespreid en nagepraat over de seks in het hemelbed, na het ontbijt. Het gesprek maakte ons geil en Rowena aarzelde niet de rits van mijn broek open te trekken en mijn penis te masseren. Binnen de kortste keren kwam ik hevig klaar. Op een onhandige manier had ik haar toen ook gezegd dat zulke intermezzo's onze relatie verfriste en standvastiger maakte.

Ik wandelde naar het centrum van Veysonnaz. Mijn schoonbroer had me voorgesteld zijn auto te gebruiken, maar ik stond erop alles te voet te doen. Mijn pijnlijke schouder zou me hinderen bij het sturen en ik riskeerde met de BMW X6 in een diep ravijn te belanden.

Een fles champagne hadden we nog staan, maar de melk was op. Ik ging daarom allereerst naar de voedingswinkel. Naast melk besloot ik ook enkele pakken lekkere Zwitserse chocolade mee te nemen. Toen ik de voedingszaak verliet, lette ik goed op dat ik mijn ex-lief niet tegen het lijf liep.

Met de winkelzak in de hand wandelde ik verder naar het café waar ik de vorige dag op het terras in mijn boek *7th Heaven* had gelezen. Een knappe collega met gitzwart haar had de plaats van de beeldschone blonde serveerster ingenomen. Weet wel dat geen enkele vrouw aan de schoonheid van Rowena kan tippen.

Ik was vergeten mijn boek mee te nemen, toch genoot ik van de *lait russe*, het landschap en de warmte van de lentezon. Ik wilde Rowena vertellen dat ik me ondanks mijn handicap goed voelde, maar mijn smartphone verstuurde het bericht niet. Ik vloekte binnensmonds. Natuurlijk had ik er weer niet aan gedacht de kaart te herladen.

Ik dronk mijn glas leeg en liep het café binnen. Aan de toog vroeg ik de donkerharige dienstster waar ik een telefoonkaart kon kopen. Ze legde me de kortste weg naar het postkantoor uit.

Het was 14u07 toen ik daar aankwam. Helaas was het kantoor gesloten tot 16u00. De winkels in Veysonnaz hadden lange middagpauzes, het had geen zin om te wachten.

Toen ik om de hoek van het gebouw liep, zag ik een klein meisje op een bank tegen de gevel zitten. Ze schommelde met haar been-tjes terwijl ze haar grote bruine knuffelbeer op de schoot hield en hem toesprak. De beer was vies en zijn armpjes hingen met slechts enkele draadjes aan het lijfje vast. Wat me aan het meisje opviel was haar bijna witte, halflange haar. Ze droeg een roze jas op een rode broek.

Het kind had me niet in de gaten, ik hoorde niet wat ze zei. Toen ik iets dichterbij ging staan, keek ze opzij. Haar eerste reactie was er een van een kind dat zich betrappt voelt in haar spel. De tweede had ik niet verwacht: ze fronste haar wenkbrauwen en keek

me bijna duivels aan. Ze schommelde niet meer met haar beentjes en ze hield de knuffelbeer dicht tegen zich aan.

Met mijn Nederlands zou ik niet ver komen om te achterhalen wat haar scheelde. En het Zwitserse Frans was ik helemaal niet meester. Daarom naderde ik haar tot op een vijftal meter en liet mijn breedste glimlach zien. Dat deed haar houding tegenover mij versoepelen, want onverwacht vroeg ze in verstaanbaar Frans hoe oud ik was. Ik zei: *Cinquante*. Het kind knikte, maar ik dacht niet dat ze wist hoe oud dat wel was.

Ik vroeg hoe oud zij was. Daarop stak zij een handje op en hield met de andere hand de duim omlaag. Vier. Ik dacht aan het dochtertje van mijn schoonbroer dat ook vier was en dat had gezegd: *Een handje met het duimpje eraf*.

Ik vond het geweldig hoe het meisje daar stond. Zo parmantig, zo fris en leuk. Haar glimlach straalde als de middagzon. Ze had mijn hart gestolen en ik keek haar bewonderend aan.

Ik schrok van iemand die een naam riep. Het leek op Tina, maar het kon ook Wivina of Mina zijn geweest. Het kind reageerde onmiddellijk door van de bank te springen, zonder te kijken de straat over te steken en achter een muur te verdwijnen. Ik stond aan de grond genageld en dacht er niet aan haar te achtervolgen.

De terugweg was moeilijk. De zon scheen onbarmhartig op mijn kale schedel. Toen ik voorbij de souvenirwinkel wandelde dacht ik aan de sjofele knuffelbeer van het meisje. Impulsief keerde ik op mijn stappen terug en ging de winkel binnen.

De vrouw achter de toonbank herkende me en glimlachte lief. Als ik niet volledige trouw aan Rowena had beloofd, had ik haar misschien gevraagd samen naar het café te gaan en daar een koffie verkeerd op onze gezondheid te drinken. Maar ze was te jong voor mij. Ik maakte me wijs dat ik haar enthousiasme absoluut niet de baas kon en hield het bij een knipoog.

Ik ging op zoek naar een nieuw knuffelbeest voor het meisje. Knuffels waren er genoeg te koop, en het hoefde geen beer te zijn.

Mijn blik viel op een ding dat ik niet onmiddellijk als een knuffelbeest herkende. Ik wees ernaar.

De vrouw kwam vanachter haar toonbank en toonde me een soort rups. Nadat ze een rits had geopend, toverde ze een heuse vlinder tevoorschijn. Hij was overwegend geelgroen en had vleugels met zwarte randen. Het vleugelpatroon leek veel op de haarspeld die ik op de sofa in de chalet had gevonden, alleen hadden de smileys op de vleugels droevige gezichtjes.

Mijn glunderende gezicht verried dat ik de knuffelrups wilde kopen. De vrouw nam hem mee naar de toonbank, deed hem terug in het rupstasje en stak het geheel in een stevig papieren tas. Ik betaalde met Zwitserse Franken en verliet de winkel met een opgewekt: *Merci and thank you*. De mooie vrouw reageerde enthousiast met een luid: *Bonne journée monsieur*. En ze liet een glimlach van oor tot oor zien.

Ik had de indruk dat ik zweefde. De wandeling naar de chalet verliep snel en zonder incidenten. Ooit had Rowena me zo betoverd. We hadden wel eens ruzie over onbenullige dingen, maar ik was nog steeds helemaal weg van haar. Ze had me op een ondoordringelijke manier in haar macht.

Ik wachtte de thuiskomst van mijn kameraden geduldig af, maar ik vertelde hen niet over mijn vreemde ontmoeting met het meisje van vier, bijna vijf. Ze zouden gegarandeerd opmerkingen maken over mijn bizarre vrouwenkeuze.

Na een verfrissende douche maakten we ons klaar om te gaan eten. We wilden dat niet elke avond in hetzelfde restaurant doen, daarom reden we naar een restaurant in Les Collons dat ons was opgevallen door zijn huiselijke gevel.

We bestelden er raclet zoals het Belgische toeristen in Zwitserland betaamt. Het eten was niet restaurantwaardig, er zijn ook maar weinig variaties mogelijk met aardappels en gesmolten kaas. Om het diner wat op te fleuren vroegen we een schotel ham, die we in een mum soldaat maakten.

Terug in de chalet lieten we ons opnieuw de champagne in de jacuzzi smaken. Ik nam me voor er meer gebruik van te maken, want het warme water deed mijn gekneusde schouder goed. Ik had al geprobeerd met ijsblokjes uit de koelkast de zwelling in mijn schouder te verminderen, maar dat was een heel gedoe en ik had geen zin om het nog eens te proberen.

We belandden vroeg in bed omdat mijn vrienden de volgende dag met de skilift van het eerste uur naar boven wilden. De pistes waren dan misschien nog wel wat ijzig, maar het zou er minder druk zijn.

Ik was moe. De lange wandelingen hadden me afgemat. Ik vroeg mijn schoonbroer wat minder te snurken. Dat kon hij niet beloven, maar hij zou wel aan zijn kant van het bed blijven.

Het inslapen ging vlot. Het valt weinig voor dat ik over mijn moeder droom, maar in Veysonnaz droomde ik over haar rijkunst.

Moeder stuurt en ik ben copiloot in de auto van mijn broer. Op de achterbank zitten vier kinderen die ik niet ken en kabaal voor tien maken. Ze gooien met hun knuffelbeesten naar elkaar en gieren van het lachen. Ik merk dat ze mijn moeder storen waardoor zij zich nauwelijks op het verkeer kan concentreren, maar ik doe geen moeite om het grut tot de orde te roepen.

Mijn moeder stapelt de ene stuurfout op de andere en ik vraag me af hoe de rit zal eindigen. Ik heb zelfs geen idee waar we heen rijden.

In een aanval van razernij draai ik me naar achteren en roep met luide stem dat de kinderen moeten ophouden met elkaar te bekogelen. Ze reageren onverwacht snel door hun knuffelbeesten achter hun ruggen te verbergen en met gekruiste armpjes te gaan zitten zoals ze dat op de schoolbanken doen.

Opgelucht omdat het geluidsprobleem eindelijk is opgelost, draai ik me weer naar voren en zie tot mijn consternatie dat we veel te snel een rotonde naderen. Ik roep naar mijn moeder dat ze moet

vertragen en naar rechts draaien, maar ze blijft stokstijf achter haar stuur zitten. Ik denk: *Daar gaan we weer.*

We rijden de rotonde op en het lijkt erop dat de auto opstijgt. Ik houd mijn hart vast. Achter mij hoor ik de kinderen met angst in hun stemmen naar hun moeder roepen, zoals ik dat naar die van mij heb gedaan. Ik herinner me ineens dat de achterbank slechts voorzien is van drie gordels.

De hellingsgraad vermindert, ook de snelheid, en ineens staan we stil. Opgelucht stap ik uit en zie dat ik bovenop een rotonde sta die op een klok lijkt; voor de duidelijkheid geen uurwerk maar een metalen instrument dat in een kerktoeren hangt en gelovigen oproept te komen bidden. De klok heeft de vorm van een omgekeerde beker met een rand die naar onder uitloopt. Er is geen klepel en het ding galmt niet.

Een geluid trekt mijn aandacht. Het komt niet van de auto, ook niet van de wereld rondom me. Het weerklinkt boven me. Ik kijk omhoog en zie een donker vliegend tuig naderen. Het is niet rond of ovaal, vierkantig noch rechthoekig. Het is geen parallellogram en ook geen veelhoek. Het lijkt nog het meest op een volle acht. Het ding vliegt niet maar valt als een baksteen uit de lucht.

Als een honderdmeterloper spurt ik over de gebogen helling van de klok omlaag. Een harde klap breekt de stilte. Glas springt kapot, metaal plooit en ik maak me wijs dat ik de botten in de lichamen van mijn moeder en de kinderen die nog in de auto zitten, hoor kraken.

Terwijl ik omkijk draait alles zich om. Ik zie geuren en hoor kleuren. Ik steek mijn tong uit om te ruiken en eet door mijn neus. Ik voel me klein en bezit een lijf zo ruim als het heelal, maar zonder mij.

Ik ontwaakte. Niet van mijn kompanen die zich gereedmaakten om te gaan skiën, wel van een piepend geluid in de kamer. Hoe hard ik ook naging wat ik had gedroomd, ik vond er slechts flarden van

terug: een rond ding, een klok? Een zwarte schim, de dood? Kraakende botten?

Het enerverende geluid dat me had gewekt, was mijn telefoon die me aan iets wilde herinneren omdat mijn brein al vol zat. Ik nam de telefoon van het nachtkastje. Op het scherm stond: METERKESDAG. Rowena is de meter van een van de kinderen van haar broer. Dat kind wilde haar meter op deze dag vieren maar vergat dat zelf en nu was ik er niet om Rowena eraan te helpen denken.

Behalve haar kameraad en toeverlaat was ik ook haar geheugen voor verjaardagen van familieleden en belangrijke evenementen zoals de dag dat we voor het eerst kusten en vrijden, de dag dat we gingen samenwonen, en ook onze trouwdag.

Ze is mijn beste spelgenoot. Als tijdpassering maken we Zweedse puzzels in de trein van het werk naar huis. Ik koop altijd twee identieke boekjes, zodat we er een wedstrijdje van kunnen maken. De moeilijkheidsgraad van de puzzels varieert, en zo komt het voor dat ik win omdat ik een aantal moeilijke woorden wel ken en zij niet, maar Rowena is meestal het eerst met de puzzel klaar. Ik kan niet op tegen haar overwicht.

Mijn gekwetste schouder deed minder pijn, maar ik durfde de arm nauwelijks te gebruiken. Mijn kompanen hadden voorgesteld met gewichten te oefenen in een of andere fitnesszaak in Veysonnaz, maar misschien was het toch beter dat ik een dokter opzocht om te weten te komen hoe ik het beste mezelf rehabiliteerde.

Het was halfelf toen ik het ontbijt achter de kiezen had. Mijn toiletbezoek was voor een keer kort. De dierentuin op de vloer mocht van geluk spreken, op een of twee beestjes na die ik zonder bedoeling vertrapte bij het binnenkomen of het verlaten van de wc.

Maar eerst moest ik mijn dagelijkse, lieve mail naar Rowena sturen.

Ik ben niet meer zo goed in gedichtjes schrijven. Beschaafd Nederlands schrijven gaat overall wat moeilijker. Kuisen, dat kan ik, ook al denk jij dat ik er met de grove borstel door ga. Abuis ben ik, en op mijn brein zit ruis, mijn kuise muis.

Ik wilde dat ik thuis was en dat ik je op andere gedachten zou kunnen brengen. Jij zou me bijvoorbeeld kunnen vragen je te beminnen. En ik zou beginnen: *Avec bravoure, mon amour*. O nee, o ja. Ik zou het in een wereldtaal kunnen zeggen: *Enjoy me later on, in the train or watching tv or sleeping the day away*.

Als je het nog niet wist: ik ben *mister Uno* en laat in mijn kaarten zien. Je zult je beste beentje moeten voorzetten om van mij te winnen. Als ik win, zul je me pas echt een geweldige man vinden.

Als je mijn telefoontjes niet aanneemt of mijn tekstberichten niet beantwoord heb ik als laatste strohalm je een brief schrijven. Het staat je vrij me kort en bondig te laten weten dat je nog leeft en dat je ontzettend veel van me houdt. Misschien kunnen je ondersteunende woorden me opmonteren zoals mijn woorden dat hopelijk met jou doen.

Mijn moed is me tot in de schoenen gezonken. Ik vraag me af of ik nog uit de put zal geraken voordat ik bij je zal zijn. Ik voel me bovenal een ontredderd zieltje dat reikhalzend uitkijkt naar de elektronische postbode. Hadden we maar een webcam, dan kon ik je schoonheid bewonderen.

Gelukkig zie ik je regelmatig als een nymfomane voor mijn geestesoog. Dan voel ik me weer een would-be Bruce Willis. Het is lang geleden dat je mij nog afgelikt hebt, je naar peer smakend ventje van chocolade. Ik zou het kunnen uitzingen: *I, your Maestro, want to play on your cello, music was my first love, now are you, only you can break my hart in two*.

Mijn hart ligt aan diggelen en aan duigen en slaat regelmatig een slag over. De remedie? Bewegen, zich verplaatsen over een wandelpad of op een fiets. Je zult zien dat je weer vermagert en dat

je je lekkerder in je vel voelt, want: *You are fluffy, my favourite cloud in the whole wide sky, you are whiter than all the rest.*

Ik waan me een gevallen halfgod. Mijn favoriete bezigheid is je met onkuise kusjes beplakken. Jij bent als wit gevogelte op mijn bord. Laten we, als ik weer thuis ben, een spelletje spelen: jij bent het ei en ik bak je tot omelet. Of zal ik je knuffelen als een levensgrote Pooh en je zoenen met de snoet van Knorretje?

Ik ben jouw magister en krab toverformules op je rug opdat je je in de zevende hemel zou wanen. Het is fijn om te horen dat niemand dat zo goed doet als ik. Weet je nog toen je voorovergebogen stond en puzzelde? Toen ik je blote rug kriebelde en jij zei dat ik je mocht pakken? Wat zei je toen ook alweer? Meer?

Herinner je je toen ik zei: *Ik hou van jou?* Toen vroeg jij: *Waarom kus je me niet gauw?* Ik kuste je en zei: *Ik ben jouw zoenende dar en jij bent mijn bezige bij.* Toen jij zei: *Jij bent mijn favoriete alpendal,* zei ik: *Kusje hier, kusje daar, kusje overal.*

Kortom: *Coffee, tea or me? Major Tom to ground control: you turn me on, you are my hero, foolish big smile from ear to ear, that's me.*

Deze vreemde woorden zullen tussen de sterren verdwijnen, in de koude Melkweg waar niemand ooit is geweest, maar jij zult ze blijven horen, echoënd in je gehoorgangen. En je zult je allerleukste teddybeer aanstaren, die met echte oogjes kijkt, alsof hij mij is.

Zodra ik weer bij je ben, ga ik meer bewegen. Ik stel voor dat we om de dag oefeningen in een fitnesslokaal doen en de andere dagen thuis ons verder bekwamen in de ritmische bewegingen die je normaal in de slaapkamer doet en waarbij je moet oppassen niet zwanger te worden. Je kunt je vooraf trimmen en ik zal zien of ik dat ook doe. Als je wil. Ik zeg altijd: *Vrede op aarde aan alle mensen van goede wil.*

Ik ga je niet vergelijken met het vlees op mijn bord, maar ik heb jou ook ooit gekozen in de supermarkt van de wereld en ik heb er nog geen dag spijt van gehad. Jij bent mijn knapperig worteltje, mijn frisse slaatje, mijn knalrode, sappige tomaatje. In analogie

met mijn ontbijt, middag- en avondeten zou ik kunnen zeggen: *My first, my last, my everything.*

Bij een theetje en een cakeje schrijf ik je om je te zeggen dat je me gelukkig maakt. Ik zou je een klets op je kontje willen geven of in een van je borstjes knijpen. Bij gebrek aan je vlezige aanwezigheid zal ik de zon bevelen vlammeende kusjes in je richting te waaien, al roepend: *Joepie poepie.*

Eén is gans alleen, twee is heel tevree. Zo zou je *ons* kunnen zien. Ik hier, jij thuis. Afgelopen nacht heb ik mezelf in slaap gepraat en ik stelde me voor dat jij hetzelfde deed.

Voor mijn geestesoog zie ik je opstaan, zuchtend naar de badkamer strompelen en je haasten voor de trein. Hoofdpijn, tandpijn en rugpijn houden je niet tegen. Ik kan proberen me op de spoorstaven te concentreren en ze enkel met mijn gedachten te smelten of ze ten minste te vervormen, zodat je trein niet rijdt en je thuis kan blijven.

Laat het me telepathisch weten en ik zal mijn uiterste best doen je wensen uit te laten komen. In de trant van: *Buzzy bee of me, I'll see you somewhere over the rainbow or in a galaxy far far away.*

Je bent een vrouw die weet wat ze wil en die zegt wat ze denkt. Jij bent als het begin van de namiddag die aanbreekt als de dageraad, met jouw gezichtje als de opkomende zon, maar jij bent ook het einde. Als ik mezelf zo bezig hoor, zie ik mij als een zeemzoete maar geilige Christoffel en zijn kromme schoffel. Als ik in een ruimtecapsule zat, bijvoorbeeld die van Apollo 13, zou ik in de micro kunnen roepen: *Houston, I have a problem, I'm lonely.*

Ik voel me een gekooide vogel. Ik snak naar je spelvaardigheid. Als jij de 6 wilt zijn, zal ik de 9 spelen. Kom me halen met je reddingsloep. Haast je, want de opwarming van de aarde doet het peil van de oceanen stijgen en alles dreigt onder te lopen. Als dank zal ik je liefhebben tot het einde der tijden. Zo ver zijn we nog niet. Droom je dromen en ik hoop dat ze allemaal uitkomen in een seconde of twee.

Laat ons trouwen. Niet in Vegas maar in de kapel van de altijd-durende bijstand. Dat scheelt in reiskosten. Ik kan net zo goed in onze achtertuin met een andere tongval zeggen: *I'll marry you and will give you soft cuddles and hearty kisses for the rest of my life, me, your utmost favourite man on the planet earth.*

Wij zijn gelijkzijdige driehoeken die een vierkant vormen. Wij zijn geen grijze muizen, wij hebben de kleuren van de regenboog. Jij staat na een bui in de zon op het gras en heft je armen op in een poging de wereld zoals jij hem het liefst ziet te omhelzen: met mij erin.

Jij bent mijn lieve vrouw en ook een beetje van Onze-Lieve-Heer. Jij hebt meer in je mars dan jezelf epilieren met een stukje hars. Jij bent veel, niet in gewicht maar in zijdigheid. Jij, jij bent niet van mij, jij bent voor mij geen speelgoed maar het mooiste cadeau dat een onbekende in mijn schoot heeft geworpen. Jij verdient een heer in het verkeer.

Universal Studios is met de voorbereidingen van hun nieuwste film bezig: *Supermenneke & superfemmeke*. In de beginscène geef ik je kusjes op een bedje van chocolademousse. Als ik de banaan ben, mag jij de kers op de taart spelen. Aardbei of kiwi, jij mag kiezen. Ach, doe het maar als peer, mijn druif.

Een ding moet je me beloven: laat je niet overmannen, niet door mannen op de trein, niet door mannen op je werk of toevallige voorbijkomende mannen. Zet ze op hun nummer, gebruik je wapen, vergeet het niet. Knijp hun koppen met je dijen plat. Hoewel, bij nader inzien, doe dat maar niet. Geef hen van jetje. Ik bedoel: ros hen af met de bezem van mijn moeder.

Mijn pijp is nog niet uit, maar ik ga ze wel aan Maarten geven. Ik kuis mijn schop en ga ervandoor of ben pleite. Of ik ribbedebie zal zijn moet nog blijken, maar ik zal me alvast uit de voeten maken en met de staart tussen de benen vluchten.

Net zoals de vorige dagen wandelde ik op de vierde dag naar het dorp en kocht mandarijntjes, water en een fles champagne.

In het verhuurkantoor dat onze chalet onderhield, vroeg ik waar ik een dokter kon vinden. Volgens de jongeman achter de desk had ik geluk, want er woonde er een enkele huizen verder.

Niet erg op mijn gemak wandelde ik naar een soort flatgebouw. Aan de buitendeur hing een bordje waarop de naam van de dokter stond vermeld en het nummer van de flat waar hij zijn praktijk uitoefende. De voordeur was open.

Ik liep de donkere gang helemaal tot achter door en vond de flat van de dokter. Aan de deur hing een bord met de openingsuren en een telefoonnummer voor spoedgevallen.

Ineens kreeg ik de schrik te pakken. Mijn ergste leed was geleden en de dokter zou zijn tijd beter besteden aan een dringende oproep. Ik herinnerde me mijn motorongeval waarbij ik mijn linker sleutelbeen had gebroken. De orthoeped had het niet nodig gevonden de kapotte botten aan elkaar te schroeven omdat de natuur zijn werk wel zou doen. Misschien was mijn linkerschouder gewoon uit de kom geschoten omdat mijn sleutelbeen door de dubbele breuk daar iets korter was.

Zonder aan te kloppen of aan te bellen rende ik naar buiten en stak zonder te kijken de straat over; wees gerust, er was weinig verkeer in Veysonnaz. Ik nam me voor mijn linkerarm zoveel mogelijk te gebruiken en 's avonds ermee te oefenen.

Bij de bakker kocht ik een gehaktbroodje en zette me buiten op een muurtje met zicht op de besneeuwde bergen. Het was stralend weer en ik was jaloers dat ik niet mee kon skiën. Ik voelde me opperbest, maar de vrees om te vallen waardoor mijn arm een tweede keer uit de kom zou schieten, was groter dan ooit.

Mijn kompanen spraken al over volgend jaar naar Veysonnaz terug te keren, maar dat wilde ik nog afwachten. Voor mijn part

was het skiën voltooid verleden tijd. Ik zou die ouderwetse skilatten niet onmiddellijk weer aan mijn schoenen binden.

Terwijl ik in gedachten verzonken mijn broodje opat, zoefde een gele camionette achter mij voorbij. Ik had geen idee wat de bestuurder vervoerde of in welke branche hij werkte. Zeker was dat hij er heel snel kon zijn.

Het broodje had me gesmaakt. Terwijl ik water uit een plastic fles dronk, schrok ik van een motorfiets die kwam aangereden. De berijder was net zoals zijn machine in het zwart, alleen zijn helm was donkergrijs.

Ik had zelf een motorfiets en ik kende er wat van, maar dat monster op twee wielen kon ik niet plaatsen. Aan het typische gebrom van de motor te horen was het een Ducati of Laverda. Ik vond het een prachtige motorfiets.

De motorrijder nam de bocht op een race-achtige manier en draaide zijn gashendel open. Hij stoof van me weg, waarbij het voorwiel even van de grond kwam, en reed dezelfde weg als de gele camionette op.

Ik was klaar met eten en drinken en stond op. Toen ik me omdraaide om de terugweg aan te vatten, naderde een lichtblauwe antieke Renault 4. Hij was volledig gerestaureerd en piekpijn in orde. Dat kon ik niet zeggen van zijn broertje in België die op de oprit van een buurman stond te verkommeren.

Ik bedacht dat ik geen blik op de chauffeur van de camionette had kunnen werpen en dat de motorrijder anoniem voorbij was kunnen rijden vanwege zijn neergeklapt vizier, maar de bestuurder van de Renault zag ik wel omdat hij beleefd naar mij knikte. Het was een man van rond de vijftig. Dik wit haar had hij, en hij droeg een zonnebril.

De auto sloeg rechtsaf, zoals de motorfiets en de camionette, en verdween achter het muurtje waarop ik had gezeten. De lucht was azuurblauw, de zon felgeel, maar het dorpje lag er stil bij. De voertuigen hadden het landschap tijdelijk kleur gegeven en ik voelde me blij.

In de verte zag ik een middelgrote, knalrode bus naderen. Ik ken niets van bussen, maar die bus was erg herkenbaar door het opvallende vooraanzicht. Het was een antieke Citroën-bus met vensters. Achter de getinte voorruit kon ik de chauffeur nauwelijks zien, en er waren geen passagiers.

De bus reed voorbij. Net zoals ik bij de lichtblauwe Renault had gedaan, bleef ik naar de bus staren terwijl ze rechts afsloeg. Ze was iets te lang voor de korte bocht en de chauffeur moest het in twee keer doen. Uiteindelijk verdween ze uit het zicht.

De stroom van eigenaardige voertuigen zou me niet opgefallen zijn als er ook nog modernere auto's waren voorbijgereden, maar het straatbeeld was voor de rest leeg. Met veel enthousiasme wandelde ik verder.

Even later kwam het volgende opvallende vehikel aangereden. Het was er weer een op twee wielen, maar zonder motor. De aandrijving bestond uit twee trappers en een ketting. Het was een witte, typisch Hollandse fiets met hoog stuur en lange voorvork, bestuurd door een vrouw in het wit. Ze droeg een witte legging, witte laarsjes en een witte jekker met dik gevoerde kap op de rug.

Ik schatte de vrouw dertig. Haar gitzwarte haar waaide in de wind en ik dacht onwillekeurig aan een engel die uit de hemel neergedaald was om orde op zaken te stellen. In een stoute dagdroom wenste ik dat ik met haar de hemel op aarde zou kunnen beleven.

Statig reed ze voorbij, zonder me aan te kijken. Ze was te mooi om waar te zijn, een vrouw die alle soorten liefde in hun puurste vorm propageerde. Tot mijn grote verbazing draaide ze ook de smalle weg in en verdween uit het zicht.

Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en rende achter de fietser aan. Toen ik het ronkende geluid van een zware automotor achter me hoorde naderen, ging ik naast de weg lopen.

Een groene vrachtwagen met kleine laadbak reed denderend voorbij, een Mercedes, gokte ik. Ik hield mijn adem in omdat de auto nogal wat stof opwierp. De bestuurder had ik niet kunnen zien.

Ik staakte mijn achtervolging omdat ik iemand hoorde roepen. Ik draaide me een kwartslag naar links en zag het meisje met de kapotte knuffelbeer op de bank voor het postkantoor zitten. Ze wenkte me, opdat ik naar haar zou komen.

Ik stak de straat over. Het meisje had haar oude beer een pastelgroen kruippakje aangetrokken, wellicht eentje van toen ze zelf een baby was. De achterpoten van de beer waren te kort, maar de pyjamapijpjes waren lang genoeg om de indruk te geven dat de beentjes tweeledig waren. Het was een gek gezicht.

Ze grijnsde, maar naarmate ik dichterbij kwam begon ze te glimlachen. Het kind was kleurrijk gekleed. Haar lange broek was beige, haar jasje bruinrood en haar mutsje was paars met een witte bol eraan. Ze droeg oranje schoentjes met roze veters.

Ik staaarde haar aan, alsof ik een verschijning zag. Het kind wist niet hoe adorabel ze was. Ze had nog steeds dat knalblonde haar. Het haar boven haar ogen was te kort en niet recht geknipt, alsof ze dat zelf had gedaan. Het stond haar zo goed als een mannequin die een nieuwe haarsnit uitprobeert.

Ze was blij dat ze me terugzag en vroeg of ik dat ook was. Natuurlijk was ik dat. Toen ik vroeg of ze ook de karavaan kleurige voertuigen had gezien, zei ze dat haar papa in de gele camionette zat, haar mama op de fiets en haar opa in de groene vrachtwagen reed.

In een impuls gooide ze de knuffelbeer naar mij. Ik ving hem zonder problemen op en zei dat ik een nieuw knuffelbeest voor haar had gekocht, maar dat ik die niet bij me had. Ik stelde voor dat ze mee naar de chalet ging maar waarschuwde haar dat het een lange wandeling voor een klein meisje zou zijn.

Ze ging akkoord en nam onverwacht mijn hand vast. Ik gaf haar de knuffelbeer terug en samen gingen we op weg. Ik heb de ervaring dat, als ik met een kind aan de hand loop, de mensen veel meer oog voor me hebben. In Veysonnaz leken Zwitserse vrouwen zich bewuster van mijn aanwezigheid, want veel van hen groetten me met knikkende hoofden. Het meisje lachte innemend terug,

mijn geluk kon niet op. Als ik met de kinderen van mijn schoonbroer naar het speeltuintje wandel, heb ik hetzelfde gevoel.

Ik dacht er ineens aan dat ik de ouders van het meisje toestemming had moeten vragen om haar mee te nemen, maar het kind vond dat ze groot genoeg was om alleen op pad te gaan. Tijdens de hele wandeling gaf ze geen blijk van moeheid of ontevredenheid over de gang van zaken. Als mijn linkerschouder niet ernstig gekneusd was geweest had ik haar zonder twijfel op mijn schouders gedragen.

De tocht over het glibberige pad duurde dubbel zo lang en we kwamen uitgeput bij de chalet aan. Via de garagepoort gingen we naar binnen. In de lift keek ze naar mij op en zei dat ze het leuk vond omdat ze een kriebelend gevoel in de maag had. Ik beaamde dat, maar ik voelde zelf niets.

Toen de liftdeur zich opende, liet ik haar voorgaan en stapte vervolgens uit. Toevallig op niet, maar het kind ging voor de deur van onze flat staan.

Ik ontsloot de deur en ging naar binnen. Spontaan liep het meisje mijn slaapkamer binnen en gooide zich in de kleine zetel aan het raam, waar ook de rups lag. Terwijl ik mijn jas uittrok, keek ik toe hoe het kind haar knuffelbeer opzij legde, de rups nam, de rits opentrok en de vlinder tevoorschijn toverde. Ze was in haar nopjes en riep: *Papillon*. Het Franse woord voor *vlinder*. Ik vind het vreemd dat de Engelsen *butterfly* zeggen, nochtans heeft een vlinder niets met een vlieg of boter te maken.

Het leek onmogelijk maar ik had de indruk dat het kind mijn gedachten had gelezen, want ze vroeg wat het Nederlandse woord voor *vlinder* was. Ze had moeite met de uitspraak en zei: *Bliender*.

Ik zette me in de zetel naast haar en zei dat de vlinder nu van haar was. Toen bedankte ze me in de mooiste taal van de wereld door haar armpjes uit te steken en naar een knuffel te vragen. We omhelsden elkaar en het viel me op dat ze krachtige armpjes had.

Ze vroeg of ze iets mocht drinken. We liepen naar de keuken, waar ik haar een glas cola gaf. Ze dronk het glas in een teug leeg en zette het terug op de gootsteen.

Het meisje bedankte me en liep met haar knuffelvinder zwiingend naar de voordeur van de flat. Ze kon net aan de klink en opende ze. Ik bedacht dat ik haar niet alleen kon laten gaan en liep snel naar mijn kamer om mijn jas te nemen. Haar knuffelbeer in pyjama lag nog in de zetel, maar ik moest me reppen en rende haar achterna.

Ze was al naar buiten gegaan, maar in de gang was ze niet. Ze kon de lift niet genomen hebben omdat de knoppen te hoog zaten, dus ik haastte me via het trappenhuis naar de kelderverdieping. Het meisje was echter nergens te bespeuren. Ik wilde haar roepen, maar ik kende haar naam niet. Ik had een vrouw Tina, Wivina of Mina horen roepen, maar het kon net zo goed een andere naam zijn geweest. Dus ik zweeg.

Ongerust liep ik door de garagepoort naar buiten en keek het pad naar de hoofdweg af. Niemand. Hoe kon het kind zo snel uit het zicht verdwijnen? Ik bedacht dat het meisje het dorp op haar duimpje kende. Misschien kende ze een binnenweg die ik nog niet gevonden had. Ik suste mijn geweten en hoopte dat het kind veilig thuiskwam. Meer kon ik niet doen.

Ik ging terug naar binnen en gooide me op mijn dagelijkse bezigheden. Ik las op het terras een hoofdstuk uit mijn boek. De seriemoordenaars gingen onverminderd met hun dodelijke brandstichtingen door. De vrouwelijke onderzoeker ging helemaal op in de moordzaken en de relatie met haar vriend begon eronder te lijden. Het had er alle schijn naar dat de brandstichter een collega van haar was.

Nadien tekende ik verder aan het berglandschap waar ik uitzicht op had. Het was geen exacte kopie van wat ik zag omdat ik er mijn eigen stijl in wilde verwerken. Niets abstracts, veeleer striptekenstijl en met scherp afgelijnde kleurvlakken. Ik mocht niet

vergeten naar de winkel te gaan om kleurstiften te kopen, maar dat was iets voor later.

Mijn skigezelschap kwam vroeg thuis omdat mijn schoonbroer zich aan zijn rechterduim had bezeerd. Hij was op een steile helling gevallen en omlaag geschoven. Het handvat van zijn skistok was echter achter zijn ski blijven steken en hij had zijn duim gekneusd. Een dokter had hij niet nodig. Een stevig maal in een knus restaurant zou hem wel weer de oude maken.

In Nendaz gingen we een rumoerig restaurant binnen en aten er met smaak de plaatselijke kost. In het aanpalende café heerste een goede après-skisfeer en we vonden het geen slecht idee om mee te feesten. De vriend van mijn schoonbroer waagde zijn kans en vroeg ons vrouwelijke skimaatje ten dans. Ze wilde eerst niet, maar hij kreeg haar uiteindelijk toch zo ver dat ze instemde.

Mijn schoonbroer en ik keken toe hoe het stel hevig swingde. We staarden elkaar aan en wogen onze huwelijkse trouw af. Dansen kon geen kwaad en dus gooiden we ons ook in het gewoel. Mijn schoonbroer kreeg snel een plaatselijke jonkvrouw op de dansvloer die zich door hem liet leiden.

Ik kan niet goed dansen en had moeite om een dansmaatje te vinden. Er waren genoeg vrouwen die me in de gaten hadden en zich wellicht afvroegen waarom ik niet een van hen uitkoos. Ik was op zoek naar een vrouw van mijn leeftijd, maar die waren meestal vergezeld van hun mannen.

Ineens stond ik oog in oog met mijn ex-lief. Ze droeg een witbruin geblokt vestje met ritssluiting over een T-shirt met v-hals op een lichtbruine vrijetijdsbroek met zijzakken. Ze straalde, en opnieuw prikkelde ze me seksueel. Wat zou Rowena van mijn overspelige gedachten denken?

Soms kan ik het wel uitschreeuwen. In het Frans maakt dat nog meer indruk:

Voici moi, la clef de ton bonheur. Tu ne regrettes rien. Tu n'as besoin que moi et Harley Davidson. Aha, mademoiselle chante le blues. Et bien moi, je ferais n'importe quoi pour un flirt avec toi. Vous permettez madame, je te raconte une belle histoire, Lady Lay, je ne me fais plus d'illusions, chacun fait c'qui lui plaît, comme ça tu deviens une femme libérée.

Après notre voyage, voyage, j'aimerais la vie encore plus, et moi, je veux de l'amour, et après toi, il n'irait plus une femme. Tu es ma poupée, pas de cire, mais de son. Non, non rien n'a changé et ce n'est pas fini à Capri, je sais, je suis malade mais comme j'ai toujours envie d'aimer, je chante la ballade des gens heureux.

Et à une heure déterminé, j'y serais, j'attendrai, je t'attends je t'attends aux lacs du Connemara et on fait l'amour à la plage, toi mon toit. Bisous, ton métèque.

Voilà, mijn zoetje, tot zover mijn Franse intermezzo, maar er komt nog meer. Ik kan niet wachten om je aroma op te snuiven. Jij bent een bloem die het hele jaar lang bloeit, mijn koninginnenhapje. Ik ben blij dat jij er bent. Alle dagen, de rest van mijn leven. Ik wil me in je armen gooien en tussen je borsten verdrinken.

Ik zing het uit van blijdschap, want je maakt me gek:

Mamy blue, je viens te dire que je m'en vais, en ta peau, c'est la ouate. Tu es la poupée qui fait oui et non en même temps. Pour un petit tour entre tes bras, je ferais n'importe quoi, surement pour un petit tour entre tes draps. Soleil au ciel, soleil de mon cœur. Je suis sens dessus dessous de toi.

Salutations de monsieur Cannibale à sa cabane au Canada. Mon amour en velours pour toujours. Non, non, je suis ton nounours. Ton bonaventure.

Ik ben melancholisch en krijg niet voor niets een andere tong: *The sky is blue and I love you, home alone with you is great, I'll*

come home soon, because it's good to touch the green, green grass of home.

Ik heb zin om een Hawaïaans dansje te maken. Wat zou ik graag mijn favoriete huismusje een Eskimokusje geven. Dat brokje ellende, dat ben ik! Dat boekje van mij, dat gaat over jou! Dat pakje liefde, dat ben jij! Dat dampende kusje van jou, dat raakt mij. Jij beantwoordt mijn hongerige blikken door mijn weledelgeboren smakelijkheid te likken.

Ik ben nog steeds heel erg verliefd op je, wees daar maar zeker van. Mijn liefde voor jou reflecteert via je oogjes in die van mij, en ze vergroot tot we ons voelen zoals Maria en Jezus toen ze vederlicht naar de hemel voeren.

Jij bent zo klaar als Maria Lichtmis en verdient een knuffel van de prins der plaatselijke duisternis. Lekker is een stuk chocolade in jouw wellustige vorm. De zon schijnt hier ongenadig, maar ik heb het koud. Ik wou dat jij hier was zodat je me kon bestralen met je schoonheid en je innerlijke hitte.

De vogeltjes in mijn hoofd fluiten en de vlinders in mijn buik kriebelen. Ik zie je niet en ik vraag me af hoe adorabel je eruitziet? Ik wed dat je hardos perfect ligt, ook al regent het. Je glimlach zal doorbreken als de zon na een hevige regenbui.

Mijn drijfveer ben jij in je hele formidastische hoedanigheid. Een soms wel botte ridder op zijn bokkende paard zoals ik verdien je niet. Het is om te janken, in het Engels komt dat zoveel beter aan: *I want to kick and scream, I want to lick your ice-cream, irresponsible, that is what I become if you call me irresistible.*

Als de rook rond mijn hoofd is verdwenen zul je mij zien zoals ik ben: zo schattig als jij. Een kanjer ben jij, mijn lollypop. Je smaakt naar mokka-ijs met karamel. Als wij binnen vrijen, dondert en bliksemt het buiten.

Ik ben even François en zeg: *Un grand bisou pour mon bijou.* Ik stel me voor dat ik kabouter Flop ben. Zal ik dan mijn mutsje opzetten of het hard spelen en *het* doen als een levensgroot konijn?

Ik heb nog wat vraagjes in mijn maagje. Wanneer heb ik je voor het laatst gehoord? Wanneer heb ik je voor het laatst gezien? Wanneer heb ik je voor het laatst geschreven? Wanneer denk je dat we weer bij elkaar zullen zijn? Liefst binnen 1 seconde en ten laatste over 3 dagen. Hopelijk hebben mijn handkusjes en kushandjes een grensoverschrijdend effect.

Als ik je niet kan zien, hoef ik je niet te horen, zo lijkt het. Als ik naar je schrijf nemen mijn vingers het van mijn brein over, want die weten beter hoe ik je moet beschrijven. Het vloeit eruit, ik weet ook niet waar de woordenstroom vandaan komt.

Ik blijf je trouw, ook al lopen hier veel schoonheden rond. Ik zal je blijven adoreren. Wanneer we terug bij elkaar zijn zullen we elkaar proeven, ruiken en voelen, alsof we ons voor het eerst ontmoeten. Mijn darmpjes hebben kuren en ik moet ze regelmatig gaan ontlichten of ik schiet straks weg als een Saturnusraket.

Jij bent een zoet koekje met chocolade overgoten, een suikerklontje in een glaasje jenever. Beloof me dat je je niet door de draaikolk van de inzinking laat meesleuren. Ik wil dat je fluit zoals altijd, dat je zingt van vreugde.

Ik droom van jou en je lijkt wel echt. Jij zoemt als een bij en wijst me de weg naar de lekkernij voor ons allebei. Nog even en ik zal je leggen op een bedje van hout, mijn schattebout. Je zult je dan weer kunnen laven aan mijn waterkraan.

In de verte luiden klokken en ik waan me op mijn eigen trouwpartij. Ik draag je over de drempel en door de deur van papier, terwijl witte duiven geschrokken wegvliegen.

Wat zal het effect op de wereld rondom zijn als jij en ik elkaar weer omarmen? Dan zal de zon opgaan en zullen de mensen zich afvragen waar die glorieuze straling vandaan komt. Onze aura's zullen zich samenvoegen waardoor in een naburig sterrenstelsel een kleine dwerg ontploft.

Tot jou, mijn koningin, roep ik met blijdschap in het hart: *Hurray 3times hurray, the king will soon enter his castle to play House, when the cat goes from House, it's carnival for the mouse,*

to go House or not, that's no question for me. Maar de tv-dokter kan me niet helpen. Ik begrijp zijn medisch geraaskal helemaal niet. Jij hangt echter aan zijn lippen en je slaagt erin mij te genezen. Jij duikt me op en gooit me als een happende vis op het droge. Ik bedank je duizendmaal en het is helemaal geen klus, die bewust lustige kus in lus van je dunne sus.

Als er niets je levensloop dwarsboomt ben je plezierig, inventief en inspiratievol. Je bent geweldig met kindjes en zeker met het grootste kind van allemaal: ik. Ik voel me een oververhitte Lucky Luke op zijn bokkende Jolly Jumper. Ik mag vooral niet vergeten enkele tootjes aan mijn 1001-nacht-stootje te geven.

Geen dank voor mijn genegenheid, want die komt vanzelf als ik je zie lachen, knipogen of met je kontje gooien. Je maakt van mij een flippende cascadeur in een scène van *Strasky and Hutch*. Jij bent een Zweeds raadsel met de allermooiste woorden die er bestaan zoals: *Superknap, keilief, aller-bekoorlijk, maxi sexy, almachtig geniaal*.

Ik zou hier in mijn eentje kunnen kruiswoordraadsels maken, maar het is leuker dat samen met jou te doen. Nog even en ik kom naar je toe om je een smakker te geven die in het hele heelal als achtergrondruis zal te horen zijn. Ik heb je lief, mijn dolle kolibrie met je zoete bekje.

Ik zou in een kartonnen doos onder de brug aan het spoor kunnen slapen, maar ik wil jouw warmte voelen, dus ik blijf geld verdienen en zal altijd wel een manier vinden om het op te maken. Jij bent mijn toverdoos, donker, groot en gevuld met verrassingen maar bovenal geweldig fascinerend en met momenten spetterend zalig. Jij bent een roomsoes en ik heb er mijn mond van vol.

Ik mis je. Ik zou graag met je neusje tuten of me koelte laten toe waaien door je wapperende wimpers. Het meeste van al mis ik je twinkelende oogjes en je tuitende mondje. Je ogen spreken soms boekdelen en je mond maakt er geen woorden aan vuil. Bovenal, je bent zo schoon als Sneeuwwitje die opkijkt naar zeven reusachtige dwergen. Sneeuw en bergen, daar zijn er hier genoeg van.

Jij bent het beste wat me ooit is overkomen. Daarom stuur ik je virtueel kusjes die uit lettertjes bestaan en die op hun beurt gemaakt zijn van vloeiende stroompjes elektronen uit mijn kilometerslange pistooltje. Pas op, mijn bijtje, of ik bijt je.

Het skiën is gedaan. Ik, jouw brokkenpiloot, wens je *many happy landings* met je laag bij de grond vliegende *wasda Mazda*, en ik, je goedgehumte pruttelende tutter, zal er vlug weer zijn om je een tuttig lustkusje te geven.

Ik eet een stukje Zwitserse chocolade en hoop dat ik me daarmee enkele dagen in de toekomst werp zonder er spijt van te hebben. Ik ben misschien vaag, maar niet laag. Je ligt helemaal niet op mijn maag en ik zie je graag. Daag.

Door het indrukken van de zendknop verdween het bericht uit mijn elektronische brievenbus en begon het zijn snelle rit door internetland naar de brievenbus van mijn zoetje in België. Ik stelde me voor dat ik de weg op mijn scherm kon volgen door een sliert magische sterretjes die over het scherm zweven. Ik hoopte dat ze blij zou zijn met het *liefta-lige* leesvoer.

Ik had wijselijk niets verteld over de ontmoeting met mijn ex-lief enkele dagen eerder. Ook ons middernachtelijke treffen in een café had ik achterwege gelaten. De vrouw had te veel gedronken en was handtastelijk geweest. Ik had haar van me afgeduwd en was naar het toilet gevlucht. Daar had ik me verborgen gehouden, minstens een kwartier, en was toen als een dief in de nacht verdwenen.

Mijn skivrienden waren voor de vijfde dag op rij eropuit getrokken. Er was wat bewolking, maar die zou hen niet hinderen in hun skipret. Ze zouden het hoogstens op bepaalde plaatsen en momenten koud krijgen. Iets gaan eten of drinken in een berghut met restaurant leek me dan een goed idee.

Ik zat in mijn eentje aan de keukentafel. Mijn computer was mijn enige metgezel. Mijn ex-lief had voorgesteld haar te bellen als ik me eenzaam voelde, maar ik had helemaal geen zin in haar gezelschap. Het beste wat ik kon doen was meteen Veysonnaz verlaten om te vermijden dat ik haar opnieuw tegen het lijf zou lopen.

Mijn schouder deed weer wat zeer, misschien omdat ik verkeerd gelegen had. Enkele oefeningen verdreven de pijn en ik voelde me redelijk goed in mijn vel.

Ik wilde het mysterieuze kind haar oude knuffelbeest teruggeven, maar die lag niet meer in de zetel. Ik zocht de hele flat af: geen spoor van de knuffelbeer. Dan maar inkopen doen. Ik keek in de koelkast om na te gaan welke waar ik moest meebrengen. Water, melk, een paar eieren misschien, frisdrank ook, en niet te vergeten een doos kleurstiften. Dat schreef ik op een briefje, want ik ben nogal vergeetachtig.

Elke dag legde ik de afstand naar het dorp iets sneller af. Het pad naar de hoofdweg was niet meer besneeuwd en beter begaanbaar. Veertien minuten later stond ik voor de voedingswinkel.

Het was bijna middag en ik hoopte dat mijn ex-lief haar inkopen al had gedaan. Achter elke rek keek ik of ze niet door de gang liep. Ik zocht zo snel mogelijk de spullen die ik nodig had bij elkaar en haastte me naar de kassa. Ook bij het verlaten van de winkel hield ik de omgeving goed in het oog.

Onderweg naar de chalet irriteerde de linker schouderband van mijn rugzak mijn gekwetste schouder, maar ik verbeet de pijn. In de hoop een glimp van het meisje op te vangen, wandelde ik bij de kruising de zijweg in die naar het postkantoor leidde. Halverwege dacht ik drie kinderen om de hoek van een huis te zien loeren. Toen ik dichterbij kwam verdwenen ze uit het zicht. Ik rende naar de hoek van de straat en zag ze naar de volgende kruising hollen.

Ik had geen conditie, maar tweehonderd meter rennen lukte nog. Uitgeput kwam ik bij het kruispunt aan. Ik keek rond maar zag geen kinderen. Ze waren van de aardbodem verdwenen.

Links, aan het einde van de weg bergop, herkende ik het muurtje waar ik mijn broodje had gegeten en naar de karavaan opmerkelijk gekleurde voertuigen had gestaard. Rechts van mij was een klein parkeerterrein dat ik vanaf het muurtje niet had kunnen zien. Nu zag ik het dak van een gele camionette en het achterste gedeelte van een groene laadbak. Mijn interesse was gewekt en ik wandelde er op mijn gemak heen.

Dichterbij kon ik zien dat het om een Peugeot Boxer en een Mercedes Unimog 406 ging. Een beetje verdekt door de hoge cabine van de vrachtwagen zag ik nu ook de rode Citroën-bus – de typebenaming HZ zei me niets – staan, geflankeerd door de lichtblauwe Renault 4.

Uit het portaal van het tegenoverstaande gebouw verscheen een van de kinderen die ik eerder had gezien. Ze was iets ouder dan het meisje dat ik zocht, zo'n 8 jaar, maar ze leek er zoveel op dat ze wel een zus kon zijn. In tegenstelling tot haar kleinere versie had ze

steil haar in een bruinblonde kleur. De speld die het lange haar uit haar ogen hield, leek opvallend veel op de haarspeld die ik in mijn zetel had gevonden.

Ze was knap en ik betrapte me erop dat ik naar haar staarde. Onder haar roze open ski-jack droeg ze een geel kleedje met oranje legging, en in haar houding herkende ik iets mannequinachtig.

Ik vroeg wie zij was. Ze keek me doordringend aan en zei dat ze me dat zou vertellen als ik zou zeggen wie ik was. Ik vertelde haar mijn naam, waar ik vandaan kwam en wat ik in Veysonnaz deed. Ik zei ook iets over mijn skiongeval en dat ik op zoek was naar een kind met een knuffelvlieder.

Ze luisterde ingespannen naar mijn verhaal, misschien omdat ze mijn Frans niet goed verstond. Toen ik klaar was, leek ze niet goed te weten wat ze me nog wilde vragen of zeggen. Ik herinnerde haar eraan dat ze me nog moest zeggen hoe ze heette en ze zei: *Amélie*.

Ik zei dat ik het een heel mooie naam vond en vroeg of ze het meisje dat ik zocht kende. Ze knikte. Toen ik vroeg waar haar vriendinnetje woonde, wees ze naar een winkel naast het parkeerterrein.

Ik bedankte haar en liep naar de voordeur van de winkel; bij nader inzien was het een naaiwinkel. Ik stapte naar binnen en keek rond. Het duurde even voordat er iemand kwam, maar het was de moeite van het wachten waard.

Het was de vrouw die ik op haar witte fiets voorbij had zien rijden. Ze droeg een strakke, paarse coltrui op een zwarte broek met zwarte laarsjes. Ze was blond en had kijkers als die van een tekenfiguur in een Japanse strip. De aandrang om haar naam te vragen, onderdrukte ik.

Ze wilde weten waarmee zij mij van dienst kon zijn.

Ik kon een heleboel dingen bedenken, maar zomaar iets opnoemen lukte me niet 1-2-3. Daarom deed ik eerst mijn rugzak af, want de pijn aan mijn schouder was niet te harden, vervolgens excuuseerde ik me omdat ik geen garen of breinaald kwam kopen. Ik

wilde enkel weten of er een Tina woonde, maar het kon ook Wivina of Mina zijn.

De vrouw lachte en vroeg of het Celina mocht zijn. Ze zag er geen kwaad in dat ik naar haar dochter vroeg en ze riep het kind via de deuropening waarlangs zij gekomen was. Niet veel later hoorde ik het meisje van de trap komen.

Ineens kwam het kind de winkel binnengestormd. Ze herkende me en glunderde. Ze leek blij te zijn mij terug te zien en ik betrapte me erop dat ik haar wel als dochter wilde. Misschien moesten Rowena en ik toch maar de barrières slopen die vermeden dat onze sekspartijtjes serieuze gevolgen hadden.

De moeder vroeg Celina of zij me een handje wilde geven. Dat deed ze zonder te aarzelen. Ik boog me als een ouderwetse prins die zijn toekomstige vrouw voor een dans uitnodigt.

De moeder ging me voor naar de woonkamer. De grote hoekzetel zat lekker en ik had veel zin om op de chaise longue een dutje te doen. Of ik iets wilde drinken? Een kop koffie wilde ik wel. Celina vroeg haar moeder of ze kon helpen en ze kreeg de opdracht me koekjes voor te zetten.

Terwijl ik een koekje nam en wachtte op de koffie, aaide Celina de vleugels van haar knuffelvlinder. Ze vroeg hoe ik de vlinder ook alweer in mijn taal noemde. Ik sprak het woord uit, en zij kreeg er niet genoeg van en herhaalde voortdurend: *Bliender, bliender*. Ik leerde haar nog een woordje bij, maar *groen* kwam ook vervormd uit haar mondje, want ze zei steeds weer: *Droene bliender*.

Haar moeder riep dat ze moest ophouden. Ik vond dat ze geweldig bezig was. Celina keek me glunderend aan en begon te vertellen wat haar moeder zoal naaide. Ik luisterde aandachtig en had niet onmiddellijk door dat er iemand achter ons stond. Het was een krullenbol van ongeveer vijf jaar. Hij keek me vanachter de zetel nors aan, op dezelfde manier zoals Celina dat eerder had gedaan.

Ze stelde me voor aan Davino, haar tweelingbroer. In tegenstelling tot zijn zusje had hij pikzwart haar. Toen hij naar de zetel liep, zag ik de sjofele beer van Celina in zijn hand bungelen; die

droeg geen kinderpyjama meer. Ik durfde niet te vragen hoe de beer hier was terechtgekomen omdat de moeder van Celina net mijn kop koffie op de salontafel zette.

Ik legde haar uit dat ik Celina al enkele malen had ontmoet en dat we erg goed met elkaar konden opschieten. Ik vertelde ook dat ik haar op haar witte fiets had zien rijden, als laatste van een karavaan kleurige voertuigen. Ze vond mijn verhaal geweldig, maar volgens haar was het toeval dat de auto's rond dezelfde tijd voorbij waren gereden.

Haar man baatte een garage voor oldtimers uit maar reed zelf met een moderne Ducati Monster. De motorrijder was dus haar eega geweest. De gele bestelwagen was ook van haar man, maar vermoedelijk had een van zijn werknemers achter het stuur gezeten.

De lichtblauwe Renault 4 was eigendom van haar zus die op de tweede verdieping woonde. De eigenaar van de rode bus was haar vader. Hij woonde op de derde verdieping van hetzelfde gebouw, alleen, want zijn vrouw was vroeg gestorven. Hij gebruikte de rode Citroën *vitré* als frietkraam tijdens speciale gelegenheden.

Ik had moeite met de benaming *vitré*, maar ik begreep snel dat het *met zijraampjes* betekende. Haar vader bezat ook de groene vrachtwagen die hij gebruikte om allerlei karweitjes op te knappen. Wie ermee gereden had was niet duidelijk.

Ze zweeg even, alsof ze niet goed wist wat ze nog meer kon vertellen. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om haar te vragen hoe ze heette. Voordat ze kon antwoorden had Celina dat al gedaan, ze riep heel luid: *Philine*. Ik vond het een vreemde naam, maar op een heel strakke manier hoorde hij bij haar en ik zei haar dat.

Ze bloosde niet, maar het scheelde niet veel. Ik stelde me voor dat haar man binnenkwam en onze verliefdheid zag. Celina en haar broer Davino hingen aan onze lippen, want zij merkten dat de chemie tussen hun moeder en mij werkte.

Wat ze misschien niet begrepen was dat we voldoende verstand hadden om de zaken niet nog complexer te maken dan ze al waren.

Ik wilde Rowena niet verliezen en de kinderen verdienden een vader en een moeder die samenwoonden en heel veel van elkaar hielden.

Ik besloot afscheid te nemen en had moeite om uit de lage zetel op te staan. Ik bedankte Philine voor de koffie, Celina voor de koekjes en vroeg Davino hoe hij aan de vuile knuffelbeer was geraakt. Tot mijn grote verbazing zei de kleine jongen dat de beer naar hier was gelopen. Hij keek me peilend aan en begon te schaterlachen. Ik leidde eruit af dat hij met zijn eigen grapje lachte en liet het daarbij.

Vanwege de pijn in mijn linkerschouder ging het aantrekken van mijn rugzak niet zo goed. Philine zag dat en hielp me een handje.

Onderweg naar de chalet kwam ik op het idee dat de tweeling waarschijnlijk identieke knuffelberen hadden gekregen, maar dat verklaarde niet waarom de beer niet meer in mijn kamer had gelegen. De vorige dag was Celina spoorloos verdwenen nadat ik haar de knuffelvinder had gegeven. Halsoverkop was ik haar achterna gelopen, en wellicht was het kind achter mijn rug terug de flat in gegaan om haar beer te nemen.

Dat was meteen ook een verklaring voor de haarspeld die verhuisd was van de flat naar het hoofd van Amélie, het meisje dat me het huis van Celina had geweest. Misschien had Celina ze toevallig op de keukenkast zien liggen en er niet aan kunnen weerstaan ze mee te nemen.

De twee kilometer naar de chalet legde ik af in een recordtijd. Ik at en dronk er. Niet veel, want ik had geen honger. Ik staarde een tijdje naar buiten en genoot van de zon die redelijk snel achter de bergkam wegzakte. Het zou vlug kouder worden en de meeste skiers zouden warmere oorden opzoeken, wellicht een café of een restaurant. De skipistes zouden er weer verlaten bij liggen, maar de volgende dag zou het circus weer beginnen.

De mens doet niets liever dan bouwmeester van het alles spelen. Het leven kan eenvoudig zijn, maar we slagen erin heel

complexe toestanden te bedenken. Soms gaat het mis, maar we kunnen de tijd niet terugdraaien. Aan de stroom der gebeurtenissen kunnen we niets veranderen, maar we kunnen wel meer doordacht te werk gaan zodat de aarde nog lang onze thuis kan blijven. Zoals de mens altijd zal blijven zoeken naar alternatieven, zo ook stopt hij niet met tuigen te bedenken die hem verder en verder in het heelal kunnen brengen. Wat het uiteindelijke doel van leven op aarde is kan niemand zeggen, maar ik twijfel er niet aan dat de mens zijn doel zal bereiken.

Ik moest mijn gefilosofeer onderbreken omdat een natuurlijke behoefte zich plots opdrong. Snel liep ik naar het toilet en dacht er na over de wereld in het klein.

Zittend op de wc-pot hield ik drie beestjes op de witte tegels in de gaten. Ze hadden volgens mij geen doel voor ogen en geen plan dat ze volgden. Na analyse van hun bewegingen kon ik zeggen dat ze helemaal niet wisten waarmee ze bezig waren. Ik bedacht dat een mens ook willekeurige richtingen kiest of in spiralen ronddwaalt als hij in een woestijn verzeild raakt.

Vermoedelijk zochten de beestjes eten. Sneu voor hen, maar ik dacht dat ze dat niet zo snel in het toilet zouden vinden, of ze moesten zich met nog kleinere beestjes voeden, wezens die ik niet met het blote oog kon zien.

Ik kon mijn moordlust intomen, maar ik had het gevoel dat ik die binnenkort zou kunnen botvieren op mijn ex-lief. Ik had geen idee waarom of hoe. Wat ik wel wist was dat elke mens in staat is om een medemens kwaad aan te doen of zelfs te vermoorden, als je hem maar kwetst in zijn diepste zielenroerselen.

Om mezelf tot andere gedachten te brengen, verliet ik het kleinste kamertje van de flat en ging aan de slag met de kleurstiften. Minutieus werkte ik aan mijn tekening en voegde aan het landschap nog enkele kleurrijke elementen toe.

Enkele uren later was de tekening nog niet klaar. Mijn skivrienden die thuiskwamen vonden mijn kunstwerk mooi en vroegen waar ik de inspiratie had gehaald. Volgens mij waren landschappen

op aarde geschapen met de hulp van tektonische platen, en ik deed hetzelfde met mijn stiften. Ik had mijn prent ingekleurd als een enthousiaste assistent van een beroemd striptekenaar.

Uit de gezichtsuitdrukkingen van mijn gezelschap leidde ik af dat ze me toch maar een weirdo vonden. Daar is niets verkeerd mee gezegd, want de wereld zit vol rare kwasten.

Een nabijgelegen snackbar diende als decor voor het avondmaal. We aten snel en gingen vroeg slapen. Er vloei­de geen champagne over onze tongen en geen water door de jacuzzi. Onze magen knorden niet, maar ons gesnurk moet tot ver in de omtrek te horen zijn geweest.

Als alles goed gaat, zie ik jou, mijn bevallige en minzame geliefde, snel terug. Ondertussen zal ik als tijdpassering een kruiswoordraadsel oplossen. Weet je toevallig een ander woord voor *lijkzang*? Te laat, ik weet het al: *Nenia*. Dat zou een mooie naam zijn voor een baby die geen pamber nodig heeft en altijd lacht, zoals jij ooit begonnen bent. Vooralsnog zul je het met een klein kind zoals ik moeten doen, je duffe Duck.

Ik sta voor alles open, net als de achterdeur wanneer ik die vergeten ben te sluiten. Ik wax je benen zonder tegen te pruttelen. Dan kun je weer over straat lopen in de minirok waarvan je luchtig gebruikt hebt gemaakt in de goede ouwe tijd. En als je niet weet wat doen, nodig dan een braaf kindje uit op een dag dat het goed voor jou uitkomt en niet omdat de gemakzuchtige ouders je vragen te babysitten.

Wat zal ik vanmorgen op mijn boterham smeren? Denk jij daar ook al aan? Hopelijk laat je je niet gaan en ben je ondertussen geen tien kilo bijgekomen. Voor een omelet zou ik niet uit de bol gaan, maar misschien kun je hespenrolletjes in de vorm van dansende mannetjes en vrouwtjes maken, naakt welteverstaan.

Ik mis het vrijen. Jij ook? Als we het meer doen dan we het al doen, zul je binnenkort weer in al je bloezen en broeken passen. Ik zeg niet *poeh of je m'en fous*, maar *I love you*. Voor mijn geestesoog zie ik je als een paars klaproosje in een wei vol margrietjes.

Over enkele dagen mag je me weer aflikken als een hond zijn baasje die net heel slordig een ijsje heeft opgeslobberd. Ik zal je als een half gebraden kip met huid en haar verorberen. Als je dat tenminste wil.

Hoeveel mensen van goede wil er bestaan weet ik niet. Ik denk: *Niet veel*. Ik ben er een van, dat is zeker. Jij ook. Wij bezitten het tolerantiegen, gratis erbij gekregen van ons ma's betovergrootmoeders betgrootmoeders grootmoeder.

Omdat je regelmatig bloed geeft zal ik jou, moppie van me, een groene banaan meebrengen om weer op krachten te komen. Ik hoop dat je borstjes en kontje niet zullen leeglopen. Als de kans daarvoor maar 1% is, laat je beter je mollige collega nog een zakje aftappen, want die heeft genoeg volume.

Ik ben trots op je dat je aan je medemens denkt. Hopelijk zijn de zieken die je bloed krijgen ook allemaal mensen van goede wil en helpen ze op hun beurt de wereld weer beter te maken. Voor mij ben je een beminnelijke Boeddha in een majestueuze stoepa.

Ik wil zo snel mogelijk naar jou komen, met de auto, met de trein, desnoods met de fiets of te voet. Mijn leven gaat aan mij voorbij, maar dat doet het ook thuis als ik uren achter de computer zit. Wat moet ik doen om erboven uit te stijgen? Ik dacht dat skiën zou helpen, of bergen beklimmen, maar dat is niet zo. Zal ik tijdens de volgende vakantie rivieren bevaren? Of organiseer ik beter in mijn thuisland festivals voor goede doelen? Zal ik beroemd worden met boeken verkopen?

Ach, er gaat niets boven samen met jou naar de beruchte tv-dokter kijken en je horen lachen met zijn platvloerse opmerkingen. Zullen we doktertje spelen? Of vadertje en moedertje? Je verdient in elk geval de kusjes die ik zal bewaren tot we weer bij elkaar zijn.

Of om het met de woorden van Gollem te zeggen: *My precious, here's a kiss with a mouth full of love from your vociferant in his perambulator. See you later, my lovely illuminator.*

Het is hier kil en koud. Zat ik maar aan de waterkant met een boek op mijn schoot en de zon als mijn gezelschap, mijn zonnetje welteverstaan, jij dus. Als beloning voor je goede werken mag je me opeten, want ik ben zo smakelijk als een met gegratineerde aubergines bedekt *lams-pietje*.

Ik zie ons in de tuin op de matras liggen. Eenvoudig gelukkig en wachtend tot de zon vanachter een dikke wolk verschijnt. Zo warmen we langzaam op en krijgen we zin in hete seks. Je kunt me gratis krijgen als je me in mijn kruisje krabt.

Als jij kabouter Knop speelt, zal ik als rechtgeaarde kabouter Flop *plop* doen. Hopelijk raken we zo in een baan rond de aarde en zullen we eindelijk in staat zijn het vluchtige pad van ufonauten te kruisen. Wat zouden zij denken van partnerruil? Natuurlijk alleen als jij dat wilt.

Ik hoop dat je werk je ondertussen bevalt. Ik hoop nog twee dingen: dat je vrouwelijke collega's hun hartverscheurende verhalen vertellen en dat je mannelijke collega's hun tengels thuishouden. Dat je goed werkt, is het minste wat de staat van je verwacht, maar ik wil je er namens de hele Belgische bevolking voor bedanken. *Heerlijk* gezegd ben ik blij dat je mijn aangiftes invult, want nu krijg ik meer van de belastingen terug.

Ik mis je lonkende blik, je dwarse zwarte lokken, je strakke bil- len in je nieuwe broek, om nog niet te spreken van je voorste bum- pers. Ik mis je lichtblauwe straling en ik zou graag tot een tiental centimeter van je warme lijfje willen komen om lustige kussen erop te plakken, maar helaas. Als voorsmaakje stuur ik, zoetgevooidse verhalenverteller die ik ben, kusjes naar Few Work City.

Het zijn gelukkig korte dagen, maar ik zou liever al bij jou zijn omdat jij altijd *tien om te zien* voor mij zult zijn. Ten eerste heb je me van straat gehaald en zorg je voor me. Ten tweede zie je me zo graag als ik jou. Ten derde ben jij zo lief als een baby in een wieg die kirt en naar me lacht. Ten vierde stil jij mijn honger en dorst. Ten vijfde heb ik verlof van je gekregen om alleen te gaan skiën. Ten zesde heb je me zakgeld gegeven om hier te overleven. Ten zevende heb je van de weergoden mooi weer afgedwongen. Ten achtste heb ik de snoepjes ontdekt die je in mijn rugzak hebt verstopt. Ten negende kies ik voor jou, ook al zou ik in een tijdscheur terecht- komen met negen vrouwen die het noorden kwijt zijn. Ten tiende ben ik blij dat ik je Langolier mag zijn. Ik, een onaards mannelijk wezen, zal je ontvoeren om elders een nieuw ras te beginnen.

Hier zit ik, je Zweedse puzzelaar, aan de andere kant van de Alpen, voor mijn part aan de andere kant van de maan of in een ander galaxis. Ik heb zin om in bed te kruipen, naast jou, mijn

schone slaapster. Engelse woorden leggen zich op een eigenaardige manier op volgorde en vormen samen een mooie zin in mijn hoofd: *Early in de morning I was thinking of you and I felt only the lonely, but I'm glad that you're very easy to love, my love.*

Zelfzekere Julia die jij bent, ik, je redelijk radeloze Romeo, zou alles geven voor enkele sappige kusjes die mijn vertering gegarandeerd op gang brengen. Jij bent niet alleen de zon in mijn leven, ook alle regenbogen in de wereld. Jij bent mijn eerste en zult ook mijn laatste liefde zijn. Ik weet het, jij zult zeggen: *Not my first, but my last and my everything.* Maar jij bent de leukste en de liefste vrouw ooit, een droomvrouw. Ik zou je een knuffel willen geven, een die zo dik is dat hij je naar adem doet snakken.

Jij maakt me fit en bezorgt me een geweldig liefdesleven. Eenleven-vol liefde, een-liefde-vol-leven. Jij bent een lichtgevende, blauwgroene Maria die een altijddurende relatie heeft met een goddelijk vriendje: ik.

Als stumptert van de derde graad had ik alle geluk van de wereld om jou, geweldig goed gevormd en bovenaards intelligent, vrouwelijk wezen, op mijn pad te mogen tegenkomen. Als we elkaar terugzien, probeer dan niet te lachen, want dan zal ik helemaal verloren zijn. Ik zal mijn zonnebril opzetten, opdat je stralengloed me niet zal verblinden.

Hopelijk gaat dit er allemaal in als zoete beukennootoliekoek, mijn mysterieuze Bermudadriehoek. Ik zou het op een duizend-entweede manier willen zeggen: *I'll kiss you with the enthusiasm of a whale that jumps out of the sea.*

Ik heb je lief, mijn hartendief. Ik heb je bijtgraag mijn donderse liefdesvlaag. Buitensporig mooi ben je, je maakt me krankzinnig gek. Laten we straks samen waanzinnig leuk, blij of lief zijn en kijken wat dat geeft. Wacht eens, ik ben al een tijdje waanzinnig verliefd op jou. Je beneemt me de adem, je maakt me mateloos en volstrekt onzinnig maar ook ongelooflijk gelukkig.

Mijn buik zit vol vlezige vlinders, volgens mijn vakantievriendinnetje van vijf: *Droene blienders.*

De voorlaatste skidag was aangebroken; de volgende dag zouden we in de vooravond naar huis vertrekken. Ik was vroeg wakker en had al het dagelijkse liefdesbericht voor Rowena geschreven en verstuurd.

Tot mijn grote verbazing was de pijn in mijn schouder volledig verdwenen. Alleen als ik een onverhoedse beweging met mijn arm maakte, voelde ik een scheut binnenin.

Ik zat op de pot en torende hoog boven de witte tegelwereld van het ongedierte uit, beslissend over hun leven en dood. Helaas kwam geen enkel beestje in de arena opdagen. Terwijl ik wachtte op de grote boodschap, overdacht ik mijn leven in Veysonnaz.

Aan de ene kant was ik blij dat de vakantie bijna voorbij was. Ik kon het geen geslaagde vakantie noemen omdat ik slechts één dag geschied had. Aan de andere kant had ik me helemaal niet verveeld. Ik had een kleurrijke tekening afgeleverd en in het boek *7th Heaven* gelezen, zonnend op het balkon. Bovendien had ik kilometers gewandeld genietend van het landschap en erbij dagdromend, en mooie brieven naar Rowena geschreven, staaltjes van meesterlijke schrijfkunst, al zeg ik het zelf.

Mijn skivrienden zag ik weinig. Zij bleven na het skiën in een kroeg hangen en kwamen dan rond etenstijd vol jolijt de flat binnengestrompeld. Ik drink zelden alcohol en daarom vonden ze mij maar een droogstoppel. De vriend van mijn schoonbroer had eindelijk de grote prijs gewonnen. De deur van de kamer die hij met ons vrouwelijke skimaatje deelde, was de eerste nachten opengebleven, maar de afgelopen nacht had hij ze gesloten. Wat zij hadden uitgespookt was niet moeilijk te raden.

Ik dacht aan Philine en haar dochter Celina. Het was geen liefde zoals ik die voor Rowena voelde, maar de moeder en haar kind hadden een felle chemische reactie bij mij teweeggebracht. Hoe ik die kon stoppen, was mijn eerste dagtaak. Ik moest mijn zinnen op iets anders zetten.

Hoe was de knuffelbeer van Celina vanuit de flat tot bij haar tweelingbroer Davino gekomen? Het idee van de tweelingberen had ik verworpen omdat de beer van Davino dezelfde vuile plek op zijn achterwerk had als die van Celina. Omdat ik geen aanknopingspunt had, zat mijn onderzoek vast nog voor het begonnen was.

Ik kon het op de man af aan Celina vragen. Ik kon het ook aan Philine vragen, of Davino. Misschien ging ik beter naar de garage van Philine's man en knoopte een gesprek over oldtimers met hem aan. Misschien kon ik achterhalen waar de magie van zijn kinderen vandaan kwam.

Tijdens mijn gepeins in de wc was een beestje erin geslaagd ongezien tot aan een van mijn voeten te komen. Als beloning voor zijn prestatie besloot ik het te laten leven. Ik stelde me voor dat de schoen van een reus boven mijn hoofd hing en dat hij me ook het voordeel van de twijfel gaf.

Reuzen of geen reuzen, het was tijd om me in de buitenwereld te wagen. Met enige zwier beëindigde ik mijn wc-bezoek.

Ik had voor ik naar het toilet ging een ander schijfje met klassieke muziek aangezet. Bij het verlaten van de wc weerklonk een populaire compositie. De speler gaf 3 aan en dat wilde zeggen dat de eerste twee composities helemaal niet bekend in de oren hadden geklonken, of me doodeenvoudig niet hadden bewogen.

Ik zocht op het doosje naar het overeenkomstige muziekstuk: *Eine kleine Nachtmusik* van Wolfgang Amadeus Mozart. Volgens de bijgeleverde informatie was het een van de bekendste instrumentale concertserenades, een instrumentaal stuk dat bedoeld was als hulde in openlucht.

Ik luisterde het nummer uit, zittend in de zetel en uitkijkend over het sneeuwlandschap in de zon terwijl ik oefeningen maakte om de spieren van mijn linkerschouder soepeler te maken.

Het muziekstuk op nummer 4 herkende ik niet en was niet meeslepend genoeg om me te boeien. Daarom hees ik me uit de zetel en slenterde naar de keuken. Daar at ik twee boterhammen met

choco terwijl ik naar nummer 5 en 6 luisterde. Ze klonken eveneens onbekend in de oren, maar ze waren interessant vanwege de mooie melodieën. Ik beëindigde mijn ontbijt toen nummer 9 begon, toevallig de negende symfonie van *van Beethoven*.

Ik neuriede mee terwijl ik me behoedzaam aankleedde. Ik voelde me vreugdevol en wilde niet alleen verbroederen met de Zwitserse bevolking maar met de hele wereld. Dat was een utopie, maar het leek me beter het eigen volk niet boven een vreemd volk te zetten.

Het is een kwestie van cultuur en perceptie. Ik woon in België en heb alle wetenswaardigheden geërfd die ooit in mijn land belangrijk genoeg waren om in iemands geheugen te blijven hangen. Aan de andere kant van de wereld ziet het er helemaal anders uit. Die aardbewoners keken ooit heel anders tegen de dingen aan en hun gedachten waren een andere kant uit gegaan. Zoveel te groter komen nu de verschillen naar boven, ze zijn niet meer te overbruggen en ganse bevolkingsgroepen zien in elkaar de grote vijand die ze moeten verslaan om het eigen gedachtegoed te bewaren. De grote terreurdaad in 2001 toont aan hoe eigenwijs mensen kunnen zijn.

Merkwaardige ideeën komen in ons op en de verwezenlijking ervan nemen we serieus, maar de problemen groeien ons boven het hoofd en we hebben alle moeite om er oplossingen voor te vinden. Daarom ben ik pessimistisch over de toekomst van de aarde. Maar als ik zie hoeveel mensen moeite doen om de wereld te verbeteren, kan ik niet anders dan mijn steentje bijdragen.

De symfonie van *van Beethoven* bereikte haar finale, en de stilte keerde weer. Tijd voor wat actie, waartoe die ook diende. De beweging zou me goed doen. Omdat het met mijn gekwetste schouder veel beter ging, besloot ik de BMW 4x4 van mijn schoonbroer uit de garage te rijden.

De kleur van de auto is bijzonder. Op het eerste zicht zou je denken dat hij zwartgelakt is, maar dichterbij merk je dat hij een

geheimzinnige, donkerblauwe kleur heeft, als de pels van een zwarte panter die in het licht van een 25Watt-peertje staat.

Ik had al met de 4x4 gereden tijdens onze gezamenlijke reis naar Zuid-Frankrijk. Nu duurde het wel even om de auto naar buiten te rijden, met de hulp van de servobesturing. De rit naar het dorp duurde nauwelijks enkele minuten. Ik slaagde erin met weinig moeite de auto op het parkeerterrein voor de garage van de man van Philine te parkeren. Alleen de groene vrachtwagen van haar vader stond er.

Ik liep door de open garagepoort naar binnen. De man die ik achter het stuur van de Renault 4 had zien zitten, stond er nu onder. Hij sleutelde aan een goudgele Ford Taunus op de brug. Toen hij mij naar binnen zag komen, stopte hij met zijn werkzaamheden, veegde zijn handen met een doek af en vroeg waarmee hij me kon helpen.

Ik legde hem uit dat ik kennis had gemaakt met Celina en Philine, en dat ik ook de rest van de familie wilde leren kennen. Hij kwam vanonder de brug en stelde zich voor als Valentin. Zijn schoonzoon, Arnaud, was op pad om een oldtimer te depanneren.

Valentin was beleefd, maar ik had de indruk dat hij liever aan de Ford werkte nu hij wist dat ik geen potentiële koper was. Buiten weerklonken voetstappen, ik dacht dat een andere klant eraan kwam. Ik zei dat ik hem niet wilde storen in zijn werk en verliet met een korte groet de garage.

Buiten zag ik hoe Davino met een netje probeerde een vlinder te vangen; hij had me niet in de gaten. De lente was aangebroken en ik kon me voorstellen dat een inheemse vlinder al uit zijn pop was gekropen. Toen de vlinder plots van richting veranderde, zag Davino mij staan.

De vlinder kwam naar mij gevlogen en zijn vleugelpatroon viel me des te meer op: groene, zwart geaderde vleugels met zwarte randen en witte stippen. Voor een mens was het een uitzonderlijk mooi schepsel, maar voor zijn predatoren smaakte hij misschien vies.

Ik stond aan de grond genageld. Volgens mij hoorde het fladderende insect helemaal niet thuis in Zwitserland. Davino riep dat ik de vlinder moest pakken. Maar langzaam raakte ik uit de betovering.

Ik kreeg het niet over mijn hart een hand naar het schepsel uit te steken. Om de indruk te wekken dat ik hem wilde vangen, sprong ik in de lucht. Ongelukkig genoeg had ik mijn sprong niet goed voorbereid, want ik belandde in een ballenbad dat ik niet had zien staan.

Ik hoorde Davino hard lachen terwijl ik de vlinder naar hogere regionen zag fladderen. Ik volgde hem met mijn blik, op mijn rug liggend in het ballenbad, tot hij om de hoek verdween.

Davino kwam naar mij gerend en keek smalend op me neer. Ik verontschuldigde me voor de mislukte vlindervangst, waarop hij mij uitnodigde hem naar binnen te volgen.

Ik had me niet bezeerd, maar om te vermijden dat ik alsnog mijn gekneusde schouder zou belasten, vroeg ik hem om me aan mijn rechterarm recht te trekken. Na enkele pogingen lukte het me uit het kleurrijke bad te kruipen.

Via de achterdeur gingen we het huis binnen. Ik volgde de jongen door de gang en de trap naar boven. Bij elke verdieping wachtte hij me op, omdat hij sneller was dan ik.

Zwaar hijgend kwam ik op de vierde verdieping aan, de hoogste, want de trap liep er dood. Ik volgde Davino door een deuropening en kwam aan in een grote, donkere slaapkamer met schuine wanden. Celina zat op haar bed en leunde tegen de muur terwijl ze in een kinderboekje bladerde. Amélie zat naast haar en speelde met een Barbiepop. Davino klom over de rand van het andere bed en legde zich neer met de armen achter zijn hoofd.

De twee bedden hadden verhoogde randen om te vermijden dat de kinderen eruit zouden vallen. Ze waren zodanig tegen elkaar gezet dat het geheel op een houten bak met twee matrassen leek. Boven elk bed brandde een leeslampje, en dat was nodig want er viel door het kleine venster nauwelijks daglicht naar binnen.

De kinderen gaven me de tijd om de rest van de dakkamer in me opnemen. De muren waren roos en groen geschilderd, en op de vloerbedekking was een stelsel van wegen met verkeersdeelnemers, verkeerslichten, huizen en tuintjes getekend.

Enorm veel knuffelbeesten lagen her en der: een koe, een konijn, een vis, een geelgroene kikker met kraal oogjes, een leeuw met een kroon op zijn hoofd en een lint om zoals schoonheidsmissen er een dragen, een roze hond met flaporen, een eekhoorn, een egel, een kippetje, een knuffel waarin ik een vogelbekdier herkende, maar het ding leek ook op een platte eend. Enkele knuffels kon ik bij naam noemen: Pikachu, Pingu, Mickey Mouse, Pooh, Bambi en Teigetje in een kruippakje. Een knuffelzoo.

Celina vroeg wat ik van haar kamer vond. Ik zei dat ik wel tussen haar knuffelbeesten wilde slapen. Volgens haar werden ze levend als ze ermee speelde. Ze keek mij geheimzinnig aan en liet haar handje over een schakelaar aan de muur gaan.

Lampjes van verschillende grootte die in de schuine wanden waren ingewerkt begonnen te branden. Ze vormden samen een nachtelijke hemel van maan en sterren. Ik slaakte een gespeelde kreet van verwondering.

Celina en Davino waren in hun schik. De kamer was hun hemel op aarde. Hier konden ze naar hartenlust spelen en ravotten zonder hun ouders op stang te jagen. Ik kon me daar iets bij voorstellen, want ook de meisjes van mijn schoonbroer speelden op hun kamer met poppen en organiseerden er modeshows.

Ik vroeg hoe oud Amélie was. Voordat ze kon antwoorden, stak Celina demonstratief één hand met uitgestrekte vingers omhoog, en de andere met slechts twee, waarbij ze de duim en de wijsvinger gebruikte omdat ze de wijs- en middelvinger niet zonder een nuk-kige duim kon opsteken. Amélie was daar niet mee akkoord en zei dat ze bijna acht was.

Davino trok de aandacht naar zich toe door uit zijn bed te springen. In het feeëriek licht zag ik hem naar een groot bruin knuffelpaard lopen. Hij zette zich erop en drukte ergens op het linker oor waardoor een hinnikend geluid weerklonk. Het paard was stevig genoeg om hem te dragen en voldoende hoog zodat zijn voeten de grond niet raakten.

Hij deed alsof hij het paard de sporen gaf en ging daarbij iets te enthousiast te keer. Ik stond te veraf om er snel bij te kunnen en moest toezien hoe hij met paard en al omviel en tegen de vloer sloeg.

Ik dacht dat Celina en Amélie de jongen zouden uitlachen, maar blijkbaar waren ze bezorgd over hem, want Celina drukte op een knopje aan de muur achter haar om licht te maken. Amélie repte zich naar hem toe.

In het knipperende licht van een gele bol met uitstekende punten – zoals een kind de zon zou tekenen – die in de nok van het dak hing, onderzocht Amélie het been dat Davino zozegd had gebroken. Hij kermde en de meisjes traden op als verpleegsters met dertig jaar ervaring. Hij was gelukkig nergens gekwetst, maar de

verzorging door de meisjes beviel hem en hij liet zich overal betasten.

Ik wilde hun spel niet vergallen of de sfeer verpesten en vroeg Davino waarom hij me naar de hemelkamer had gelokt. Hij sloeg zichzelf tegen het voorhoofd omdat hij dat vergeten was.

Enthousiast liep hij naar een hoek van de kamer en toverde de pluchen vlinder die ik Celina had geschonken tevoorschijn. Celina stak haar sjofele knuffelbeer in de lucht en Amélie zette zich op het paard. Ze voerden een toneelstukje op, waarbij Celina haar knuffelbeer in het rond zwierde, Davino de knuffelvlinder keer op keer in de lucht gooide en hem weer opving, en Amélie aan de leidsels trok om het knuffelpaard aan te manen te galopperen.

Wat ik toen ervoer, kan ik nog steeds niet goed verklaren. Ofwel kwam ik in een tijdscheur terecht die als poort naar een wereld diende waarin knuffelbeesten levend waren, ofwel zaten er genoeg verdovende middelen in mijn bloed waardoor ik dacht dat de kinderen met echte dieren speelden.

Celina danste met een beer zoals Mowgli dat in de film *Junglebook* met Baloe doet. Davino probeerde een levensechte vlinder te vangen en riep iets dat op *droene bliender* leek terwijl Amélie op haar minipaard voltes rond haar vriendjes maakte.

Een kreet buiten de kamer maakte een einde aan de illusie. De kinderen gooiden geschrokken hun levenloze knuffelbeesten terzijde en renden langs me door naar de deuropening van de hemelkamer. Het leek me beter hen te volgen.

Onderaan de trap stond de knappe moeder van de tweeling met haar handen op haar heupen de komst van haar kroost af te wachten. Toen ze mij zag, vroeg ze verbaasd wat ik in haar huis verloren had. Ik bood mijn excuses aan, maar de kinderen namen het voor mij op en legden haar uit dat zij mij hadden uitgenodigd om de hemelkamer te bekijken.

Ik nam vluchtig afscheid en maakte me uit de voeten. Toen ik bij de vuile BMW aankwam, zag ik tot mijn consternatie dat iemand

met zijn vingers op de flank had geschreven: LEAVE THEM KIDS ALONE.

Aangeslagen stapte ik in de auto en reed terug naar de chalet. Onderweg vroeg ik me af wie de tekst op de auto had geschreven. Was het een boodschap van Arnaud die me indirect wilde laten weten dat ik zijn vrouw, Philine, met rust moest laten?

In de chalet dacht ik na over de levendige scène in de hemelkamer. Het moest een optische illusie zijn geweest. Door het stroboscopisch effect van de zonnelamp had ik gedacht dat de knuffelbeesten bewogen. En wat moest ik van de opvallende vlinder denken die Davino had nagejaagd?

Op het internet vond ik een afbeelding van een vlinder die er heel veel op leek, maar die had geeloranje vleugels: de monarchvlinder. Het was een dagvlinder maar ook een trekvlinder. Hij kwam voor in Amerika en op de Canarische Eilanden, maar per schip geraakte hij soms tot in de Britse eilanden. Het was bijna onmogelijk dat zo'n vlinder zo hoog in de Zwitserse Alpen zou belanden.

De vingertekst op de auto kwam me bekend voor en ik zocht ook die op. Het bleek een zin uit *Another brick in the wall* van Pink Floyd te zijn. Wat ze zongen was nog steeds waar. Ook de kinderen van tegenwoordig vinden dat ze geen opvoeding nodig hebben. Zij willen niet dat iemand hun gedachten controleert, en de meesters laten hen daarom beter met rust.

Ik was ooit een voorbeeldig kind. Mijn ouders hadden niet veel last van mij, behalve dat ik wat sukkelde met mijn gezondheid. Mijn broer had meer noten op zijn zang. Met hem hebben ze alle problemen die je je kunt voorstellen meegemaakt. Toch was hij uitgegroeid tot een zelfzekere volwassene.

Gestommel in de gang deed me uit mijn gepeins opschrikken. Gelach weerklonk. Iemand stak een sleutel in het slot. Mijn horloge gaf halfzes aan, te vroeg voor de thuiskomst van mijn skivrienden.

De deur zwaaide open en sloeg tegen de muur. Mijn schoonbroer kwam zwalpend en lallend binnen. Achter hem verscheen

zijn vriend in de deuropening, met ons vrouwelijke skimaatje in zijn armen. Ze hadden duidelijk te veel gedronken.

Mijn schoonbroer vroeg of ik me geamuseerd had zonder hen. Zijn vriend liep met zware stappen naar de slaapkamer, legde zijn verovering op het bed en ging ernaast liggen. Ik zei dat ik me geen minuut verveeld had. Daarop liep mijn schoonbroer naar onze slaapkamer, en ik hoorde hoe hij op het bed neerplofte.

Ik had al eerder een douche genomen en mijn bagage klaargeemaakt; alleen de dingen die ik nog nodig had, hield ik apart. Dat zouden de anderen beter ook doen, want de volgende dag zouden ze na het skiën niet veel tijd meer hebben om nog te pakken.

Terwijl mijn kompanen hun roes uitsliepen, at ik iets kleins en luisterde naar klassieke muziek. Om 09u15 kwam er weer beweging in de slaapkamers. Ook de badkamer werd optimaal gebruikt.

Toen mijn kompanen frisgewassen klaarstonden om uit te gaan eten, liet ik hen weten dat ik niet meeding. Ik kon mijn nachtrust goed gebruiken. Ik voelde aan dat ik die nodig zou hebben om de volgende dag door te komen. Ik vroeg alleen of ze bij hun thuiskomst niet te veel lawaai wilden maken.

Voor ik ging slapen, schreef ik Rowena dat ik haar miste, dat ik heel veel van haar hield en dat ik uitkeek naar onze lichamelijke eenmaking.

Waarom rij je zo oerendhard met mij, jij snelle meid van mij. Jij bakt virtuele taarten voor mij en als beloning krijg je zeven welluidende tikjes op je helde klinkende poep. Zin in *vroemvroem*, mijn met festoen versierde juffertje-in-'t-groen? Als acaciagroene biljartkampioen moet ik dat wel aankunnen, maar voorlopig zal ik mezelf moeten berijden.

Ski of niet? Fietsen of niet? Zin hebben of niet? Allemaal vragen die ik niet 1-2-3 kan oplossen. Wat ik wel kan doen is een souvenir kopen. Wat dacht je van een keukenshort met daarop *Djefkok van Liefkozen*? Of zal ik toch voor een bijou van 24 karaat gaan?

Ik kijk uit naar jou, naar je klare oogjes en je prompte mondje, naar je onzichtbare oortjes en je elegante neusje, naar je smalle armpjes en handjes, naar je gave huidje. Ik staar blind door het raam de nacht in. Kon ik maar samen met jou tv-kijken. Met je puzzelen lijkt me ook leuk, samen gezellig een kopje koffie drinken terwijl de verwarmingsketel op zolder op volle toeren draait.

Als tijdpassering haak ik woordjes aan elkaar en probeer ik een verhaal te vertellen dat nog nooit iemand eerder heeft opgeschreven. Gelukkig ben jij mijn eerste lezer die gretig mijn teksten in zich opneemt. Met je lieve snoetje voor mijn geestesoog stuur ik je welgemeende en uiterst gereserveerde kusjes die mijn affectie voor jou niet alleen bewijzen maar ze ook voor altijd registreren.

Het is hier koud, maar niet in mijn hart. Ik heb een heel apart gevoel vanbinnen, lieve schat. Ik honger naar je. Jouw kussen doen de atomen in mijn lijf twinkelen en tintelen, alsof ze klaarkomen in een glas champagne. Hopelijk hebben mijn nepkusjes een nog groter effect op jou. Als ik Diddlelina ben, wil jij dan mijn Diddl zijn?

Ik ben een vreetmachine die zich voortdurend leeg voelt, honger heeft. Pas maar op dat ik geen stukje van je kontje afbijt als ik weer bij je ben. Als ik in België was, zou ik je komen schaken. Ik tel de dagen, uren, minuten af. Als kortsluiter gebruik ik de herinnering aan het gezellige café waar ik je op de bovenverdieping bijna

heb uitgekleet in een onhandige poging je hart te stelen. Ik heb het je teruggegeven, maar het is nog steeds half van mij, en dat van mij half van jou. Hier zie knuffelmie, een kushandje van je schamel nul-leke.

Ik ben nu alleen en sleep me door de tijd. De ruimte kromt zich rondom mij en niets kan me raken, behalve jouw beeld voor mijn geestesoog. Het enige belangrijke dat ik hier kan doen is je kusjes sturen die sneller dan het licht zijn. Het effect zal ik wellicht nog op je gezichtje kunnen aflezen wanneer we elkaar terugzien.

Jouw horoscoop zegt dat de maan je van je stuk zal brengen. Dus als je iets van plan bent, bereidt het goed voor. Mijn sterrenbeeld vertelt me dat ik vastberaden zal zijn, maar daar merk ik nog niets van.

Ik heb honger, maar ik eet zo weinig mogelijk. Het is een manier om eindelijk die overvullige kilo's kwijt te raken. Af en toe een banaan eten brengt me weer op krachten, zodat ik over een paar dagen weer helemaal de oude zal zijn. Dan zullen we weer als stukjes van een puzzel in elkaar vallen, of als lepeltjes in een bestekdoos. En dan zul je de ondraaglijke nattigheid van mijn weerzienskussen ten volle ervaren.

Jij bent de room en je brengt me van slag. Ik kan niet lang zonder jou, laten we zeggen een week. Wens me niet te koude dagen die omvliegen en tegelijk lang genoeg duren om me ze te herinneren. Dan krijg jij van mij een kus zo zacht als konijnenvacht en zo rond als een altijddurend verbond. Ik weet het zeker: *I got hooked on you.*

Ik ben weg van jouw ongeëvenaarde soepelheid, alleen zou je wat beter tegen gekietel moeten kunnen. Was jij maar een patat, dan at ik je op, schat van mijn gat. O, wat had ik graag in je sexy elle-est-belle-lel gebeten. Ik wil je glimlach zien, als een zonnestraal die mij belicht.

Elke dag vraag ik me af of je je schoonheid hebt bewaard, maar in mijn fantasie word je met de dag mooier. Je beneemt mij, je vrijgevochten Adam, de adem. Ik had met mijn ski's een reusachtig

groot hart in de sneeuw voor je kunnen maken, maar dat kan nu niet meer.

Ik hoop dat je het warm krijgt als je leest dat ik je ontzettend graag zie, hoor, voel, proef en ruik. Met mijn zesde zintuig peil ik jouw grote affectie voor mij, en dat stemt me goedgezind, goedgeleumd en goedgehumt. Wij zijn een leuk stel en team en span en samen kunnen we heel wat *an*. Dat we er ook nog leuk uitzien is mooi meegenomen en zal menigeen jaloers maken.

De financiële crisissen gaan aan onze neus voorbij terwijl we naar hartenlust puzzelen en naar verfilmde, waar gebeurde verhalen op tv kijken. Een beetje beweging af en toe gaan we niet uit de weg in de hoop enkele kilo's kwijt te raken zonder akelige, chirurgische ingrepen te moeten ondergaan.

We hebben ooit de Ourthe afgevaren zonder zeeziek te worden. Wij hebben samen de oplossing van het ingewikkelde regel-van-drie-vraagstuk gevonden. Ik ben je verstrooide professor in de waterweegkunde en blink uit in de onkunde. Jij gelooft me veel maar niet alles.

Ik leef voor jou, mijn droomvrouw, vrouwje uit de duizend en mijn alles. Ik ontplof bijna, zo graag zie ik je. Ik schrijf je naam driehonderd keer in de sneeuw, manneke Pis kan er niet tegenop. Ik ben een weirdo die zo gek van je is als tien Pipo's op Mamalou. Ik ben je huisman en doe in een mum van tijd de grote kuis, tegelijk bak ik je ook nog een poets. Zonder jou raak ik, ocharm schaap, de weg kwijt.

Ik hou me sterk met het gezegde: *Every time I think of you, it always turns out good*. Met je te schrijven, oefen ik me in de vertelkunst. Soms is het nodig te schrijven waarvan je opstaat. Als jij op de deken ligt en ik zit naast je op een stoel, moet ik toch schrijven dat ik opsta van mijn stoel, want mijn lezers zullen denken dat ik naast je op de deken lig. Natuurlijk is het probleem opgelost als ik eerder zeg waarop ik zit, want dan hoeft ik niet te zeggen waarvan ik opsta.

Iets anders: in een Zwitserse krant staat dat je na tien jaar met een smartphone bellen 100% meer kans hebt op een tumor dan iemand die niet belt. En nog wat: om te vermijden dat de pil je libido zou verminderen, is het beter van merk te veranderen. Bon, je doet ermee wat je wilt hé? Ik zal je zeker steunen in je zoektocht naar een totaal evenwicht, lijfelijk, emotioneel én spiritueel.

Mijn bonbonneke, ik wou dat ik al in onze bonbonnière zat, samen met jou. We kennen elkaar nu door en door en ik durf al eens tegen je in te gaan, maar daarmee houd ik *me, myself and I* staande en kun jij ook je eigenheid bewaren. Het spijt me dat ik je soms verdriet aandoe.

Hier in Veysonnaz richt ik me op de maan om uit te rekenen hoelang ik nog van je gescheiden zal blijven. Op de scheurkalender staat precies hoe laat ze *opkomt* en hoe laat ze *ondergaat*. Als ik er mijn computer bij haal, kan ik exact haar draaiing rond de aarde in kaart brengen en weet ik wanneer ik moet uitkijken voor een fantastisch lage vollemaan, want daar hou jij van.

Mijn down-to-earthgeest spreekt me in dat de rozengeur en maneschijn geen lang leven beschoren zijn als jij verliefd wordt op een andere man, of ik op een andere vrouw. Dus, alstublieft, laat je niet verleiden. Doe het niet en ik beloof je alle vrouwen in Zwitserland uit de weg te gaan. Dit lijkt me het gepaste moment, na bijna vijf jaar samenzijn, om onze trouwbeloften te vernieuwen.

Vergeef me mijn harde aanpak, alsjeblijft. Ik zal je trouw blijven tot de dood ons scheidt, maar daar wil ik nog niet aan denken. En nu jij. Zeg het hardop, dat ik je tot hier kan horen, en voor de ogen van de hele wereld: *Jij bent gek van mij*. Ik hoop je in volle gezondheid en zonder last van kwalen weer te zien en zeg je: *All I need is you, your love and your body*.

Op de laatste dag van de skivakantie ontwaakte ik om tien voor tien; veel later dan gepland. Ik wist niet wat voor bijzonders ik nog moest doen, maar ik had de indruk dat elke minuut telde.

Veel skiërs zaten al meer dan een uur op de piste, ook mijn flatgenoten. Ik zette de klassieke muziek aan die ik eerder tot nummer twaalf had beluisterd en koos 13. Ik herkende de melodie onmiddellijk, maar ik wist niet wie de uitvoerder was. Het was de bedoeling dat ik ernaar luisterde terwijl ik op de wc zat, maar ik was te nieuwsgierig om tot na het toiletbezoek te wachten.

In het bijgeleverde boekje las ik dat Bedrich Smetana het muziekstuk had geschreven. De Tsjechische componist leefde in de negentiende eeuw en speelde het klaar de nationalistische muziek in een moderne vorm te gieten. Met *Uit mijn leven* en de cyclus van zes symfonische gedichten *Mijn vaderland* met als bekendste deel *De Moldau* had hij zich een plaats in het klassieke repertoire toegeëigend. Net zoals *van Beethoven* werd ook Smetana doof. In zijn laatste levensjaren schreef hij muziekstukken waarin zijn geestesstoornis merkbaar is. Rare kwasten, die componisten, maar hun muziek had de tijd getrotseerd.

Ik legde het boekje weg en liep op het ritme van de muziek naar de wc. Daar was ik voor een keer geen moordenaar maar getuige van een gevecht op leven en dood. Een van de beestjes kreeg het aan de stok met een spinnetje, ze dansten als boksers in de ring. Ineens was het beestje verdwenen. Was het door de spin opgegeten of was het kunnen wegglippen via de grijze voegen tussen de witte tegels?

Ik dacht aan mijn eigen leven en de dood die onherroepelijk was. Arm of rijk. Jong of oud. Ongelovig of devoot. Voor iedereen was er het laatste oordeel, hemel of hel. Ik was niet rijk noch arm. Ik kon zonder een god, maar zonder geld zou het niet zo goed lukken. Helaas had ik niet het lef om een bank te overvallen en daarom moest ik blijven werken tot ik een pensioengerechtigde leeftijd had.

Tijdens mijn gepeins was ik de spin uit het oog verloren. Ik keek rond en zag haar heel goed zichtbaar in een hoekje aan de deur boven een witte tegel hangen.

Bij het verlaten van de wc verpletterde ik de spin met een stukje wc-papier en smeed dat in het vuilnisbakje. De moordenaar in mij had dan toch zijn zin gekregen. Het was een stralende dag, er was geen wolkje aan de hemel. Van al mijn skivakanties was die in Veysonnaz het zonnigste.

Ik laadde met moeite mijn bagage in de BMW; mijn flatgenoten hadden toch de tijd gevonden om hun koffers klaar te maken. Mijn schouder was nog steeds niet de oude en ik vreesde dat mijn revalidatie lang zou duren. Voor de laatste keer deed ik de vaat en ging na of alle kamers ontruimd en op orde waren. Om halfelf zou iemand van het verhuurkantoor langskomen om ze te controleren.

Ik las in mijn boek en wachtte. Lezen in het Engels ging me goed af, maar ik slaagde er niet in het helemaal uit te lezen. De finale zou voor thuis zijn, want een minuut over halfelf ging de bel.

Ik liep naar de deur en opende ze. Ik schrok. Door de schok snakte ik naar adem, want ik kon mijn ogen niet geloven. Ik had niet verwacht mijn ex-lief aan de deur te zien. Toen ik vroeg waarom ze gekomen was, zei ze dat ze de controle kwam doen.

Ik had gehoopt de vrouw nooit meer terug te zien, en nu stond ze in een lichtblauw, strak trainingspakje voor mij. Ze zag er weer grandioos uit. Haar ferme borsten zouden zelfs het hoofd van een pater op hol doen slaan.

Ze was zakelijk en ging alles tot in de puntjes na, tot het aantal glazen in de kast. We hadden er gelukkig geen gebroken. Toen ze op het balkon nakeek of alle buitenstoelen er nog waren, trok ze de rits van haar jasje omlaag. Ze had het warm, ook al stond de zon nog niet hoog genoeg om het balkon te beschijnen.

Ik bedwong mijn vleselijke lusten omdat Rowena reikhalzend naar mijn thuiskomst uitkeek en gegarandeerd zou merken dat ik iets mispeuterd had.

Toen mijn ex-lief begreep dat ik niet op haar avances in wilde gaan, zei ze dat alles in orde was behalve het vuilnisbakje op het toilet, dat was ik vergeten leeg te maken. Er stond geen sanctie op als ik dat direct zou doen.

Terwijl ze aan de deur wachtte, haastte ik me naar de wc. Enkele beestjes die op de witte tegelvloer ronddwaalden overleefden mijn bruuske inval niet.

Met de vuilniszak in mijn hand haastte ik me naar de gang. Ik sloot de deur achter me en gaf de sleutel aan mijn ex-lief. Zij gaf me een kopie van het controlerapport.

In plaats van de lift te nemen stelde ik voor via de trappen te gaan. Zwijgend gingen we naar beneden en stopten aan de open poort. Ik gooide de vuilniszak in de grote container en liep terug om de poort te sluiten.

Mijn ex-lief deed nog een poging mij voor zich te winnen door te knipogen en de rits van haar trainingsvestje verder open te trekken. Om de nadruk te leggen op haar wil om met mij een of twee seksstandjes uit te proberen liet ze haar tong over haar lippen glijden. Volgens mij wilde ze het staand tegen de muur van de garage of in de auto doen, maar ik hield voet bij stuk en bedankte haar.

Toen ze eindelijk inzag dat ze zich niet aan mij kon verkopen, liet ze me weten dat ik nog wel van haar zou horen. Ze grijnsde, draaide zich om en liep met forse tred naar haar bedrijfsauto, die voor de poort geparkeerd stond.

Ik schrok toen een geluid boven mij weerklonk. Het mechanisme om de poort te sluiten trad in werking en ik haastte me naar buiten.

Terwijl mijn ex-lief haar auto keerde en wegreed, gunde ik me nog een blik op het berglandschap rond Veysonnaz. Het was er mooi en ik vond het spijtig dat ik moest vertrekken ook al had ik elke dag gewenst dat ik thuis was gebleven.

Ik stapte in de BMW en startte de motor. Over het doorweekte pad reed ik naar de hoofdweg. Ik deed dat langzaam om te vermijden dat ik mijn ex-lief zou inhalen, want het was mogelijk dat ze

naar het verhuurkantoor reed waar ik mijn rapport moest binnenbrengen.

Gelukkig stond haar auto niet voor het kantoor geparkeerd. Ik liep snel naar binnen, gaf het rapport aan een jongeman die zijn Engels wilde bijschaven ook al sprak ik behoorlijk Frans, en kreeg de waarborg terugbetaald.

Ik reed naar de voedingswinkel en kocht er etenswaren voor de terugreis. Rond sluitingstijd van de skistations zou ik mijn vrienden aan de skilift in het centrum van Veysonnaz ophalen, waarna we de reis naar België zouden aanvatten.

Zo ver was het echter nog niet. Het was kwart over elf en ik had nog minstens zes uur om te doen wat ik moest doen. Ik besloot naar het huis van Philine te rijden.

Aan een kruispunt doemde plots de groene vrachtwagen op. De vader van Philine, Valentin, zat achter het stuur. Toen de auto de hoofdweg opreed, zag ik door de zijruit Celina en Amélie zitten. De kinderen noch Valentin zagen mij in de BMW. In een impuls volgde ik hen in de richting van Mayens-de-l'ours dat nog iets hoger ligt dan Veysonnaz op 1400 meter.

De weg was er sneeuwvrij, maar voorbij het dorpje passeerden we de sneeuwgrens opnieuw. De sneeuwlaag langs de weg was minstens een halve meter hoog. Ik reed een tunnel van bomen en struiken binnen. De boomgrens lag dan ook veel hoger.

Bij de volgende kruising sloeg de vrachtwagen rechtsaf in de richting van Les Collons, dat op 1800 meter ligt. Niet veel verder reed hij rechts een bevroren aardeweg op. Ik zuchtte opgelucht, want hij was sneeuwvrij gemaakt. Om niet op te vallen wachtte ik even op de kruising voordat ik de achtervolging verderzette.

Bij nader inzien was het wegdek van beton, maar door de tijd was het in stukken gebroken en afgebrokkeld. Hier en daar kon je nauwelijks nog van een weg spreken. Hij was zo steil dat ik niet kon geloven dat de groene vrachtwagen hier naar boven was gereden.

Twee haarspeldbochten en een driehonderdtal meter verder moest ik de 4x4 in eerste versnelling zetten. Met af en toe spinnende banden en een gierende motor reed ik de berg op. Ik bad dat er ergens een plek was waar ik de auto zou kunnen keren, want achteruitrijden was onbegonnen werk.

Ik kwam op een minder steil gedeelte. Doordat de bomen waken, viel er meer licht in de auto en had ik het ineens niet meer zo koud. Links van mij was een muur, rechts een omheining met daarachter hoge struiken.

Aan mijn linkerkant doemde plots een kasteel op, met de groene vrachtwagen ervoor geparkeerd. Ik reed voorbij de ingangspoort en parkeerde de BMW een honderdtal meter verder onder een stevige boom waar de auto minder zou opvallen.

Ik was nog maar net uitgestapt of ik schrok van een schreeuwende pauw op de muur die als omheining voor het kasteel diende. Zijn kop was blauwgroen, zijn hals en borst blauw en hij pronkte met zijn staart van glanzend groene veren met geelblauwe ogen. Een andere pauw, wellicht zijn vrouwtje, beantwoordde zijn roep, maar ik kon de vogel nergens zien.

De pauw op de muur schreeuwde weer. Niet veel later kwam zijn grauwe vrouwtje door een bres in de muur op het toneel. De mannelijke pauw legde zijn lange veren in een naar achteren wijzende sleep en sprong al wiekend met zijn vleugels van de muur, vervolgens liep hij statig naar het vrouwtje dat deed alsof hij er niet was.

De pauw liet weer van zich horen en zette zijn prachtige verenkleed omhoog. Het mannetje danste en wilde tot de paringsdaad overgaan. Voor het eerst leek het vrouwtje onder de indruk te zijn van zijn majestueuze aanwezigheid, en ze bood zich gewillig aan.

Het leek me beter het paringsgedrag van de vogels niet te verstoren. Ik had ook liever niet dat iemand ons zag terwijl Rowena en

ik de liefde bedreven. Ik zou de dieren nog regelmatig horen schreeuwen tijdens mijn bezoek aan het kasteel.

Op mijn hoede liep ik terug naar de ingangspoort. Toen ik ervoor stond, hoorde ik achter mij het knerpen van brandende struiken. Ik draaide me om en zag hogerop rook opstijgen. Ik veronderstelde dat de tuinier afval aan het verbranden was, maar mijn interesse ging meer uit naar het kasteel en zijn bewoners.

Het gebouw was opgetrokken in rode baksteen met grijze negblokjes aan de hoge ramen. De twee torenspitsen waren sneeuwvrij vanwege het steile dak, daardoor kon ik zien dat ze pas gerestaureerd waren. Alleen de afbladderende verf op de ramen wees erop dat de restauratie nog niet voltooid was.

Ik liep op mijn hoede door de sneeuw naar het kasteel. In een omtrekkende beweging probeerde ik de voorkant ervan te bereiken. In de ban van het magnifieke uitzicht, schrok ik van een afgrond, minstens vijftien meter diep. Het kasteel was op een rotspunt gebouwd en de voorkant was onbereikbaar.

Voorzichtig wandelde ik naar de groene vrachtwagen en zag een kleine jongen door de ingangspoort naar het kasteel lopen. Pas toen hij tot op twintig meter genaderd was, herkende ik hem. Het was Davino. Hij was helemaal niet verwonderd mij te zien.

Toen ik hem vroeg waar zijn grootvader was, troonde hij me mee naar het linker gedeelte van het kasteel. Daar opende hij een stevige houten deur en heette me welkom in Château O d'Heure. Ik vond het een vreemde naam, maar ik vroeg niet naar uitleg.

Davino ging me voor door kale gangen en voorbij lege kamers. Stellingen her en der gaven aan dat het kasteel grondig werd gerestaureerd. In de kamers aan de voorkant scheen zonlicht binnen, maar de kamers aan de achterkant kwamen kil over. In de gang viel de temperatuur mee, hoewel ik voortdurend het idee had dat ik in een reusachtige koelkast zat.

De jongen haastte zich door een deuropening en ik repte me achter hem aan. In het weinige licht van een drietal spotjes zag ik Amélie op de zwarte tegelvloer zitten. Ze was bezig met een grote

krijttekening te maken. Naast haar lag de sjofele knuffelbeer van Davino.

Ik vermoedde dat we ons in een van de torens bevonden. De kamer was rond met een diameter van ruim vijf meter. Er waren geen hoge ramen maar wel enkele raamgaten. Het plafond was twee verdiepingen hoog en uitgevoerd in houten dwarsbalken. Net onder het plafond dacht ik een opening in de muur te zien.

Amélie vroeg hoe ik hen gevonden had. Ik gaf toe dat ik de groene vrachtwagen was gevolgd. Terwijl het meisje verder tekende, vroeg ik Davino waar Valentin en Celina waren. Volgens de jongen kleepte Valentin zich om en zat Celina nog in de tuin achter het kasteel, waar hij eerder ook was.

Het leek me onverantwoord dat Valentin de kinderen alleen had gelaten en ik wilde hem daarover aanspreken. Ik nam aan dat de man bezig was zijn werkkleren aan te trekken en wachtte geduldig af terwijl Davino en Amélie op de vloer tekenden.

Toen een schurend geluid boven me weerklonk, stonden de kinderen op en keken omhoog. Ik volgde hun blik en zag in de donkere opening net onder het plafond een man in een groen pak. Was dat Valentin?

De gestalte stak zijn veel te lange armen uit en ik merkte nu pas dat hij vleugels droeg met afwisselend gele en groene segmenten. Voor ik het goed besepte sprong hij naar beneden.

Mijn eerste plan was weg te kijken, want ik wilde de vreemde vogel niet neer zien storten op de tegelvloer. Mijn tweede idee was een net zoeken om hem in op te vangen, maar daarvoor was het al te laat. Uiteindelijk deed ik wat alle mensen in dat geval zouden doen: hulpeloos toekijken, machteloos zijn en toch op sensatie belust, want wie wil niet weten hoe een radeloze het er afbrengt wanneer hij van de tweede verdieping springt en op de tegelvloer neerkwakt.

Een mens heeft niet genoeg kracht in zijn armen om zichzelf klapwiekend in de lucht te krijgen, maar hij kan wel ergens afspringen en naar beneden zweven. De torenkamer was te klein om er te

zweefvliegen, toch slaagde de menselijke vlinder erin op zijn voeten in het centrum ervan te landen, waar hij parmantig bleef staan met zijn handen op zijn rug gevouwen zodat zijn vleugels de grond niet raakten.

Het was Valentin. In zijn groene maillot leek hij veel op een balletdanser. Ik vond zijn pakje lachwekkend, maar zijn stunt was een applaus waard. Toen ik beter keek, zag ik enkele dunne draden aan zijn gele riem hangen. Ineens had ik het door. David Copperfield was er ooit mee begonnen, en nu kon zelfs een oude man in Zwitserland het goocheltrucje nadoen. Ik vroeg waarom hij zoveel risico's nam.

Valentin legde uit dat hij oefende voor een toneelstuk dat ze binnenkort zouden opvoeren. Hij was aangesloten bij een toneelgroep in Sion en wekelijks hielden ze er repetities. Ons gesprek leerde me ook dat Veysonnaz in het district Sion ligt, de hoofdstad van het kanton Wallis.

Celina en Davino hielpen hem zijn riem losmaken en vroegen of ze ook eens mochten vliegen. Dat kon volgens Valentin niet. Onder geen beding mochten ze de toren beklimmen en de installatie gebruiken.

Ik vroeg wie de eigenaar was. Valentin vertelde dat hij het kasteel had geërfd van zijn ongetrouwde oom die er samen met zijn personeel een hele tijd had gewoond en er uiteindelijk was gestorven. De oom was niet rijk genoeg geweest om het kasteel te onderhouden, en op zijn beurt had Valentin niet genoeg geld om de volledige restauratie zelf te bekostigen. Het subsidiegeld dat hij van de staat kreeg was niet toereikend en daarom deed hij de hoognodige reparaties zelf.

Hij vroeg of ik een Belg kende die het misschien wilde kopen, want geen enkele Zwitser had er interesse voor. Ik kwam op geen enkele naam, behalve mezelf, want ik zie het wonen in een kasteel wel zitten. Maar dat moest ik dan eerst aan Rowena vragen.

De kinderen begonnen in de aanpalende kamer te roepen. Valentin haastte zich erheen en ik holde hem achterna.

Amélie en Davino stonden voor het raam naar buiten te kijken. Achteraan in de tuin zag ik een dikke grijze rookwolk met de wind meedrijven. Davino dacht dat het een luchtkasteel was, Amélie zag er een arend in.

Valentin vroeg Davino waar Celina was en de jongen wees in de richting van de tuin waar de wolk wegdreef. Het gezicht van Valentin betrok en hij repte zich de kamer uit. Ik rende hem achterna via dezelfde weg die ik was gekomen naar buiten; Davino en Amélie spurten met me mee.

Buiten spreidde Valentin zijn vleugels omdat hij zo gemakkelijker kon lopen, maar dat was een gek gezicht. Hij stormde door ingangspoort en beklom de heuvel erachter als een veldloper.

Toen ik op de top aankwam hoorde ik geen hout knetteren, de rook was grotendeels opgelost. Valentin sloeg met een spade op het smeulende hoopje afval terwijl Celina stokstijf bij de resten van het vuur stond. Haar blonde haar piekte in alle richtingen en haar gezichtje was vuil. Met dat donkergroene kleedje leek ze veel op een krokus. In haar rechterhand bungelde de knuffelvlinder.

Toen ik het kind vroeg wat er gebeurd was, beweerde ze dat ze het ineens koud had gekregen. Daarom was ze dicht bij het vuur gaan staan. Iemand was haar aan de andere kant van de vuurhaard genaderd, maar doorheen de flakkerende vlammen en de zinderende lucht erboven had ze niet kunnen zien wie het was.

Davino en Amélie plaagden Celina door haar *dommerik* te noemen. Valentin en ik vroegen door om de ware toedracht van het voorval te achterhalen.

Celina beschreef de onbekende als *een menselijke gestalte in groene kleren*. De mens had bovendien twee woorden uitgesproken: *Droene bliender*. En Celina had er de stem van een vrouw in herkend. In een plotse ingeving had ze met haar knuffelvlinder gezwaaid. Het volgende moment was de mysterieuze figuur uit haar gezichtsveld verdwenen en begon de stapel hout hevig te roken. Zo had ze het ervaren. Ze bleef bij haar verhaal ook al probeerden Davino en Amélie haar wijs te maken dat ze gedroomd had.

Celina's schoenen waren besneeuwd en bemodderd. Ik probeerde ze zuiver te maken, maar dat lukte niet zo goed vanwege mijn pijnlijke schouder. Toen dat karweitje gedaan was, liepen we samen terug naar het kasteel.

Valentin commandeerde mij de kinderen in de vrachtwagen te helpen terwijl hij de deur van het kasteel zou afsluiten. Celina en Davino lieten zich gewillig in de auto hijsen terwijl ze hun knuffelbeesten angstvallig vasthielden.

Ik zag hoe Valentin de lange vleugels van zijn armen losgespte, ze in de laadbak gooide en vervolgens instapte. Hij wenkte naar mij en startte de motor. Ik keek de vrachtwagen na terwijl de kinderen mij door de achterrait toewuifden. De auto reed door de ingangspoort en verdween achter de hoge struiken uit het zicht.

Het afscheid bracht me in een trieste bui. Ik ging graag met kinderen om, ook al had ik er zelf geen op de wereld gezet. Gelukkig was er niet veel nodig om het kind in mij wakker te maken. Rowena vond dat soms ergerlijk, maar het was sterker dan mezelf.

Peinzend staarde ik naar het kasteel dat een vreemde indruk op me maakte. Ik voelde aan dat er zich drama's hadden afgespeeld. In een adellijke familie die zich een kasteel kon veroorloven, ging het er anders aan toe dan in een gewoon gezin. Dat betekende ook dat de intriges een grotere impact hadden en dat er misschien wel misdaden waren gepleegd zoals aanslagen en moorden. Maar er hadden zich zeer zeker ook leuke feesten voltrokken, zoals geboortes en huwelijken.

Ik schrok van een ritselend geluid dat vanuit de lucht naderde. Ik geloofde mijn ogen niet toen een immense zwerm vogels over het kasteel vloog en er een duizelingwekkende voorstelling opvoerde. Ook al bleef het totale plaatje nooit stilstaan, ik had de indruk dat de vliegende wezens iets verbeeldden.

Ik heb veel fantasie, maar als ik je zeg dat ik er een galopperend paard, een indiaan met een opgeheven tomahawk, een vissende beer en een fladderende vlinder in herkende, moet je dat van me aannemen. De werkelijkheid is soms moeilijk te geloven, daarvan

zijn al genoeg voorbeelden in het nieuws of in amusement op tv getoond.

De vogeltjes vlogen uiteindelijk zo dicht bij elkaar dat ik in hun vorm de donkere onderkant van een reusachtige schoen herkende. Niet veel later braken de vogels hun formatie en verdwenen ze achter het kasteel. De vertoning had nauwelijks vijftien seconden geduurd.

Terwijl ik naar de 4x4 wandelde dacht ik na. Ik wist niet goed hoe ik sommige belevenissen van de voorbije dagen kon verklaren: de levende knuffelbeesten, de onmogelijke vlinder, de figuur achter het vuur. En nu de vogels. Dat was vreemd want spreeuwen vertoonden dat gedrag enkel wanneer ze 's avonds naar hun slaapplaats vlogen.

Het was enkele minuten over twaalf toen ik bij de BMW aankwam. Ik stapte in en genoot even van het mooie landschap, vervolgens nam ik de tas met mijn draagbare computer. Hij startte snel en binnen de kortste keren was ik aan het schrijven. Mijn inspiratie borrelde op als olie uit een boorplatform, want Rowena is mijn alles.

Ik ben een man die zich bij één vrouw houdt. Jij. Ik weet dat jij de knapste bent, de slimste ook, heel waarschijnlijk ben je daarom ook de leukste en zonder tegenbewijs de grappigste van alle vrouwen die ik ooit heb gekend.

Ik zeg dat niet om je voor mij te winnen, want ik heb je hart al veroverd. Ik doe dat om toe te geven dat jij wellicht de enige vrouw bent die bij mij past. Jij bent het potje en ik het deksel, jij bent het slot en ik de sleutel, jij bent het station en ik de trein, jij bent de kers en ik de bonbon, jij bent de zee en ik de pier, eh jij bent de koe en ik de stier. Kortom, een uur met jou is vijf kwartier.

Leve het leven. Ik roep het uit, dit keer in het Spaangels: *Viva la vida, viva Las Vegas and I may kiss the bride twice, wherever and whenever I like.*

Met een beetje geluk zullen we het klaarkrijgen, jij en ik. Ik heb vlinders in de buik en die willen eruit. Ik wil eropuit. Jij ook? Laten we gaan shoppen, als we weer bij elkaar zijn. Ik beloof dat ik de hevige pijnen in mijn onderrug zal verbijten. Dan zul jij mijn leukheid te allen tijde ervaren als een stralende zon ergens in Zuid-Frankrijk.

Ik heb vannacht gedroomd dat ik op mijn werk zat en door het raam een vrouw zag douchen enkele verdiepingen lager in het tegenoverliggende gebouw. Ze maakte met haar washandje wellustige bewegingen over haar mooie borsten en ze ging voorovergebogen staan om zich daar te wassen waar iedere man stil van wordt. Toen ze haar haar begon te wassen, dacht ik dat ze me toewuifde. Ik wenkte spontaan terug en ik lachte om mezelf toen ik begreep dat zij mij helemaal niet kon zien door het matte glas van het badkamerraam.

Was jij dat in mijn droom? Is mijn liefde voor jou een verhaal dat ik, de idioot, bedacht heb? Voor mijn geestes oog zie ik je naakt pizza eten terwijl je naar *Komen eten* kijkt. Ik wil de hand aan

mezelf slaan, maar ik wacht tot ik weer bij jou ben. Ik ben trots op mijn kuisheid. In de plaats zal ik twee repen chocolade eten.

Ik denk weemoedig terug aan de keren dat je me lieflijk aankeek en je blik getuigde van diep respect voor mijn gespeelde volwassenheid, of afkeer voor mijn altijddurende balorigheid. Bij mijn vertrek stond je gezichtje op onweer en ik vreesde dat het nooit meer goed zou komen. Ik vraag me af of je me mijn onhebbelijkheden kunt vergeven.

Mijn knaloranje mandarijntje, ik ben niet vanaf de eerste dag voor je gevallen. Ik heb eerst de dokter zijn mening over mijn liefdesleed gevraagd. Volgens hem moest ik doorzetten, en dat heb ik gedaan. Jij hebt je kunnen inleven en zo heb je de meest bizarre man uitgekozen om mee samen te leven.

Jij verdient mijn steenbokkige liefde, gegeven met het flegmatische temperament van een kreeft. Zonder jou voel ik me verloren in de ruimte van mijn eigen hoofd. Als ik niet beter wist, zou ik het uitroepen: *It's better to burn out than to fade away.*

Het leven is mooi, maar mooier als jij bij me bent. Ik verwen je en maak je aan het lachen, ik vrolijk dit tranendal voor je op. Jij bent dan meelevend, welwillend, bespiegelend, avondvullend, geruststellend, niet-verhullend, oogstrelend, pijnstillend, stralend, strelend, verkoelend, warmvoelend én zinnenprikkelend.

De dag dat de aarde stilstond is de dag dat ik jou tegenkwam. Of is het omgekeerd? Een ding is zeker: *You're my only-thing, my every-thing and my wild thing.* Mijn hoofd ligt soms overhoop en ik begin te zweven, maar dat is niet erg omdat jij me weer met beide voeten op de grond zet. Wij zijn twee handen op een malse buik.

Kijk maar uit naar de performance die ik in gedachten heb voor onze reünie. Met hevig knipperende oogleden zal ik je aankijken, als een puppy die verliefd opkijkt naar zijn baasje en met zijn kwispelende staartje tegen de rand van het bed klopt. Ik zinder van jou: *My all-over-me-loving lover, I'm losing my mind all over the place.*

Ik wil friet met hamburger, en als toetje: jij op een bedje van witte lovertjes. En weet je wat ik nog wil? Normaal zijn. Dat ik dan ook saai zal zijn, moet je erbij nemen. Bij nader inzien wil ik niet normaal zijn, ik wil speciaal blijven. Bijzonder. Apart. De enige echte. De nieuwe man voor jou, weliswaar oud en krakkemikkig, maar ook kranig en gevrijwaard van enige schrik voor de onherroepelijke aftakeling.

Mijn geile geest houdt me jong. Ik denk elke zeven seconden aan seks. Ik beloof je dat ik me levenslang van mijn zware taak zal kwijten, dat is: een dagelijkse beurt, eh massagebeurt, en wekelijks gaan shoppen voor cadeautjes en kleren.

Mijn slogan zou kunnen zijn: *Shop till we drop*. Om te vermijden dat mijn rug breekt, zal ik een rolstoel meenemen. Als we naar Antwerpen gaan, mag ik dan ook naar de Zoo? Dan kan ik mijn oude vrienden *goedendag* zeggen. Niet de apen maar de langbenige verzorgster die leuker met de ballen gooit dan de dolfijnen.

Jij krijgt mij als cadeautje, omdat je zo magistraal bent, zo fenomenaal mooi met die natte lipjes om te kussen. Mijn schone slaapster ben je al. Wil je nu ook mijn matroesjka zijn?

Voor mijn geestesoog zie ik je in ons warme nestje liggen terwijl de burens zich afvragen wat dat ronkende geluid is. Ik speel een rol in jouw droom. Ik waan me in oorlogsgebied en laveer tussen de bommenkraters. Kikkers springen in het rond en lawaaierige ganzen zitten me achterna. Jij, jij bent er ook, in de vorm van een stralende ster. Of is het de geboorte van dit heeal?

De zon schijnt, de lucht is blauw en er zijn slechts enkele wolkes. Dat zijn voldoende ingrediënten voor een prachtige skidag, maar ik ski niet. Mijn ogen tranen en een namiddagdutje zou geen kwaad doen. Toch voel ik me goed in mijn vel, omdat het niet meer lang zal duren voordat ik je weerzie. Dan kan ik eindelijk nieuwe grapjes op je uitproberen. Bedankt dat je mijn publiek wilt spelen, en dat je af en toe voor me klapt.

De tijd vliegt, niet als een F-16 maar als een overbelaste Cessna. Wat wil een mens nog meer dan dat de tijd vooruitgaat? Laat ik het

houden bij je kussen en je borsten wegen, een voor een. Dat klinkt zo laag, ik weet het, maar zo ben ik het dichtst bij jou.

Je kijkt me altijd/ regelmatig/ geregeld/ meestal/ soms (doorhalen wat niet past) liefdevol aan. Ik mis je grappige gesnurk en je blik als ik weer onnozel doe. Je hele zijn vult mijn wereld met fleurige bloemen en kleurige tekenfilmfiguren. Volgens mij lijkt het op de *flower power* van weleer, maar zonder drugs.

Jij bent een slanke vrouw, maar rond op de goede plaatsen. Je bent begaafd door alles wat je weet en zegt en denkt en gelooft. Ik geloof in ons en je krijgt een kusje voor elke seconde dat we elkaar kennen.

Tijd voor een adempauze, daarna moet je hem weer inhouden. Denk eraan dat je de rozenkrans bidt om mijn kwaaltjes te verlichten. Ondertussen maak ik jouw naam met letterkoekjes en eet die wellustig op.

DEEL 2

DRIE DIMENSIES

*Laat de aarde los.
Het was een mooi,
bewoonbaar oord.*

*Kijk niet meer om.
Haal adem
in een oneindige ruimte.*

*Noem dat de hemel,
een heelal, een sterrenrijk
met melkwitte paden.*

Hans Claus
Uit het tijdschrift: *Weirdo's*.

Mensen vragen zich graag af: *Wat als...?* Als ik Rowena niet had ontmoet, had mijn levenspad heel anders door het ruwe landschap gekronkeld. Als ik tijdens het skiën niet gevallen was, hadden jullie nu een ander verhaal gelezen. Erger nog, dan was er misschien helemaal geen aanleiding geweest om een verhaal te schrijven.

Eén ding is zeker: als ik die laatste lieve mail naar Rowena niet had geschreven – ik had hem nog niet kunnen versturen omdat ik in de auto geen internet had – dan had ik drie kwartier later het pad van de Zwitserse familie niet opnieuw gekruist.

Na een dolle rit over de slecht onderhouden betonnen weg bereikte ik de hoofdweg en zag een opmerkelijke stoet voertuigen voorbijrijden. De groene Unimog met Philine als bestuurder reed op kop van de karavaan, gevolgd door de gele Peugeot-bestelwagen met aan het stuur Arnaud, de man van Philine. Hij had een groot Brat Pitt-gehalte, maar hij zag er wel wat sjofel uit met zijn warrig baardje. Ik schatte hem dertig.

De rode Citroën-bus met Valentin als chauffeur volgde de camionette op zijn hielen. Hij had zijn vogelpakje voor normale kledij verwisseld. Achterin zaten Celina, Davino, Amélie en een jongen die ongeveer de leeftijd van Amélie had. Door zijn petje kon ik zijn gezicht niet goed zien; zijn zwarte haar piekte eronderuit.

Aan de staart van de karavaan reed de lichtblauwe Renault 4 met een onbekende vrouw aan het stuur. Ze had een kortgeknipt, bruin kapsel en ze leek veel op Philine; ze was even knap maar stoerder. Ik ging ervan uit dat het haar zus was.

Ik sloot me spontaan erbij aan en bedacht dat de BMW 4x4 met zijn bijzondere, donkerblauwe lak er een rijdende regenboog van maakte.

We reden vlot door Veysonnaz, waarna we de richting van Nendaz kozen. Na enkele haarspeldbochten bood zich een minder kronkelige weg aan. Van het kaartje van het skigebied herinnerde

ik me enkele namen van de bergen die links of rechts lagen: de Ethérolla, de Chassoure en de Mont-Gelé.

Hoe hoger we kwamen, hoe dikker het pak sneeuw langs de weg werd. Een beek kronkelde door het landschap. Een bordje aan de reling van een brug gaf aan: *La Printse*. Uiteindelijk kwamen we aan in een komdal net onder de boomgrens.

Een bord langs de kant van de weg gaf aan dat we het vakantieoord Siviez binnenreden. Twee lelijke flatgebouwen en een groot parkeerterrein ontsierden de prachtige omgeving. Een wegwijzer in de tegenovergestelde richting gaf Nendaz op 7,5 km aan.

De kleurrijke auto's kozen elk een parkeerplaats. Ik zette de BMW aan de overkant en volgde van daaruit de bewegingen van mijn Zwitserse kennissen.

De familie verzamelde zich aan de sneeuwtuin van Arc-en-ciel. Ik dacht dat ze de kinderen daar zouden dumpen, maar niet veel later liep de groep naar een restaurant en verdween uit het zicht. Het was ondertussen halftwee.

Ineens begreep ik dat me de rit naar Veysonnaz bespaard zou blijven als ik aan het station van Siviez had afgesproken met mijn skikompanen. Ik wilde een tekstbericht naar mijn schoonbroer sturen maar bedacht me. Het zou slechts tot verwikkelingen leiden. Een blik op mijn kaart leerde me dat er vanaf Siviez geen enkele weg naar de Rhônevallei leidde. Ik was verplicht via Veysonnaz terug te rijden om de reis naar België aan te vatten.

Ik had zin in een kop koffie en stapte uit de auto. Voordat ik binnen zou gaan, wilde ik me ervan vergewissen dat de familie in het restaurant was. Een blik door het raam maakte me duidelijk dat de kinderen aan een tafel zaten, alleen in het gezelschap van Valentin. Philine, haar man en haar zus schoven bij de zelfbediening aan.

Plots schrok ik van een kind dat zijn gezicht tegen het glas aan de binnenkant drukte en me raar aankeek. Het was de jongen die naast Amélie in de Citroën-bus had gezeten. Hij stak zijn tong uit en tikte met zijn vinger tegen zijn rechterslaap. Ik draaide met mijn

ogen en probeerde scheel te kijken. De jongen glimlachte even en liep terug naar de tafel.

Ik had niets van de familie te vrezen en haastte me naar binnen. Celina zag me het eerst en riep dat ik bij hen moest komen zitten. Zonder te aarzelen liep ik naar hun tafel. Ik knikte naar Valentin en hij deed dat terug.

Davino vroeg wat ik wilde eten of drinken. Ik zei dat ik zin in een kop koffie had en dat ik zelf zou betalen, maar Davino was al weg om de bestelling door te geven, zijn knuffelbeer meezeulend.

Valentin knipoogde, wellicht om me gerust te stellen dat een van zijn dochters wel de rekening zou betalen. Hij vroeg niet waarom ik daar was.

De kinderen wilden spelletjes spelen in afwachting van het lek- kers dat er aankwam. Celina vroeg voortdurend wat voor mij eng zou kunnen zijn. Ik kon niets bedenken, maar het meisje bleef hals- starrig vragen wat eng was. Uiteindelijk zei ze dat ze wist wat het was: *Eng*. Om haar antwoord te beklemtonen sloeg ze haar knuf- felvlinder tegen mijn hoofd.

De kinderen gierden van het lachen. Valentin keek me glimla- chend aan. In zijn blik herkende ik berusting en ik nam me voor kalm te blijven. Er is weinig wat ik eng vind. Een trein die tegen 140 km per uur over de niet egaal aangelegde rails begint te dansen, dat vind ik eng.

Davino riep dat zijn mama in aantocht was. Alle aandacht ging naar de presenteerbladen die de twee vrouwen en de man op tafel zetten. Het was een grabbelen en een geroep van jewelste.

Toen de kinderen hun drankjes en snoep hadden verdeeld, stelde Philine me aan Arnaud en Virginie voor. Virginie knikte maar deed alsof ik lucht was. Arnaud begon tegen mij over het mooie weer en de goede skicondities. Ik legde hem uit dat een on- geval aan het einde van de eerste skidag me noodlottig was geweest. Arnaud stelde voor met mijn arm te oefenen in de fitnesszaak waar hij trainde. Hij zag er gespierd uit, ik voelde me veeleer Mister Bean.

De kinderen aten en dronken gulzig. Arnaud vertelde mij dat zij niet altijd even lief waren. Soms kon hij wel hun koppen tegen elkaar slaan. Philine hoorde hem dat zeggen en mengde zich in het gesprek. Ze vond dat je kinderen hun dwaze gedoe moest kunnen vergeven. Virginie was van dezelfde mening. Ze was niet getrouwd en had geen kinderen, maar ze had genoeg ervaring met de kinderen van haar zus.

Toen ik vroeg hoe oud Virginie was, begreep ik dat ze de tweelingzus van Philine was, niet identiek maar met veel gelijkenissen. Philine was volgens haar wat meegaander. Volgens Philine was Virginie een levensgenieter en hield ze het bij losse relaties met mannen die haar maar tijdelijk konden inspireren.

Ik zag aan de gezichtsuitdrukking van Valentin dat hij niet akkoord was met de handelwijze van Virginie, maar hij zweeg en dronk zijn cappuccino leeg.

Toen iedereen klaar was met eten en drinken, verlieten we het restaurant. Ik liep met Philine en Virginie naar het parkeerterrein. Voor het eerst zocht Virginie contact met me. Zonder aanleiding zei ze dat hun moeder in het kraambed was gestorven.

Het was te lang geleden om mijn deelneming te betuigen, toch wilde ik haar troosten door te zeggen dat ze altijd op de hulp van haar familie kon rekenen.

Ik wilde afscheid nemen, maar Virginie vroeg of ik zin had om mee te rijden. Volgens haar was de plezierreis nog niet ten einde. In de blik van Philine herkende ik onrust. Ik hoopte dat mijn blik haar zei dat ik een grote jongen was die goed voor zichzelf kon zorgen. Dus ik ging akkoord.

Virginie stelde voor mee te rijden in de Renault. Ik vroeg waarom ze niet de Citroën-bus namen, want daar konden gemakkelijk vier volwassenen en vier kinderen in.

Arnaud kwam tussenbeide en zei dat ze een vijfde auto goed konden gebruiken; over het waarom sprak hij niet. Hij keek Virginie doordringend aan, waarna zij haar blik naar Philine verplaatste.

Wilde Virginie mij versieren en probeerde Arnaud dat te verhinderen?

Valentin legde uit dat er een bepaalde reden was waarom ze met veel voertuigen op pad waren, maar die zou ik uiteindelijk zelf wel achterhalen.

De geheimzinnigheid rond hun familietochtje intrigeerde me. Voor ik terug naar België zou rijden, wilde ik toch wel weten wat de Zwitserse familie bezielde om samen de bergen in te trekken.

Een blik op mijn horloge leerde me dat het kwart over twee was. Ik had nog tijd genoeg om terug naar Veysonnaz te rijden en mijn kompanen op te halen. Ik ging akkoord en de kinderen joelden van blijdschap.

Natuurlijk kon het niet uitblijven dat Celina en Davino vroegen om in mijn auto te mogen zitten. Amélie en de onbekende jongen verkozen de Citroën-bus. De naam van Amélies vriendje bleef nog voor even een raadsel dat ik niet per se wilde ontrafelen.

Iedereen stapte in zijn eigen vervoermiddel. Ze behielden de volgorde, alsof dat om een of andere reden nodig was. Met de donkerblauwe auto van mijn schoonbroer sloot ik de bonte rij af.

Celina en Davino zaten met hun onafscheidelijke knuffelbeesten achterin in de gordels vastgegespt en hielden zich bezig met verbale raadseltjes op te lossen. Ze konden het mooie landschap niet zien omdat de onderkant van de zijruiten boven hun hoofdjes kwam.

We reden over een langgerekte weg, geflankeerd door besneeuwde bergen. Na een tiental minuten verschenen de eerste haarspeldbochten. Zij gaven aan dat we aan een klim begonnen.

Achter een bergrug verscheen ineens een massieve muur van steen. Vanaf het skistation van Siviez had ik hoog in de bergen een soort wand gezien, maar ik had geen idee wat het was. Het was een dam.

Twee bochten verder reden we een tunnel in. Ik had de kinderen er niet voor gewaarschuwd en ze reageerden nogal fel op de plotse duisternis. Ze schreeuwden door elkaar, maar ik verstond

hen niet. Gelukkig was het slechts een korte tunnel en keerde het daglicht en de rust snel terug.

Het kon niet ver meer zijn. Na de zoveelste scherpe bocht reden we een bordje voorbij waarop de naam van het bouwwerk stond vermeld: BARRAGE DE CLEUSON. De weg kwam uit op het hoogste punt van de stuwdam, waar het meer voor een fantastisch natuurplaatje zorgde.

Ik slaakte een kreet van verwondering. De kinderen mochten hun gordel niet losmaken en ze rekten hun halzen om een glimp van het meer op te vangen. Lac de Cleuson viel fel op in het landschap omdat de kleur van het wateroppervlak zo blauw als de hemel was. De ene zou het azuurblauw noemen, de andere smaragdgroen. Voor mij leek het op turkoois.

Het was eind april, het einde van het skiseizoen en het begin van het lenteseizoen. Er was nog niet genoeg smeltwater verzameld om het meer volledig te vullen; de waterspiegel kwam tot ongeveer vijftien meter onder de rand van de overbrugging.

Ik probeerde mij het meer in putje winter voor te stellen. Was het dan halfleeg met een dikke ijslaag erop waarop je kon schaatsen? Het kon ook zijn dat het dan helemaal geen water bevatte en dat er gewoon sneeuw lag.

Ik volgde de auto's naar een kleine parkeerruimte en zette de motor uit. Mijn oorschelpen vingen enkel nog het geluid van de wind op.

Voor één keer waren de kinderen stil in de auto. Ze keken gefascineerd naar het groene meer met de witte bergen eromheen. Hoe ze reikhalzend in de zetels zaten, was een beeld dat me zou bijblijven.

Naar de wereld kijken zoals een kind dat doet, lijkt me de ultieme manier om het leven in al zijn facetten te kunnen proeven zodat je een gepast kader hebt om te kunnen beoordelen wat goed en wat fout is, wat de wereld schade kan berokkenen en wat niet.

Terwijl ik van het natuurlandschap genoot, vroeg ik me af waaraan ik dit had verdiend? Als ik niet bij het skiën gevallen was, had ik nooit dit plekje aarde ontdekt.

Ik herinnerde me de tien geboden van het skiën die op het kaartje van het skigebied stonden vermeld. Mijn ouderwetse ski's hadden me tot een kamikaze skistijl gedwongen, maar ik had op de verbindingspiste mijn snelheid aangepast. Door het reglement te volgen was ik gevallen, en nu zat ik hier.

Een beweging in de auto trok me terug naar de werkelijkheid. Iemand had het linker achterportier geopend, en even later zwaaide het rechterportier ook open. Amélie en haar vriendje trokken respectievelijk Celina en Davino uit de auto; ze kregen zelfs de tijd niet om hun knuffelbeesten mee te nemen.

Ik stapte uit, sloot de auto af en volgde het jonge geweld naar de volwassenen van de familie die aan de boord van het meer naar het water stonden te staren. Iets kleurrijks dobberde op het wateroppervlak. Het waaide hard en het vaartuig kwam snel dichterbij.

Valentin, Arnaud, Philine en Virginie hadden geen aandacht voor mij, want die ging enkel uit naar het ding op het water. Ik durfde niet te vragen of ze er meer van wisten. Ze stelden er zich duidelijk minder vragen bij dan ik.

De kinderen huppelden enthousiast naar de boord van het meer en dachten wellicht dat het een boot was. Misschien was dat ook zo, maar ik wilde dat toch even afwachten.

Dichterbij herkende ik een tros reusachtige ballonnen, minstens vijftig. Het geheel was bolvormig en geen twee ballonnen hadden dezelfde kleur. Als de tros bewoog, leek hij veel op een ronddraaiend wiel. Hij naderde de rand van het meer, aangedreven door een onzichtbaar mechanisme. Ofwel kwam de wind net uit de goede richting.

Boven de wind uit hoorde ik de finale van Mozarts *Jupiter-symfonie*. Voor de Romeinen – de Grieken noemden hem Zeus – was Jupiter de god van het licht, de bliksemslingeraar, en zijn bode was de adelaar.

Ik keek rond en merkte dat het rechterportier van de gele camionette openstond. Het had er alle schijn naar dat de muziek uit de auto van Arnaud kwam en niet afkomstig was van het drijvende kunstwerk. Was Arnaud toevallig een Mozartfan, net zoals ons vrouwelijke skimaatje?

Valentin vertelde me dat een oudere vrouw een contract had met de eigenaar van het vakantieoord Arc-en-ciel. De kunstenares had zich ertoe verbonden elk jaar enkele projecten te ontwikkelen die skiërs van over de hele wereld naar hier moesten lokken. Blijkbaar lukte dat.

Terwijl de familie gefascineerd naar het langzame toneelstuk van de tros staarde, bekeek ik het grote informatiepaneel met het besneeuwde dakje erboven. Volgens het bord lag het stuwmeer van Cleuson op het grondgebied van Nendaz en was het 51.000 m² groot. Regelmatig pompten ze water naar Lac des Dix, 7 kilometer verderop in de bergen, om elektriciteit op te wekken. Je kon over de 420 meter lange dam wandelen, waarvan de muur 87 meter hoog was. De uitgestippelde route rond het meer was 13 km lang en duurde minstens 5 uren.

In België wandel ik regelmatig, maar de Zwitserse bergen ging ik liever uit de weg. Het kon geen kwaad dat ik wat vet verbrandde als mijn gezelschap besloot te gaan wandelen, maar met de kinderen erbij waren ze allicht gedwongen de wandeling kort te houden.

Het bord verwees ook naar Chapelle Saint Barthélémy aan de andere kant van de stuwmuur, gebouwd ter herdenking van de 11 doden die tijdens de bouw van de dam in de jaren veertig waren gevallen. Het meer lag in een komdal, in het westen begrensd door de bergketen Les Luées – met aan het einde de Arpette als hoogste top – en in het oosten door de Perron. De paden konden hier en daar verraderlijk zijn en wandelaars kregen de raad regelmatig stil te staan om van de vergezichten te genieten.

De tros was de rand van het meer tot op een tiental meter genaderd en bleef daar pal voor ons liggen. De kinderen maakten aanstalten om naar het water te lopen. Als in de tros een deuropening was verschenen, hadden ze gegarandeerd geen seconde getalmd om in te stappen.

Philine riep de kinderen met een strenge stem terug en ze gehoorzaamden opmerkelijk snel. Valentin riep naar iedereen dat we een twintigtal meter achteruit moesten gaan. Ik had geen idee wat hij van plan was, maar ik deed toch mee.

Het had veel voeten in de aarde om ook de kinderen mee te krijgen, maar uiteindelijk lukte dat doordat elke volwassene een kind bij de lurven vatte. Philine hield Celina aan de hand vast terwijl Virginie zich over Davino ontfermde. Ik had weinig moeite om Amélie in toom te houden, maar Valentin moest kracht bijzetten om haar vriendje te bedwingen; het leek wel op een robbertje vechten.

Langzaam verwijderde de tros zich van de rand van het meer en dreef parallel ermee van ons weg. Valentin riep dat we goed moesten opletten.

Een verliefd stel kwam hand in hand aangewandeld. De tros bewoog eerst naar hen toe, maar naarmate het koppel hem naderde, vertraagde hij en keerde zich vervolgens om. Toen de mensen dat manoeuvre opmerkten, hielden ze halt. De tros vertraagde en leek hun volgende beweging af te wachten.

Ineens begreep ik het. In het kunstwerk zat een instrument dat naar bewegende objecten rond het meer zocht en vervolgens op een mechanische manier de tros ernaartoe stuurde.

Valentin vroeg of we het schouwspel ook grandioos vonden. Arnaud en ik deelden zijn mening, maar Philine en Virginie geloofden niet dat er een gesofisticeerde besturing achter zat, eerder iemand die een radiobesturing bediende. Arnaud beweerde dat dat nu net het verschil was tussen mannen en vrouwen: vrouwen hadden volgens hem geen gevoel voor mechaniek. Hij had gelijk.

Valentin liet het vriendje van Amélie los omdat hij te veel tegenwerkte; zijn woeste blik sprak boekdelen. Amélie loste haar grip op mijn hand en liep naar haar vriendje. De tweeling liep hen achterna naar de rand van het meer.

Tot ieders verbazing – ook al hadden de mannen onder ons het verwacht – draaide de tros zich naar de kinderen. Hij bewoog langzaam terug en bleef ter hoogte van hen drijven. De kinderen waren opgetogen.

Ik schrok van een geluid dat ik daar niet had verwacht. Het was herkenbaar en toch geloofde ik mijn oren niet. Toen ik de vogel sierlijk boven het meer zag vliegen, moest ik wel mijn ogen geloven. Een arend vloog majestueus in cirkels boven het meer, alsof hij de tros als een prooi aanzag. Iedereen vergat de tros en staarde naar de vogel alsof hij ook een kunstwerk was.

Van de arendskreet kreeg ik de rillingen over mijn rug, niet van schrik maar omdat ik heel even de aanwezigheid van de schepper voelde. Of stond Jupiter op het punt een bliksem naar de aarde te slingeren?

Het duurde even eer iedereen klaar was voor de volgende etappe van de reis. Davino en Celina kozen als chauffeur hun papa in de gele camionette. Amélie vroeg of ze met mij mocht meerijden en ik ging akkoord. Haar geheimzinnige vriendje stapte in, naar mij grijnzend alsof hij mij van iets betichtte, maar hij hield zich koest.

Davino en Celina hadden hun knuffelbeesten in de BMW laten liggen, maar het was te laat om hen op hun tanende zorgzaamheid te wijzen. Amélie ontfermde zich over de knuffelvlinder en haar vriendje zwaaide met de knuffelbeer in het rond.

Ik gebood de kinderen hun autogordels om te doen, maar ze weigerden eerst. De drie jaar dat ze ouder waren dan Davino en Celina maakten hen ook rebelser. Ze hadden als excuus dat ze geen gordel hadden moeten dragen in de Citroën-bus van Valentin. Celina had dat argument eerder ook aangehaald, want de Mercedes Unimog noch de rode Citroën-bus waren voorzien van gordels.

Ik legde hen uit dat die auto's gebouwd waren in een tijd waarin de veiligheid van de weggebruiker nog geen prioriteit had. Maar als je uit de auto slingerde liep het meestal slecht af, zeker in de bergen. Toen ik dat gezegd had, konden ze niet snel genoeg de gordels omdoen. Het duurde even omdat ik hen niet mocht helpen. Uiteindelijk gaven ze me groen licht om te vertrekken.

Ik keek nog een laatste keer achterom en zag dat de tros weer in het midden van het meer dreef, wellicht omdat zijn ingenieuze radarsysteem geen bezoekers meer aan de boord van het meer kon peilen.

De rij auto's van mijn Zwitserse gezelschap was al een eindje uitgereden. Opnieuw reed ik achteraan en volgde hen naar een hoger gelegen gebied ergens aan het meer.

Ik kon het niet laten het vriendje van Amélie naar zijn naam te vragen. Ik had een typisch Franse naam verwacht, zoals Christophe, Christian, Dominique, Fabian, Philippe, Emile, Charles, Axel, Frédérique, Rémi, Hervé, Henri, Gilles of Antoine. Ik had het

gevoel dat hij een duivels karakter had. Een naam zoals Félix, Saad, Kaan, Jack of zelfs Dante zou hem niet hebben misstaan.

Nooit had ik kunnen raden dat hij Raphaël heette. Zijn naam deed me aan de aartsengel denken, maar daarmee kon ik het ventje echt niet vergelijken.

Door het gesprek met Raphaël was ik achteropgeraakt. Een kleine auto kwam uit een zijpad en reed de weg op, achter de antieke Renault aan. Het was een Ford Ka. De kleur van de auto was niet terug te vinden in het regenboogpalet, wel in het grauwe bestaan met dagen waarop de zon niet schijnt: grijs.

De autoconstructeur had gegarandeerd een vinnige kleine wagen ontworpen, maar ik had de indruk dat de bejaarde bestuurder niet meer in staat was vlot aan het verkeer deel te nemen.

Raphaël spoorde me aan de Ka in te halen, maar daarvoor was de weg te onoverzichtelijk. Amélie wilde dat ik rustig achter de auto bleef rijden, want er was volgens haar slechts één weg naar boven. Ze was ervan overtuigd dat we aan het einde van de weg haar familie zouden terugvinden.

Een groep kinderen langs de weg trok haar aandacht. Ze stonden aan de kant naar ons te wuiven en Amélie draaide zich achterom om terug te zwaaien.

Van die afleiding maakte ik gebruik om de 4x4 naast de kleine Ka te brengen. De bestuurder schrok en week plots naar links uit. Ik dreigde tegen de opgehoopte sneeuw van misschien wel een halve meter hoog te botsen, maar met een stevige druk op het gaspedaal kon ik de Ka inhalen.

Mijn opluchting duurde niet lang, want in mijn achteruitkijkspiegel zag ik de Ka van de weg sukkelen en in een wolk van witte sneeuwpoeder verdwijnen.

Ik remde brusks. De kinderen vroegen wat me bezielde. Toen ik zei dat de auto die ik had ingehaald problemen had, hielpen de ze me eraan herinneren dat ik geen vluchtmisdrijf mocht plegen. Ik keek op van hun preek en vroeg wat ze dachten dat ik deed terwijl ik mijn auto keerde en naar de plaats van het ongeluk reed.

Amélie keek er niet naar uit om de inzittenden te bevrijden, want ze konden weleens erg verminkt zijn. Raphaël wilde de redende engel spelen en popelde om te helpen. Hij vertelde dat hij later voor brandweerman zou gaan studeren.

Ik had geen tijd meer voor goede raad omdat we bij de grijze Ka waren aangekomen. Amélie bleef in de BMW zitten en drukte de knuffelvlinder stevig tegen haar borst. Toen Raphaël uit de auto sprong, pakte ze ook de knuffelbeer en vond er troost bij.

Raphaël rende met me mee naar de gecrashte auto die de sneeuwhoop meters ver had omgeploegd. De motor draaide nog en er was geen rook of vuur te bespeuren. Op het eerste gezicht zat er slechts één persoon in. De bestuurder bewoog zijn hoofd en dat vond ik een goed teken. Hij was bezig zijn gordel los te maken maar leek daar niet in te slagen.

Ik tikte tegen het raam. De man schrok en keek op. Hij staarde naar mij, alsof ik een halfgod was die over zijn welzijn besliste. Hij had dik, stekelig wit haar en een gegroefd roodachtig gezicht met een lange neus. Ik gebaarde dat hij het raampje moest openen, zodat ik hem uit de gordel kon helpen.

De kranige grijsaard – ik schatte hem rond de 80 – sprak een voor mij onverstaanbare taal, Fins of Noors misschien, en hij praatte zonder op te houden. Ik nam aan dat hij mij beschuldigde van het ongeval. Ik had hem gehinderd en wellicht was hij verrast geweest door mijn bruuske manoeuvre.

Ik hoorde Raphaël iets vanaf de andere kant van de auto roepen, maar ik nam geen tijd om te reageren. Ik kon de oude man in een mum uit zijn netelige positie bevrijden. Nadat ik de motor had afgezet hielp ik de man uitstappen; hij kon gelukkig nog op zijn benen staan. Hij droeg wandelkledij en was rustig, maar zijn mond stond niet stil. Hij leek me iets duidelijk te willen maken, maar ik wist niet wat hem bezielde.

Toen hij Raphaël vanachter de auto zag komen, klaarde zijn gezicht op en zweeg hij. Hij liep naar de jongen en nam iets van hem over. Plots herkende ik wat Raphaël uit de auto had gehaald: een

hond. Zoals hij in de armen van de man lag, leek hij net op een knuffeldier.

We liepen naar de weg, waar de oude man zijn hond op de grond zette. Het mormel was niet veel groter dan een Jack-Russell, maar hij stond hoger op zijn poten. Het beest rilde hevig ook al had hij dik krullend, donkerbruin haar. Zijn kop was zwart en ik kon moeilijk zijn snuit situeren, ofwel had hij een ingedrukte neus zoals een pekinees.

De oude man had ondertussen begrepen dat ik zijn taal niet kende en sprak nu verstaanbaar Frans. Hij stelde zich voor als de opzichter van het skigebied. Ik wist niet of ik hem mocht geloven. Een man van 80 leek me geen geschikte keuze als toezichthouder.

De krasse knar heette Gunnar en zijn hond Max. Hij was geboren in Zweden maar woonde al de helft van zijn leven in Veysonnaz. Ik zei hem dat ik daar logeerde en op pad was met een familie die er woonde. Hij vroeg waar ik vandaan kwam en was verrast dat ik een Belg was. Hij wilde over de oorlog beginnen, maar ik legde hem uit dat ik te jong was om er iets zinnigs over te kunnen vertellen.

Raphaël had ondertussen Max zo ver gekregen dat hij van de grond opsprong om iets uit zijn lege hand te pakken. Gunnar glimlachte terwijl hij ze zo bezig zag.

Ik vroeg hem wat zijn doel was en hij zei dat hij op weg was naar zijn chalet hogerop. Ik stelde hem voor mee te rijden met mijn auto. Later zouden we wel de Ka ophalen. Hij ging akkoord en sloot zijn autootje af.

Max sprong in de BMW en ging naast Amélie zitten. Het meisje liet zich onmiddellijk door de hond inpalmen.

Gunnar vertelde in de auto dat de ultieme rust hem naar de Zwitserse bergen had getrokken. Vanuit zijn chalet had hij een grandioos uitzicht over het meer en de omliggende bergen.

Amélie en Raphaël lieten de knuffelbeesten links liggen omdat ze zich met de hond bezighielden. Hij bleek kunstjes te kennen, zoals doodliggen waarbij hij zijn tong uit zijn bek liet hangen, of op zijn achterste zitten met zijn voorpootjes in de lucht. Volgens Gunnar kon Max ook op zijn voorste poten lopen met zijn achterste in de lucht, maar dat kunststukje kon de hond moeilijk opvoeren in de auto.

Tien minuten later en vier haarspeldbochten verder kwamen we bij twee lage, lange chalets aan, met de voorgevel naar de bergflank gericht. Voor de eerste chalet stonden twee uitklapbare groene stoeltjes en een rond tafeltje in dezelfde kleur.

De kleurige rij auto's van mijn gezelschap stond geparkeerd aan de linkerkant van het besneeuwde terrein. De achterste auto was een oranje Citroën Diane, een auto die je niet meer in België ziet rondrijden. In Frankrijk, het geboorteland van de Diane, was de kans daarvoor groter, maar je zou dan verwachten dat hij niet in zo'n goede staat was.

Ik parkeerde mijn donkerblauwe BMW naast de lichtblauwe Renault en maakte zo het regenboogrijtje af. Ik begon te begrijpen waarom Valentin en Arnaud wilden dat we apart in verschillende auto's reden. Gelukkig was de auto van Gunnar niet tot hier geraakt, want zijn grijze kleur zou afbreuk gemaakt hebben aan de het geparkeerde kunstwerk.

Ik stapte uit en liep naar de passagierskant. Amélie ontfermde zich over Max terwijl ik Gunnar uit de auto hielp. Toen we naar de deur van de eerste chalet liepen, zwaaide die ineens open. Davinorende naar buiten en kwam me tegemoet, gevolgd door Celina, maar ze liepen me voorbij omdat de hond hen meer interesseerde.

Gunnar was al bij de deur aangekomen toen een oudere vrouw in de deuropening verscheen, ik schatte haar 70. Ze stond iets gebogen, alsof ze haar leven lang hard gewerkt had. Haar bijna gouden haar was modern geknipt, maar het zat verward. Haar huid was bruingebrand, op haar handen en gezicht zaten ouderdomsplekken en ze droeg een bril met oranje glazen.

Meestal kleden oudere mensen zich niet naar de mode, maar zij droeg een leuk paars bloesje op een lange grijze broek met smalle pijpen. Haar schoenen mochten er ook zijn: zwarte, halfhoge laarsjes met een gespje. Ze had de stijl van mijn moeder.

De vrouw heette ons welkom. Ze gaf mij een hand en Gunnar een kus op de wang. Toen ik hem in die moderne wandelkieren naast haar zag staan – iets kleiner dan zij – vond ik dat hij het evenbeeld van mijn vader was.

Gunnar en de vrouw gingen de chalet binnen. De kinderen wilden buiten met de hond spelen, maar dat vond ik te gevaarlijk omdat de chalets te dicht bij een steile rotspartij stonden. Blijkbaar waren hun ouders niet ongerust, want Philine en Arnaud lieten zich niet zien en zaten wellicht al achter een lekker hete kop koffie.

Celina vroeg naar haar knuffelvinder, en natuurlijk moest Davino ook zijn knuffelbeer hebben. Ik wilde me omdraaien en naar de auto lopen toen Raphaël vroeg of ik mijn computer wilde meebrengen, zo zou hij spelletjes kunnen spelen als ze even niets te doen hadden.

Ik wierp tegen dat ik op mijn computer geen spelletjes had geïnstalleerd, behalve Fury, een oud schietspel. Raphaël vond het niet erg dat het geen modern spel was en stond erop dat ik de computer meenam. Ik gaf toe en liep naar de auto.

Terwijl de kinderen met Max ravotten, haalde ik de knuffeldieren van de achterbank en nam de computertas uit de kofferbak. Gepakt en gezakt liep ik terug.

Ik bekeek de chalet nu wat beter. De buitenkant was eenvoudig: beneden grijze steen, boven met hout afgewerkt. Het dak leek

van metaal te zijn, maar dat kon ik niet zo goed zien vanwege de sneeuwlaag.

Amélie nam Max in haar armen en volgde haar vriend naar binnen. Celina en Davino namen hun respectieve knuffelbeesten aan en gingen me voor de chalet in. Toen ik de drempel betrad, opende zich een heel andere werkelijkheid. Mijn ogen moesten even aan de duisternis wennen om het interieur te kunnen zien.

De woonkamer was knus ingericht, met veel hout en matten op de vloer. Het was er warm, een houtkachel straalde als de zon in augustus. Het daglicht van eind april kwam amper voorbij twee kleine raampjes in de zijgevel. Valentin en de andere volwassenen zaten aan een eiken tafel.

Ik groette hen, zette me aan tafel en legde de computertas voor me neer. De kinderen stoeiden in een sofa waar al enkele knuffeldieren lagen: een schildpad en een beer gekleed als een indiaan. Het opmerkelijke aan de beer was niet zijn indianenkledij maar zijn lange oren. Max lag op de vloer met zijn kop tussen zijn voorpootjes, hij keek dromerig toe.

Gunnar had al uitgelegd hoe hij van de weg was gereden. Ik merkte op dat de familie zich weinig zorgen maakte over de kinderen. Philine beweerde dat ze op het punt had gestaan terug te rijden om te controleren wat er aan de hand was, maar zij had het gevoel dat ze in goede handen waren.

Ze keek me doordringend aan en ik voelde me in mijn nopjes met het compliment. Ik glunderde en mijn glimlach weerspiegelde zich rond haar mond.

Gunnar vond het een geschikt moment om zijn vriendin voor te stellen. Ze heette Angèle en ze was al jarenlang de bezielster achter de kunst aan het meer van Cleuson. Ik keek ervan op toen ik hoorde dat zij de tros in het meer had bedacht; de uitvoering had ze aan anderen overgelaten.

Angèle vertelde dat ze in de chalet regelmatig kwam nadenken over toekomstige projecten. Meestal was Gunnar er ook en dan

praatten zij over hun bewogen verleden: de oorlog, of hun vorige liefdes. Ze hadden nooit de echte liefde gevonden. Tot nu.

Het was een magisch moment toen Gunnar de hand van Angèle vastpakte en ze elkaar lief aankeken. Oude liefde, diepe liefde. Philine en Arnaud glimlachten. Het werd stil toen ook de kinderen begrepen dat er iets bijzonders aan de hand was.

Virginie staarde naar mij. Ik peilde haar gedachten maar slaagde er enkel in haar hunker naar liefde voor een man of kind van haar gezicht af te lezen.

Valentin had bijna de tranen in de ogen. Philine en Virginie keken vertederd naar hun vader. In de blikken van de tweelingzussen zag ik verdriet voor hun moeder die veel te snel van hen was heengegaan.

Gunnar zei dat de smart een eeuwigheid duurt, maar de dood slechts een ogenblik. Het was geen opbeurende opmerking. Dat vond Angèle ook, want ze trakteerde hem op een strenge blik en zei dat gedeelde smart, halve smart was. Ook zij had tijdens haar leven allerlei beproevingen en verzoeken aan den lijve ondervonden en zich erbij neergelegd of eraan weerstaan.

Arnaud kwam met een mop op de proppen. Ik begreep de clou niet maar lachte toch mee. De kinderen snapten er helemaal niets van en speelden verder met hun knuffelbeesten en Max. Gunnar vroeg Angèle een inleiding te geven over wat er op het programma stond.

De vrouw legde uit dat het woord *technique* van het Griekse *technikos* was afgeleid. Dat betekende kunstig, kunstmatig of bedreven. Het kwam erop neer dat de mens zich doorheen de tijd allerlei kundigheden eigen had gemaakt om het leven te vergemakkelijken en om zich te weren tegen alles wat hem bedreigde. Je kon allerlei dingen opnoemen die de mens had uitgevonden, maar het mooiste dat hij had gecreëerd was volgens Angèle de auto en het vliegtuig.

Om te beginnen legde ze uit waar en wanneer het wiel was uitgevonden: vermoedelijk zo'n 3500 jaar voor Christus, ergens in het

Midden-Oosten bij pottenbakkers of mensen die zware dingen op rollen voorttrokken.

Van wiel naar kar was een kleine stap, van een goederenkar naar een koets voor mensen was een iets grotere stap voorwaarts en de stap van houten naar rubberen wielen duurde wel erg lang. Uiteindelijk werden karren en fietsen uitgerust met massieve rubberbanden.

Een Schot, R.W. Thomson, vond in 1845 de luchtband uit. Omdat lucht samendrukbaar is, heeft een rubberen band gevuld met lucht een grotere veringweg dan een band zonder lucht en dat komt ten goede aan het gemak van de bestuurder en zijn passagiers. Ondanks de opkomst van de fiets kwam de luchtband helaas niet van de grond.

Een Ier, beter bekend als J.B. Dunlop, vond hem in 1888 opnieuw uit en toen nam hij wel uitbreiding door de opgang van de fietsen en auto's. De evolutie bleef niet uit: voertuigen op eigen kracht voortbewogen, door een dier voortgetrokken of via een motor aangedreven. Met een dieselmotor of een benzinemotor kreeg de auto zijn moderne vorm. Eerst pronkerig en opzichtig, nu moeten ze weer klein en zuinig zijn.

Angèle vertelde het allemaal heel gedreven en wij luisterden zo ingespannen naar haar verhaal dat niemand er erg in had dat de kinderen niet meer in de zetel zaten. Ze hadden alle knuffelbeesten meegenomen en wellicht hadden ze Max met iets lekkers meege-lokt.

Ik schrok van een geluid dat van buiten leek te komen en had niet onmiddellijk door dat het de telefoon in mijn jaszak was. Iedereen keek me aan en verwachtte dat ik zo snel mogelijk het vervelende ding zou uitschakelen.

Via een tekstbericht liet mijn schoonbroer weten dat hij volop met de après-ski bezig was, en hij vroeg of ik niet mee kwam vieren. Ik vloekte omdat hij nu een excuus had om niet achter het stuur te moeten zitten en dat betekende dat ik hen naar België moest rijden.

Ik keek op mijn horloge en constateerde dat het 15u40 was, vroeger dan ik dacht. Ik stuurde een tekstbericht terug met de boodschap dat ze het niet te bont moesten maken en dat ik wel iets anders te doen had. Ik had elke avond op hen gewacht terwijl zij ergens in een bar op de toog stonden te springen. Het was nu hun beurt om op mij te wachten.

Ik verontschuldigde me tegenover mijn gezelschap en zei dat de kinderen niet meer in de zetel zaten. Zoals ik had verwacht, verroerden Philine en Arnaud geen vin. Als het op de veiligheid van hun kinderen aankwam, waren ze nooit ongerust. Ook Valentin en Gunnar leken meer geïnteresseerd in de uitleg van Angèle. En dus stuurden ze me uit om na te gaan waar de vlegels zich verstopten.

Dat wilde ik met plezier doen omdat de muffe, hete lucht in de chalet me naar de frisse buitenlucht deed snakken. Zo liep ik de uitleg van Angèle mis over de tweede grootste verwezenlijking van de mens na de auto: het vliegtuig. Maar dat vond ik niet erg.

Ik haastte me naar buiten, maar niet zonder mijn dierbaar bezit, de tas met de draagbare computer erin, mee te nemen. Mijn teksten zijn te kostbaar om verloren te gaan. Ik heb er te veel tijd ingestoken en koester ze als mijn kindjes, tot mijn uitgever ze goed genoeg vindt, of beter: tot hij er geld in ziet. Stel je voor dat de dief van mijn computer op zoek gaat naar een uitgever voor mijn teksten en meer succes heeft dan ik. Het was iets om aan het lijstje van *enge* dingen voor Celina toe te voegen.

Op het eerste gezicht waren de kinderen nergens te bespeuren. Zonder in paniek te raken wandelde ik naar de tweede chalet en keek door een van de vensters naar binnen. De chalet had veel meer lichtinval vanwege de hogere en bredere ramen. Ik kon de grote woonkamer annex keuken zonder problemen inkijken, maar er was niemand op de gelijkvloerse verdieping.

Ik voelde me ineens alleen. De stilte en de rust aan het meer wogen op mijn gemoedstoestand. Ik miste Rowena en wilde zo snel mogelijk weer naar huis. Wat had ik hier nog verloren? Ik voelde me een figurant in het verhaal van de kinderen met hun speelpartijen en hun knuffelbeesten.

Ik herinner me een film waarin een schrijver beweert dat je je lezers moet negeren. Pas dan zullen zij zich volledig in het verhaal kunnen transportereren en zullen de wetenswaardigheden die je ter zijde vermeld hun gefantaseerde wereld niet verstoren of bezoedelen. Helaas kan ik mijn lezers niet verwaarlozen, ik wil jullie in mijn project betrekken. Misschien kunnen jullie me helpen met het beantwoorden van de volgende vragen.

Wie was de indringer toen ik in de flat op de pot zat? Van wie was de haarspeld in de vorm van een vlinder die ik in de zetel had gevonden? Hoe was de kapotte knuffelbeer uit de zetel van onze flat in het appartement van de tweeling geraakt? Wie was de groene schim die Celina achter het brandende vuur had gezien en die volgens haar *droene bliender* had geroepen?

Ik had nog het meeste problemen met Davino die met zijn netje een grote, groene vlinder had achternagezet. Hoe het vliegende wezen zo voor mijn ogen over het huis van de kinderen wegvloog was toch wel een goed voorbeeld van een waandenkbeeld.

Plots weerklonken kinderstemmen vanuit de hoogte. Ik zocht de helling van de berg af maar zag geen spelende kinderen. Toen ik wat verder van de chalet ging staan, zag ik licht branden op de eerste en enige verdieping.

Zonder te kloppen ging ik naar binnen. Ik vloog de smalle trap op naar boven en kwam in een soort slaapzaal terecht. Twee rijen

van vijf eenpersoonsbedjes stonden er opgesteld, maar ze waren enkel voorzien van matrassen. Aan de zoldering hing een grijze luster in de vorm van een volle maan.

Ik ging ervan uit dat de kinderen zich verstopt hadden toen ze me hoorden aankomen. Ik legde de computertas op een bed en deed het sluipende monster na dat alleen kinderen eet. Snuivend en grommend liep ik naar een nachtkastje waarachter ik iemand hoorde giechelen.

Davino leek te verwachten dat ik hem met huid en haar zou opeten, want hij bleef stokstijf zitten. Pas toen ik *boe* riep, schrok hij op en liet hij zich gewillig door mij vastpakken; het leek bijna op een omhelzing.

Celina kwam vanachter een bed tevoorschijn om te zien hoe het monster Davino verscheurde. Toen ze zag dat ik in haar richting kwam, rende ze naar het einde van de zaal. Ik haalde haar snel in en pakte haar bij haar nekvel.

Ik wilde haar op mijn arm nemen, maar een pijnscheut in mijn gekneusde schouder hielp me eraan denken dat ik beter geen krachttoeren uithaalde. Ik liet haar los en liep naar de zitbank waarachter Amélie zich verstopt had. Ook zij gaf zich snel gewonnen.

De kinderen hielpen me Raphaël zoeken, maar het leek wel of hij in rook was opgegaan. We doorzochten elk hoekje van de zaal, maar vonden geen spoor van de jongen.

Ik vroeg waar Max was. De kinderen wisten het niet. Volgens Amélie was de hond er nog bij toen ze mij de chalet binnen hoorden stormen. Misschien had hij de schrik te pakken gekregen en was hij met de staart tussen de benen naar zijn baasje gevluht.

Ik schrok me rot toen een ding uit het niets op mijn hoofd viel. Het was de indianenbeer met zijn lange oren. De kinderen stoven gillend naar de trap en bleven daar staan. Voor ik het goed besepte plofte een tweede ding in mijn gezicht: de vuile knuffelbeer van Celina en Davino.

Het derde knuffelbeest zag ik wel aankomen. Het was de schildpad die vanachter het achterste bed door een onbekende was gelanceerd. Ik kon hem met de geoefende armbeweging van een karateka afweren.

De volgende aanval, dit keer van een vliegende knuffelvlieder, had ik niet onmiddellijk verwacht en ik begreep te laat dat ik op het verkeerde been stond om snel te kunnen reageren. Ik zou gegarandeerd vallen.

Terwijl ik de vlieder met een boogje over mij zag vliegen, gaf ik een draai aan mijn lichaam zodat ik niet op mijn gekwetste schouder zou vallen, maar ik kon niet vermijden dat ik met mijn hoofd hard tegen de houten vloer sloeg.

Ik lag op mijn rug en keek verdwaasd omhoog naar de onderkant van de cirkelvormige buislamp aan het plafond. Muziek weerklonk dichtbij, maar mijn brein kon het deuntje niet onmiddellijk plaatsen.

Twee kinderhoofdjes verschenen in mijn blikveld en ik dacht dat de engeltjes me verwelkomden met klassieke muziek in de hemel. Langzaam herkende ik de gezichtjes als die van Amélie en Celine.

Ik hoorde Raphaël tegen iemand praten en nam aan dat het Davino was. Toen de meisjes me overeind duwden, zag ik dat Davino niet in de kamer was en dat Raphaël net een telefoon in zijn zak stak. Was hij niet wat te jong om al een smartphone te hebben?

De kinderen wilden me op het dichtstbijzijnde bed helpen, maar ik had dat liever niet om te vermijden dat ze ongewild mijn pijnlijke schouder zouden ontwrichten.

Krakkemikkig slaagde ik erin op te staan. Ik legde me voorzichtig op het bed en sloot mijn ogen om even bij te komen. Wie had zoveel macht op mij dat ik begon te twijfelen aan mezelf en mijn omgeving? Hadden buitenaardsen hun speciale geweren op mij gericht om me te dwingen tot het binnentreden van hun wereld, parallel aan die van ons?

Ik geloof niet in ufo's noch in hun bestuurders. Niet meer, want vroeger heb ik boeken verslonden van mensen die dachten ongehooflijke ufofenomenen te kunnen verklaren. Ik weet nu dat het allemaal bedrog is. Ik zal niet zeggen dat ufo-getuigen gedronken hebben, maar ze hebben zich gegarandeerd vergist of de signalen uit hun omgeving slecht geïnterpreteerd.

Mijn lichaam schokte. Ik ontwaakte. Of had ik niet geslapen? Had ik gedroomd? Ik wilde het uur weten maar kon mijn arm niet bewegen omdat Celina naast me lag, bovenop mijn rechterarm; gelukkig niet op de gekneusde. Iemand had een deken over ons gelegd.

Stilletjes trok ik mijn arm onder het meisje en de deken vandaan en las 16u05 van mijn horloge af. Nu zag ik ook op de matras van het tegenoverstaande bed Amélie en Raphaël als lepeltjes in een bestekdoos liggen. Ze sliepen schijnbaar en hadden geen deken. Davino was nergens te zien. Ik veronderstelde dat hij naar de andere chalet was teruggekeerd om er naar Max te zoeken.

Op het bed naast dat van mij lag nog steeds mijn computertas. Raphaël had erop gestaan dat ik ze meenam opdat hij Fury zou kunnen spelen, maar dat interesseerde hem blijkbaar niet meer.

Voorzichtig kroop ik vanonder de deken zonder Celina wakker te maken en zette me met de computer op mijn schoot op het andere bed. Toen ik per vergissing op het icoontje van Internet Explorer klikte, merkte ik dat er verbinding was via Wifi. Dat was een verrassing. Nu kon ik het bericht dat ik eerder in de auto had geschreven naar mijn liefje sturen.

En ik had genoeg inspiratie om nog een pleidooi voor de liefde te schrijven. Voor mijn *wijf-fie* in *Bel-gie*.

Wat is het mooi om je bezig te zien met kinderen, ook al zijn er momenten waarop je ze in de hoek wilt zetten. Soms wil ik jou ook straffen, bijvoorbeeld door je tergend langzaam te aaien. Mooi wijfje, je weet dat ik je graag zie, maar weet je ook dat ik je liefheb tot in het topje van je neus? Abracadabra simsalabim, veel hoop en zegen van je levensechte sim.

Bedankt dat je op Valentijn een eenzame hebt uitgenodigd. We hebben van elkaar gedronken en gegeten. We hebben het toch goed bij elkaar hé? Jij en ik. Twee handen op een buik, maar de vraag is dan: op wiens buik? De buik van Sinterklaas of die van zwarte Piet?

Pablo Neruda heeft het anders gezegd: *Ik bemin je zonder te weten hoe, of wanneer, of waarvan, ik bemin je onmiddellijk zonder problemen of trots, ik bemin je zo omdat ik het op geen andere manier kan, maar ach, wanneer de dood voor de deur staat rest alleen jouw blik tegen zoveel leegte, alleen jouw helderheid tegen het niet-zijn, alleen jouw liefde sluit de duisternis buiten.*

Jij vindt vertalingen van boeken niets waard. Vertalers zijn geen schrijvers volgens jou. Ik vind dat ze verdomd hun best hebben gedaan. Wat dacht je van de volgende, vertaalde woorden van Pablo Neruda: *O de gebeten mond, O de gekuste ledematen, O de hongerige tanden, O de vervlochten lichamen, O de waanzinnige vereniging van hoop en inspanning waarin we ons verbonden en waarin we wanhoopten.*

Neruda schreef en is gebleven. Ik schrijf en wil blijven. Het beste wat ik kan doen is door het leven gaan als een lollige verhalenverteller en de beste masseur van de wereld, voor jou alleen.

Ik zou nu wel een wandelingetje in de sneeuw met je willen maken. De ondergrond is bevroren en er zou geen modder aan je mooie schoenen blijven kleven. Je zou me kunnen vertellen over vroeger en met je engelachtige stemmetje lieve woordjes in mijn oor fluisteren.

Jij moet niet onderdoen voor mijn guitige kopje. Als ik je soms aankijk terwijl jij denkt dat ik iets van je aanheb, dan heb jij ook dat uitgesproken knipperende gelaatje waarvan je zou zeggen dat het al heel wat stoute dingen heeft gedaan, en dat is toch de betekenis van guitig, niet?

IZJOOG. Ik Zie Je Ontzettend Ongelooflijk Overdonderend Graag. De wereld onder mijn voeten beeft ervan en de hemel opent zich als een heealbloem die slechts 1 keer in 13 miljard jaar bloeit. Jij bent mijn heeal. Of je nu uitdijt of niet, ik heb *zin* in jou. Omdat jij er niet bent, zal ik het met de banaan doen. Dat wil zeggen: ze pellen en opknabbelen als een gulzig aapje. Daarbij drink ik een theetje met de gedachte dat jij met nostalgie aan mijn lustige kusjes denkt.

Als ik bij je was, zou ik onze liefde bezegelen met kusjes op een bedje van gepelde druiven, geschilde mandarijnen en uit hun rubberachtige jasjes bevrijde lychees. Kot kot kedei, hot hot, mijn ei. Ik heb de indruk dat ik op de punt zit van een raket die elk moment de lucht in kan schieten. Straks zal ik je vanaf een geostationaire baan mailen dat je me met de Mazda Zoom Zoom moet komen halen.

De zon piept net vanachter de wolken en ik voel me als een bloem helemaal openbloeien. Heb jij misschien toevallig aan jouw raam gestaan en is je schittering door de zon tot hier weerkaatst? Werp je licht maar naar mij en ik zal proberen het op te vangen.

Laten we het over iets anders hebben: *Me, myself and my rumbling stomach*. Ik heb altijd honger. Dat is goed, want dan loopt het water in mijn mond, maak ik speeksel aan en gaat alles gesmeerd naar binnen. Ik honger naar jou, als een praline in de vorm van een volslanke vrouw. Ik kan je smerige kusjes geven, maar daar zul je nog even op moeten wachten. Hopelijk vliegen de minuten die ons van elkaar scheiden voorbij als een gevechtsvliegtuig dat door de geluidsmuur knalt.

Ik snak naar jouw warme blik, je allesomvattende aura. Op de koop toe kan ik me niet optrekken aan je kwieke oogopslag of me

laven aan je bron van wereldse wijsheid en stralende schoonheid. Mag ik je iets vragen, slimste mens ter wereld? Hoelang moet ik hier nog blijven? Als bij wonder weerklinkt jouw verlossende antwoord vanachter de bergen. Begrijp ik het goed dat je me wilt leren breien zodat ik niet meer hoeft te gaan werken?

Wees gerust, ik zal me toespitsen op poetsen en opruimen, want dat kan ik het beste. Of zal ik me bekwamen in mijn *mean sexmachien*? Laat me maar weten wat je prefereert. Liefst zou ik je nu twee ongelijke kusjes geven, het een al wat natter dan het ander, naargelang de weersomstandigheden.

Hoe bepalen de condities het verbruik van automotoren en verwarmingsradiatoren? Ik kan moeilijk uitleggen hoe ik de werking van mechanische systemen intuïtief aanvoel. Het lijkt wel een zesde zintuig. Als jij mijn uitleg daarover niet begrijpt, maakt me dat pijnlijk.

Gelukkig voel ik aan dat jij soms dingen zegt om ze van je af te gooien, en niet als verwijt. Gelukkig voel jij aan dat ik niet boos op je kan zijn omdat ik verliefd ben op je leuke snoetje, je mateloze intelligentie en je alerte gevatheid. Laten we een spelletje spelen: *You play Snowwhite and I'll ski you*. Jij bent de boter en ik smeer je op mijn brood. Hm, die was niet zo goed. De inspiratie blijft wat achterwege, maar geef me nog een kans om me te herpakken.

Als ik bedenken hoeveel geluk ik heb gehad om een schatje zoals jij aan de haak te slaan, word ik weemoedig en krijg ik knikkende knieën terwijl mijn oren gaan hangen als die van een oud en grijs konijn. Als ik bij de kleine kans stilsta dat zoiets unieks me kan overkomen, val ik op mijn knieën en bedank Jan en alleman voor de lichtstraal in mijn leven, mijn donders snelle bliksemflits, mijn ondeugende stoeipoes.

Ik ben jouw thermostaat. Jij zet me af en aan met je koude handjes en je hete blikken. Jij bent mijn godin die als troon een zitbank voor de tv heeft gekozen. Kon ik nu maar ergens een knopje vinden of je opwinden zodat je bewoog en in beweging bleef en al bewegend lichter werd en begon te zweven als een engel,

omwikkeld met spaghetti'slierten om je naaktheid te verbergen, een muts van mozzarella op het bevallige hoofd en vleugels van basilicumbladen.

Je ziet dat je nog steeds wat losmaakt in mij. Ik denk aan je, als de zon die in haar galaxis naar hartenlust straalt en alle levende werelden streelt en ze op de mond zoent. Ik voel me een romanschrijver die vergeet verder te gaan met zijn verhaal. Helaas is dit vertelseltje aan zijn einde gekomen en moet ik afscheid nemen van jou, mijn nabij sterrenstelsel, door je negen laagvliegende kusjes te sturen, en nog één boven de wolken waar het zonnetje altijd schijnt.

Gekreun in het bed naast dat van mij trok mijn aandacht. Celina weende zachtjes en ik vroeg haar wat haar scheelde. Ze zei dat ze pijn in de benen had en ze vroeg naar haar medicijn, want dat gaf mama haar altijd als ze 's nachts wakker werd.

Helaas had ik geen medicamenten voor kinderen bij. Celina wilde dat ik haar mama belde. Ik legde haar uit dat ze bij mij veilig was en dat haar moeder zich in de andere chalet bevond. Daarmee kon ik haar geruststellen.

Ik stelde voor haar beentjes te masseren, en dat liet ze onverwacht toe. Na een korte massage weende ze niet meer. Ik masseerde haar tot ik aan haar ademhaling merkte dat ze weer sliep.

Ik voelde me moe en ging weer liggen. Aan de ene kant moest ik niets doen en veronderstelde dat mijn omgeving voor een logisch gevolg van de gebeurtenissen zou zorgen. Aan de andere kant wilde ik op pad gaan om te achterhalen wat me dreef. Het enthousiasme van de kinderen? Of was dit leven mijn enige kans om belangrijke kennis over mijn eigen werkelijkheid te vergaren?

Nog geen halve minuut later begon Celina weer te kreunen. Volgens mij had ze geen pijn maar wilde ze dat ik haar verder masseerde. Omdat ze haar benen onder het dekbed had gestoken, masseerde ik haar smalle rugje. Dat leek het kind ook goed te vinden, want ze bleef stilliggen.

Ik masseerde het meisje bijna zoals ik dat bij Rowena elke avond deed; normaal met twee handen, nu met één omdat ik mijn linkerschouder niet wilde forceren. Het zou voor mijn vrouw een heel gemis zijn om een week lang geen massage te krijgen. Misschien had ze iemand gevonden die mijn handwerk met veel vlijt had overgenomen. Ik nam aan dat het daarbij zou blijven, want ik vertrouwde haar.

Opnieuw liet ik me leiden door Celina's ademhaling om te weten wanneer ik met masseren kon stoppen. Ze bleef een tijdje

liggen, tot ik onverwacht haar handje onder de deken naar mijn hand voelde zoeken.

Met haar kleine hand in die van mij wachtte ik tot ze opnieuw in slaap viel; net zoals bij Rowena merkte ik dat aan haar schokkerig bewegende vingertjes. Ik wachtte nog een tweetal minuten voordat ik haar hand losliet.

Ik dacht dat het meisje elk moment weer wakker zou schieten, maar dat gebeurde niet. Terwijl ze zo mooi sliep, overdacht ik in welke vorm ik het relaas in Zwitserland zou kunnen gieten: gedicht of kortverhaal.

Ik had mijn hele leven al poëzie bedreven. Voor bijzondere gelegenheden zoals verjaardagen vond ik altijd een woordvolgorde die de ontvangers van mijn dichterlijke wensen wel beviel. Ik kon mijn Zwitserse belevenissen à la Nostradamus neerpennen, maar ik zou dan een heleboel kwatrijnen moeten verzinnen en dat leek me onbegonnen werk.

Het was voor mij geen onmogelijke opdracht om minstens driehonderd bladzijden te schrijven. Door het excellente redigeerwerk van de redactie van mijn uitgeverij ging daar minstens 20 procent af. Het resultaat kon ik zonder blikken of blozen een roman noemen.

Ik had drie boeken op mijn actief. Het grote publiek had ik nog niet kunnen bereiken, maar de mensen die een boek van mij hadden gelezen, waren aangenaam verrast en hadden hun geld niet teruggevraagd.

Kortverhalen waren me vreemd. Ik wist niet hoeveel bladzijden ik daarvoor moest schrijven. Ze gingen meestal over gewone mensen die door een belangrijk voorval tot de slotsom kwamen dat het leven ongelooflijk veel te bieden had en in al zijn facetten inspirerend werkte.

De vader van de short story was de Brit Edgar Allan Poe. Ik dacht dat Poe de schrijver was van Winnie the Pooh, maar het was Alan Alexander Milne, een Amerikaan, die de lollige beer had bedacht en er kortverhalen over had geschreven om voor te lezen aan

zijn zoontje. De illustraties van E.H. Shepard hadden Pooh wereldberoemd gemaakt, zeker bij de kinderen.

Omdat ik vermoedde dat het verslag van mijn mislukte skivakantie niet helemaal in een kortverhaal zou passen, leek het me beter voor een novelle te kiezen. Dat was iets groter dan een kortverhaal, maar korter dan een roman. Maar dan was ik verplicht de intrige simpel te houden en weinig personages op het toneel te brengen. Dan zou ik snel uitverteld zijn.

Het zou dus een roman worden. Ik nam me voor met mijn frisse woordkeuze helden te beschrijven die door hun liefdesaffaires helemaal de kluts kwijtraakten om daarmee de lezers aange naam te verrassen. Ik wilde nog meer lezers bereiken door de beschrijving van mijn aparte avontuur af te wisselen met elektronische berichten waarmee ik mijn vrouw probeerde op te vrolijken. Het zou niet alleen haar verrassen als zij tijdens het lezen langzaam begreep dat ze een hoofdrol speelde, en ook weer niet.

Mijn tekst mocht niet te complex zijn. De hoofdgedachte erachter moest waar zijn, maar dat nam niet weg dat ik veel passages gewoon zou verzinnen. Het boek moest doorgaan voor een roman zoals de Spaanse schrijver Saavedra Miguel de Cervantes het ooit voor ogen had. Met zijn verhaal over Don Quichot de la Mancha had hij vanaf de zestiende eeuw veel mensenharten verwarmd en sneller doen slaan. Een doel waaraan ik niet wilde voorbijschieten.

Rowena vond dat ik Don Quichot-trekjes had, maar ze wilde niet de rol van Sancho Panza spelen. Als het haar te veel werd, wilde ze dat ik mijn kop hield. Of anders mocht ik mijn valies pakken en vertrekken. Samenwonen en elkaar blijven liefhebben, het was een kunst. Ik voelde me een balancerende koorddanser die niet kon kiezen. Bij haar blijven of haar verlaten? Aan beide kanten dreigde ik in de leegte te vallen. Dat was een serieus onderwerp dat ik als schrijver niet uit de weg kon gaan.

Ik mocht niet de onmogelijke toer opgaan. Ik had zoveel mogelijkheden bij het verzinnen van een verhaal dat ik soms de kluts kwijtraakte. Het kon alle kanten op, maar volgens Rowena moest

ik voor ogen houden dat mijn lezers afhaakten als ik me niet bij het verhaal hield.

Ik wist heel goed dat ik de Franse romanschrijver Marcel Proust niet kon evenaren. Zoals hij zijn zoektocht naar de verloren tijd had beschreven, zo was er geen ander. Ik wilde geen tijd verliezen met gecompliceerde karakteranalyses op te schrijven, maar filosofische beschouwingen mocht ik zeker niet uit de weg gaan.

Ik stelde me al voor dat het boek goed genoeg was om verfilmd te worden. Dan zou ik er graag een gepast scenario voor willen schrijven. Het mocht geen actiefilm worden, daar zou ik op toekijken. Ik wilde absoluut geen flitsende montage, want daar werd ik zeeziek van.

Onbenullige dialogen waren uit den boze. De acteurs zouden zeker mogen improviseren, misschien stuwden ze zo het verhaal een andere weg op. De regisseur mocht echter niet het oorspronkelijke doel van mijn boek uit het oog verliezen. Hij moest een manier vinden om onze wereld te ontsluiten en een andere wereld bloot te leggen, zoals de tros op het meer.

Ik zou de regisseur aanraden geen supermooie acteurs te casten. Liefst zou ik onbekende acteurs mee laten spelen omdat het publiek de rol van een vedette altijd zal vergelijken met zijn rollen in andere films. Ik zou een bekende muziekcomponist in de hand nemen die een score kon bedenken van klassieke muziek gecombineerd met jazz. Wat dat als resultaat zou hebben, was een verrassing of iets dat je liever niet beleefde.

Ik stelde me de film kleurrijk voor en ik zou de regisseur aanraden naar afleveringen van Miami Vice uit de jaren tachtig te kijken. Daarbij zou hij zich beter niet richten op het acteertalent van de hoofdpersonages maar wel op de abstracte, pastelkleurige decors. Misschien kon de muziek van Jan Hammer hem inspireren en ervoor zorgen dat hij geen al te snelle montage zou hanteren.

Goed geacteerd, diepe emoties zouden de rode draad moeten zijn in de film. Mysterie zou zeker tot chaos leiden, maar die bewaarde de regisseur beter voor het einde, net zoals ik dat zou doen

in mijn boek. Ik hoopte dat ik eindelijk een succesvol schrijver zou worden. Mijn toekomst stond in de sterren geschreven. Ik popelde om ermee te beginnen.

Ik herinnerde me het muziekdeuntje van een telefoon toen ik op de vloer in de chalet had gelegen, nadat ik door de knuffelbeesten was aangevallen. Nu viel me ineens de titel ervan in: *Twinkle, twinkle, little star*. Welbekend onder de baby's. Door Mozart.

Ik had er genoeg van om babysitter te spelen. Ik moest de kinderen terug naar hun ouders brengen en hen vragen er goed voor te zorgen. Ik kon me niet blijven inzetten als hun oppas, ik wilde naar huis.

Toen ik van het bed opstond maakte ik Celina wakker. Ze vroeg waarom ik haar niet had laten slapen en ik zei dat ze bijna een uur had gesnurkt dat het een lieve lust was.

Door ons gesprek ontwaakten Raphaël en zijn vriendinnetje langzaam uit hun dromen. Ze gingen rechtop in bed zitten en keken toe hoe ik me klaarmaakte om weg te gaan.

Amélie vroeg waar Davino was. Ze keek me daarbij aan alsof ik achter zijn verdwijning zat. Met hand en tand probeerde ik uit te leggen dat ik van niets wist. De kinderen bonden in en het leek me een goed moment om Raphaël te confronteren met zijn geheimzinnig telefoongesprek.

Hij staaarde me ongelovig aan, alsof ik me dat had verbeeld, maar ik merkte ook dat hij twijfelde om iets te vertellen. Amélie en Celina keken hem met vragende blikken aan. Uiteindelijk zei Raphaël dat hij het goede moment afwachtte om ons aan een bijzonder iemand voor te stellen, zodat we samen die persoon konden overhalen niemand meer te vermoorden.

Ik was verbluft over wat Raphaël had gezegd. Hij lachte er niet om en ik nam aan dat hij serieus was. Ik vroeg om meer uitleg en Raphaël vertelde over het computerspel dat hij veel speelde, 's nachts op zijn kamer terwijl zijn ouders sliepen.

Volgens Raphaël wordt de speler op een eiland gedropt en is het de bedoeling op verkenning te gaan. Geleidelijk aan merkt hij dat er meer mensen op het eiland vertoeven: andere spelers die zich op hetzelfde spel via het internet hebben aangesloten. Maar de speler kan beslissen of hij in zijn eentje opereert of samen met andere spelers de handen in elkaar slaat. Iedereen is op zoek naar een rare man die op Gandalf lijkt, de grijze tovenaer in de film *Lord of the rings*. Als de speler de tovenaer heeft gevonden, zal die zich voorstellen als Léon Léro, maar iedereen kent hem als Léon de held. Hij beweert dat het beter is te sterven als een goed mens dan te leven als een monster. Hij wil dat de speler de realiteit accepteert, welke feiten die ook inhoudt. Léon Léro geeft de speler de opdracht in het volgende niveau Léon Lefo te zoeken, de valse, de gek. Om hem te bestrijden krijgt de speler een knuffeldraak mee. Met een doodeenvoudig versje kan hij het beest leven inblazen.

Ik vond dat allemaal goed en wel, maar ik zat nog met een vraag in mijn maag, dus ik vroeg Raphaël met wie hij eerder gebeld had. Hij aarzelde even, maar uiteindelijk zei hij dat hij alsof had gedaan. Ik merkte op dat ik wel degelijk het Mozartdeuntje op zijn smartphone had herkend, maar hij beweerde dat het slechts een herinnering was die hij eerder had opgeslagen. Op de vraag waarom hij dan hardop met iemand had gepraat, legde hij uit dat volgens Léon Léro improvisatie bij het spel hoort en dat de speler zich door zijn fantasie moet laten leiden.

Ik glimlachte en wilde het spelletje wel meespelen. Als ik iemand kon tegenhouden om een moord te plegen, zou ik dat zeker doen. Ik vroeg niet met welke wapens ik moest vechten omdat ik dat uit het verloop van het spel wel zou afleiden.

Onverwacht kwam Davino de slaapzaal binnengestormd, met in zijn zog Max. Hij zei dat we mee moesten komen omdat een nieuw kunststuk van Angèle zich binnen enkele minuten in openlucht zou ontplooien.

De kinderen stormden naar de trap. Ik zei dat ze voorzichtig moesten zijn, maar ze luisterden niet naar mijn goede raad. Ik zocht de knuffelbeesten bij elkaar, stak de computer die zich automatisch had afgezet in de tas en liep naar de trap. Max had moeite met het afdalen. Ik wachtte tot hij helemaal beneden was om mijn weg te vervolgen.

Eenmaal buiten zag ik de kinderen bij de volwassenen staan; ze staarden in het rond en in de lucht. Net toen ik bij het groepje aankwam, begon Amélie enthousiast in de lucht te springen. Ze riep dat ze een heteluchtballon zag en wees ernaar. Ik dacht: *Niets bijzonders*. Maar een tweede blik leerde me dat het vliegende ding wel eens een kunstwerk van Angèle zou kunnen zijn.

Een grote ballon zweefde over de bergen op zo'n honderd meter hoogte. Ik kon hem moeilijk zien omdat hij bijna dezelfde blauwe kleur had als de omringende lucht. Ik wilde vragen of de ballon ook op minder zonnige dagen vloog, want dan was hij gemakkelijker in het luchtruim te situeren, maar details van de ballon trokken mijn aandacht en sloegen me met stomheid.

De mand was onbemand, althans ik zag geen bewegende figuren. Bij nader inzien was het donkere ding geen mand maar een rechthoekige, zwarte en platte doos die me deed denken aan de monoliet in de film *A space odyssey*; de steen is een cadeau van buitenaardsen waarmee de mensen in de tijd kunnen reizen.

Naarmate de ballon dichterbij kwam, herkende ik in de zwarte doos een platte tv. Net zoals de tros op het meer leek de ballon onze aanwezigheid te voelen. Tot mijn grote verbazing kwam hij boven ons hangen, zo'n dertig meter hoog.

Om te stijgen, te dalen en om voor- of achteruit te bewegen bezat het vliegend tuig propellers, net zoals allerlei raketjes een ruimtecapsule in de juiste richting stuwen. Het zou een heel ingenieus

systeem vereisen om continu de windkracht te meten en erop te reageren, daarom vermoedde ik dat iemand de ballon van een afstand bestuurd.

Max had zich al eerder laten horen, maar nu blafte hij de longen uit zijn lijf. Het leek erop dat hij de belager in de lucht wilde aanvallen, maar hij gaf tegelijk ook de indruk zich te willen verstoppen achter een rotsblok. Uiteindelijk vluchtte hij met de staart tussen de benen en zonder te reageren op het geroep van de kinderen.

Celina liep naar een plek waar de sneeuw al helemaal weggesmolten was en legde zich op het dorre gras. Daarmee was ze Angèle voor die uitlegde dat we beter onbeweeglijk bleven, want anders zou de ballon zich op een andere aanwezigheid rond het meer concentreren.

Met op het gras te gaan liggen vermeden we nekpijn. Ik gaf de kinderen elk een knuffeldier en stelde voor hun hoofd erop te leggen zodat ze comfortabel omhoog konden kijken. Ik gebruikte mijn computertas als hoofdkussen.

Bewegende beelden verschenen op het grote tv-scherm. Uiteindelijk herkende ik er drie vlinders in: een rode, groene en blauwe. Ze vlogen niet kriskras door elkaar maar in een driehoekige formatie.

Ik hoorde Angèle haar creatie *Schmetterling* noemen. Ze legde uit dat dit het Duitse woord voor *vlinder* was. Ze wist ons ook te vertellen dat het haar om het imago ging, daarmee bedoelde ze *het volkomen ontwikkelde insect dat uit de larve of de pop wordt geboren*. Volgens Freud idealiseren we tijdens onze jeugd een beeld van een geliefde en dat bepaalt onze geslachtsdrift in ons verdere leven. Angèle was er vrijwel zeker van dat Freud het iets beter had uitgelegd als hij nog had geleefd.

Voorts liet ze ons weten dat een gedicht van Jan Jacob Slauerhoff – een Nederlandse dichter en romanschrijver uit het begin van de twintigste eeuw – haar had geïnspireerd. Hij was slechts 38 geworden en had vooral succes geboekt in het interbellum, tussen de twee wereldoorlogen in.

Volgens Angèle vertelde het gedicht over drie vlinders waar je er maar twee zou verwachten als je aanneemt dat elk vlindervrouw-tje naar een mannetje zoekt en omgekeerd. In de tweede strofe blijkt echter dat de schrijver de drie vlinders vergelijkt met de twee ogen en de mond van zijn geliefde. Hij trekt de vergelijking door en maakt ook van haar borsten en vagina een zaligmakende drie-eenheid. Zoals elke man kijkt hij ernaar uit om ermee te spelen, maar hoofdzaak is dat hij haar diepste geheim nooit zal prijsgeven.

Tot zover de uitleg van Angèle die er volgens mij niet aan gedacht had dat er kleine oortjes meeluisterden. Het gevolg was dat Amélie en Raphaël in elkaar gestrengeld over de grond begonnen te rollen. De tweeling probeerde hen zo goed mogelijk na te doen, maar dat resulteerde in een huilbui omdat Celina per vergissing haar knie tegen die van Davino stootte. Philine moest tussenbeide komen om de gemoederen te bedaren, maar ze kon niet vermijden dat de kinderen alle kanten uitrenden.

De azuurblauwe ballon-met-tv steeg onverwacht snel op en verkoos naar het meer te zweven. Misschien deed hij dat omdat de kinderen niet meer stillagen. De volwassenen stonden snel recht om de vlucht van de ballon te kunnen volgen. Verbaasd keken we toe hoe de ballon boven de tros ging hangen, net zoals hij bij ons had gedaan.

Angèle was niet verrast, maar ze was wel ontgoocheld omdat de ballon zich liet misleiden. Het was de bedoeling dat mensen hem leidden in plaats van bewegende dingen. De sponsors hadden blijkbaar niet genoeg geld ingezameld om zich een gesofisticeerde camera aan te kunnen schaffen.

Ik merkte op dat we het ultieme kunstwerk aanschouwden, te weten dat het ene werkstuk aandacht besteedde aan een ander. Je kon de twee als robots beschouwen. Ze leidden een eigen leven en dat was iets waar een kunstenaar enkel van kon dromen.

Valentin ging met mij akkoord. De andere volwassenen begrepen me niet of hadden niet geluisterd omdat de kinderen hun

onverdeelde aandacht opeisten. Celina en Davino dansten in het rond, maar dat deden ze iets te dicht bij een afgrond.

Angèle bedankte me voor mijn visie en tuurde in de verte. Ik volgde haar blik en zag dat de ballon zich van de tros had afgekeerd en naar de andere kant van het meer koerste. Daar hield een wandelaar met zijn hond stil om het fenomeen in de lucht te bekijken. Toen de ballon boven het tweetal bleef hangen, zette de wandelaar het op een lopen. Hij trok zijn hond aan de leiband mee en verdween achter een rotspartij uit het zicht.

Net toen ik me afvroeg waar Max was gebleven, hoorde ik hem achter mij keffen. Ik draaide me om en zag hoe Raphaël en Amélie op het verharde terras voor de chalet met hem speelden door een tennisbal heen en weer te gooien. De hond sprong hoog op, maar hij slaagde er niet in de bal beet te pakken omdat die in onvoorspelbare richtingen stuiterde vanwege de oneffen grond.

In de deuropening van de chalet stond Angèle, in het gezelschap van Gunnar. Het leek erop dat hij een toestelletje in zijn broekzak stak, maar ik kon niet zien wat het was. Ineens schoot me te binnen dat de oude man er niet bij was toen we naar de ballon lagen te staren. Had hij het vliegende kunstwerk met een afstandsbediening geleid? Dan had hij ook de luchtbal naar de waterbal gestuurd, terwijl Angèle gedaan had alsof ze er niet gelukkig mee was. Wat een duo. Ze hadden fantastische kunstwerken gerealiseerd en hun toneelstukjes waren goed geregisseerd.

Ik nam mijn computertas op en wandelde naar het tweetal. Ik feliciteerde de kunstnares met haar voorstelling en knipoogde naar Gunnar. Ze begrepen dat ik hun spelletje doorhad, maar ik beloofde niets aan de anderen te vertellen.

Angèle vond dat het tijd was om het volgende kunstwerk te realiseren. Na de boot en het vliegtuig was er de auto. Gunnar refereerde naar het oude programma op de Nederlandse tv-zender met André Van Duin als commentator: *Ter land, ter zee en in de lucht*. Ik wilde met plezier meedoen, en zij waren superblij.

Terwijl Angèle en Gunnar de chalets afsloten, tuurde ik de mooie omgeving af. Mijn blik viel op de vier kinderen die de knuffelbeesten uit de chalet van het gras opnamen en naar de BMW renden. Ik riep naar Angèle of de kinderen haar knuffeldieren mochten meenemen. Zij was samen met Gunnar en Max ook op weg naar haar auto en stak haar duim ter goedkeuring op.

Ik riep naar Philine dat de kinderen unaniem besloten hadden met mij mee te rijden, en of dat van haar mocht. Philine glimlachte en knikte bevallig. Ik maakte het oké-teken onder duikers om te zeggen dat ze zich geen zorgen hoefde te maken.

De kinderen stonden bij de auto te wachten. Ik drukte op het knopje van de afstandsbediening en hielp Celina en Davino instappen. Raphaël en Amélie slaagden erin het portier aan de andere kant op eigen kracht te openen en stapten ook in. Met z'n vieren zaten ze op de achterbank, hun knuffelbeesten op hun schoten. De computertas legde ik in de kofferbak.

Terwijl ik om de donkerblauwe BMW liep, instapte en achter het stuur ging zitten, hadden de andere voertuigen zich al in de goede volgorde opgesteld. Het kunstwerk was in de maak. Op kop stond de Citroën HZ vitré van Valentin, daarachter de oranje Citroën Diane van Angèle, vervolgens de gele Peugeot Boxer van Arnaud, daarna de groene Mercedes Unimog 406 met Philine achter het stuur, de lichtblauwe Renault 4 van Virginie en ten slotte de donkerblauwe BMW X6 van mijn schoonbroer.

Ik stak mijn arm uit het venster om Valentin duidelijk te maken dat hij mocht vertrekken. De kleurrijke rij voertuigen zette zich langzaam in beweging en gooide zich slingerend over de weg naar het dal en het meer. Als laatste voertuig van de karavaan had ik het beste zicht op het rijdende kunstwerk.

Toen we in Veysonnaz aankwamen was het 16u54. De oranje Diane van Angèle had onze gekleurde karavaan bij het binnenrijden van het dorp verlaten. Zij zou Gunnar naar huis rijden, want die woonde afgelegen. Arnaud had hem beloofd de Ford Ka op te halen, te repareren en terug te brengen zo gauw hij daar de tijd voor had.

Ik wilde de auto's tot aan de garage van Arnaud volgen omdat zijn kinderen in mijn auto zaten, maar aan hetzelfde kruispunt waar ik eerder de autokaravaan voorbij had zien komen, verliet de groene vrachtwagen met Philine achter het stuur als enige het konvooi. Ze draaide links de betonnen weg in die naar Château O d'Heure leidde.

Mijn schoonbroer had me al eerder een tekstbericht gestuurd waarin hij me liet weten dat ik me niet moest haasten omdat hij het perfecte tijdverdrijf had gevonden: dansen, drinken en vrouwen versieren. Dus ik kon doen wat ik wilde. Toen de kinderen begonnen te roepen dat ik de vrachtwagen van Philine moest volgen, was mijn besluit gauw genomen.

Op de oneffen weg naar het kasteel schudde de 4x4 hevig heen en weer en de kinderen hadden de pret van hun leven. Achter de groene vrachtwagen aan reden we het terrein van het kasteel op. We parkeerden de auto's voor de deur en stapten uit. De kinderen lieten hun knuffelbeesten in de auto liggen.

Voor ik kon vragen wat Philine van plan was, legde ze me uit dat ze me iets wilde tonen. Ze verbaasde me, maar ik was nieuwsgierig en volgde haar.

Ze stak een grote, ouderwetse sleutel in het slot en ging naar binnen. Het leek me een goed idee om het gebouw beter te beveiligen, want een inbreker had de deur heel gemakkelijk kunnen forceren.

De kinderen maakten kabaal voor tien, maar dat kwam wellicht door de akoestiek in de lege kamers. In plaats van naar de toren te

lopen waar Valentin zijn vliegpakje had getest, ging Philine ons voor naar de andere vleugel van het kasteel.

We kwamen uit bij een brede gerestaureerde trap. Eenmaal boven zag ik dat de eerste verdieping er veel beter bij lag dan de gelijkvloerse. Philine liep niet door de fraai versierde lange gang maar sloeg net achter de trap rechtsaf en opende een deur onder de trap die naar de tweede verdieping leidde. Ze nodigde ons uit naar binnen te gaan.

Het eerste wat me opviel was de badkamer aan de rechterkant. Ze was rond omdat ze geïntegreerd was in een tweede toren. Doorheen de deuropeningen van de badkamer en de slaapkamer zag ik hoe de kinderen het hemelbed in de grote slaapkamer uitprobeerden. Philine vroeg langs haar neus weg of ik geen zin had een douche of bad te nemen. Ze knipoogde.

Daar keek ik van op. Ik wist niet wat ze van plan was, maar ik durfde niets te proberen, zeker niet waar de kinderen bij waren. Ik sloeg wijselijk haar voorstel af.

Ze trok een spijtig gezicht, gespeeld weliswaar, en ging me voor naar de grote slaapkamer. Links was een zithoek: twee comfortabele zetels met hoge armleuningen in scharlakenrood en een bijpassend salontafeltje. Celina en Davino probeerden de zetels uit terwijl Raphaël en Amélie zich verstopten in de grote, donkere muurkast aan de achterkant van de kamer.

Tegen de lichtgele muur met getekende voegen, tussen de twee hoge ramen die over het dal uitkeken, stond een antieke schrijftafel. Aan de andere kant stond een hemelbed met een overhangend doek en spreij in de kleur van de zetels. De nachtkastjes waren in dezelfde stijl als de schrijftafel.

Philine zwierde zichzelf op het hoge bed en nam een sexy pose aan, op haar buik liggend met haar armen haar hoofd ondersteunend en haar onderbenen in de lucht. Haar bloesje viel open waardoor ik een mooi zicht op haar boezemgeultje had. Ze klopte met de handpalm van haar rechterhand op de matras en knipoogde.

Ik vloekte bij mezelf. Al denkt een man dat hij volledige trouw aan zijn vrouw schenkt, er is niet veel nodig om hem tot ontrouw over te halen. Omdat Philine er zo verleidelijk bij lag, leek het me een logische reactie om naast haar te gaan liggen.

Omdat ik de spreij niet wilde verkreukelen ging ik na of er ander beddengoed op lag. Dat was niet het geval. Maar op een kale matras gaan liggen leek me ook geen goed idee, daarom legde ik me op mijn rug op de spreij naast Philine.

Ik vroeg me af wat Rowena op dat moment deed. Ze mocht van mij met haar collega's flirten, maar het leek me beter dat ze dat niet met de mannen op de trein of op straat deed. Zo suste ik mezelf. Dan hoefde ik er geen kwaad in te zien met een mooie vrouw op bed te liggen en te praten over het getrouwde leven en de kinderlast.

Van praten kwam echter niets in huis, want kleine oortjes luisterden mee. Davino zat aan de schrijftafel met zijn rug naar ons gekeerd. Ik had een blocnote op de tafel zien liggen, misschien tekende hij een kasteel. De andere kinderen zaten in de muurkast of de badkamer.

Onverwacht viel een pluchen ding pal op Philine's hoofd. Ze schrok hevig en viel bijna van het bed. Het knuffeldier in de vorm van een eekhoorn stuiterde en viel op de grond. Hij droeg een rood vest, gele das, groen hemd en een lichtblauwe broek die op zijn enkels lag.

Ik zag een tweede knuffelbeest uit de muurkast in mijn richting komen en ving hem met gemak op. Het was een witte kat.

Philine nam de eekhoorn, gooide zich weer op het bed en aaide mijn hoofd met de pluimstaart van haar knuffelbeest. Haar T-shirt was omhoog gekropen en ontblootte haar bruine huid. Ik nam de poes en beroerde ermee haar blote buik. We lachten onnozel, als verliefde pubers.

Davino zat niet meer aan de schrijftafel. Door de heisa met de knuffelbeesten had ik niet gezien waar hij naartoe was gegaan.

Gegiechel weerklonk vanuit de muurkast, maar de kinderen hielden zich verborgen.

Ik legde Philine in mijn gebrekkige Frans uit dat de knuffelkat Tom Poes heette, een Nederlandse stripfiguur. De tekenaar had zich laten inspireren door de Amerikaanse *Felix the cat*, en een tompoes: een gebakje in baksteenvorm met een bodem van bladerdeeg, daarop een dikke laag vanilleroom en nog een laagje bladerdeeg bedekt met glazuur; onder de Belgen beter gekend als een glacé.

Ze kende het gebak niet en vroeg of de eekhoorn ook een naam had. Bij mijn weten had ik nog nooit een eekhoorn in knuffelvorm gezien en ik kende ook geen sprookje waarin hij de hoofdrol speelde. Knabbel en Babbel waren de enige eekhoorns die ik kende.

Door zijn vreemde pak deed de eekhoorn mij denken aan de Cheshire Cat uit *Alice in Wonderland*. Ik dacht dat zijn broek afhing omdat een draadje aan de achterkant was losgeraakt, maar blijkbaar was het de bedoeling dat zijn achterste bloot bleef om plaats te geven aan de pluimstaart.

Het bombardement van knuffelbeesten was nog niet voorbij, want de volgende vloog al door de lucht. Ik zag hem aankomen en wilde hem opvangen, maar hij viel op het overhangend doek boven het bed. Aan de bobbel in het doek te zien lag hij dicht bij de rand. Ik richtte Tom Poes en wierp hem omhoog in de hoop het knuffelbeest op het doek een zetje te geven zodat hij ernaast zou vallen en op de grond belanden.

Het lukte. Samen met Tom Poes kwam een geeloranje knuffelbeest omlaag en die viel op het nachtkastje aan Philine's kant. Ze pakte hem op en liet me hem zien. Ik herkende er een draak in. Ze vroeg of ik de naam van de draak wist, maar ik moest haar opnieuw ontgoochelen.

De knuffeldraak zat op zijn achterste, zoals de kat van de burens dat soms doet wanneer ze aan het verandavenster naar binnen kijkt. Zijn voorpoten waren zo klein als die van een T-Rex en zijn achterpoten waren niet veel groter. Hij had een bek zoals die van

een vogelbekdier en zijn oren stonden plat op zijn kop als die van een paard dat geërgerd is. Zijn buik was enorm dik, het leek wel of hij zwanger was, en dat maakte hem een zij. De staart leek veel op die van een walvis.

Raphaël kwam uit de badkamer tevoorschijn. Toen hij de knuffeldraak in Philine's handen zag, reageerde hij verrast. Volgens hem was het Ghio Tyx, de draak uit het spel met Léon Léro. Hij legde uit dat diens alter ego, Léon Lefo, nooit kind was geweest en daar heel erg onder leed; om hem in alle omstandigheden bij te staan had hij als metgezel een knuffeldier.

Raphaël kende Tom Poes niet. Dat kon ik begrijpen, want het was een typisch Nederlandse stripfiguur, en op de koop toe oubolig. Toen ik vroeg hoe de eekhoorn heette, twijfelde hij even en zei dat ik dat aan Celina of Davino moest vragen.

Onverwacht sprong Celina uit de muurkast. Ze hield een knuffelbeest voor haar borst en trok een grimas zoals ze altijd deed wanneer ze ergens bang voor was. Meestal overdreef ze dat dan, maar nu leek ze echt van streek te zijn.

Toen ze Raphaël zag staan, smeed ze het knuffelbeest naar hem. Het ding schampte de rechterkant van zijn hoofd en viel tussen Philine en mij op het bed. Aan de lange oren te zien was het een konijn. Raphaël schrok er zo hevig van dat hij het op een lopen zette en zich in de gang verschanste.

Intussen had Amélie de muurkast ook verlaten en zich bij Celina gevoegd. De meisjes keken elkaar aan, lachten eerst in hun vuistje, giechelden even en schaterden vervolgens van het lachen.

Ik lag nog steeds naast Philine op het bed en ik kon me goed voorstellen dat we de fantasie van de kinderen danig op de proef stelden. Op onze beurt keken Philine en ik elkaar aan, verwonderd over zoveel jolijt dat kinderen konden hebben.

Celina kwam statig naar het bed. Ze nam het knuffelkonijn op en vroeg of we wisten wie dat was. Ik probeerde met *Stampertje*, maar dat was voor Celina onverstaaanbaar. Ik had een vermoeden

dat haar moeder wist hoe het ding heette, maar ze gokte op de verkeerde naam toen ze zei: *Lapino*.

Het was allemaal fout volgens Celina. Ze begon voorzichtig de knoopjes van het jasje van het knuffelkonijn te openen. Het duurde even en ze kon er goed de spanning in houden. Uiteindelijk zei ze *ta-da* als een goochelaar die een witte duif uit zijn hoed tovert. Naar analogie met de wolf in het schapenvel maakten we kennis met de beer in het konijnenvel.

Amélie klapte in haar handen. Philine en ik volgden haar voorbeeld. Het was een malle voorstelling, zeker toen ik Raphaël vanachter de deur naar de gang schoorvoetend naar binnen zag komen, op zijn hielen gevolgd door Davino die hem in al zijn bewegingen nadeed.

Raphaël legde uit dat we te maken hadden met Gore Tex, het hulpje van Ghio Tyx. De beer was heel wat gewelddadiger dan zijn baas Léon Léro, al zou je dat niet vermoeden in zijn camouflagepak. Raphaël ging helemaal op in de belevingswereld van het computerspel.

Ik vroeg hem wat de naam van het spel was. Hij keek me verwonderd aan en vond het gek dat hij dat nog niet gezegd had. Het spel heette *Hommequicraque*. Philine en ik luisterden aandachtig naar zijn uitleg.

De valse kant van Léon Léro, Léon Lefo dus, is slechts een skelet. Als hij loopt kraken zijn benen, zijn armen en zijn hoofd. Hij jammert erop los omdat hij zich uitgesloten voelt. Hij is nooit kind geweest, heeft geen liefde ervaren en is bijzonder haatdragend. De speler heeft als opdracht de moordlust van Léon Lefo in te tomen door hem zich als een kind te laten voelen. Met klei boetseren, tekenen, kleuren, gezelschapspelletjes, met knuffelbeesten spelen. Léon Lefo voelt zich in geest zowel meisje als jongen, dus hij speelt ook met poppen, maar het liefst laat hij autootjes rijden en bouwt hij immense constructies met legoblokjes.

Ik wist niet wat ik ervan moest denken. Ook Philine fronste haar wenkbrauwen. Raphaël staaarde naar het knuffelbeest in

Celina's handen. Gore Tex schrok hem af, want hij deinsde achteruit toen Celina deed alsof het knuffelbeest hem aanviel.

Ik vermoedde dat de kinderen zich verstopt hadden om te zien wat we zouden doen, en toen ze zagen dat we het goed met elkaar konden vinden, hadden ze ons bekogeld met de knuffelbeesten om te vermijden dat we te grote maatjes zouden worden. Ik vroeg me af wat we hadden gedaan als de kinderen er niet bij waren geweest. Hadden we elkaar dan opgewarmd op allerlei volwassen manieren? En als nu niet Philine maar Virginie me het hof had gemaakt, wat dan?

Terwijl Celina de knuffelbeer weer in zijn pels stak, stonden Philine en ik van het bed op.

Ik nam de eekhoorn van het bed en gaf hem aan Davino, want hij zei dat hij er wel voor zou zorgen. Ik dacht dat hij de eekhoorn Freek had genoemd, maar hij verbeterde mij. Het was Freak.

Een eekhoorn als knuffelbeest viel volledig uit de toon. Ik herkende hem niet van een of andere animatiefilm; op de hoofdpersonages in *Alvin and the Chipmunks* leek hij helemaal niet. Misschien was het een figuur uit een computergame die gespecialiseerd was in moord en doodslag, zoals Ghio Tyx en Gore Tex.

Onder de mensen zijn veel zonderlingen en fanatiekelingen die ik freaks kan noemen. Ik durf amper te opperen dat er rare kwasten onder jullie lezers zijn, leesfreaks dan. Ik ben gedreven met schrijven, en ook veel met computers bezig, maar ik zie mezelf niet als een freak, veeleer een nerd.

De kinderen huppelden zwaaiend met de knuffelbeesten de gang in en verdwenen uit het zicht. Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en troonde Philine mee naar de donkere muurkast. Was hij zo groot dat drie of vier kinderen er volledig in konden verdwijnen?

Ik opende de deuren van de muurkast wagenwijd en keek in het zwarte gat. De ruimte was ongeveer anderhalve meter hoog en net zo breed, met een instapboord van twintig centimeter hoog. De binnenkant was volledig gevoerd met kersenrood fluweelstof. Aan de kapstok hingen metalen broekhangers en houten kleeerhangers van het zwaardere type.

Het was de diepte van de kast die me overweldigde, minstens twee meter; het perfecte hol voor kinderen. Ik herinnerde me de grote kartonnen dozen die mijn neefjes en ik als huizen gebruikten in het magazijn boven de winkel van onze grootvader.

Voor zover ik kon zien was de kast leeg. Het was opmerkelijk dat de kinderen knuffeldieren uit de kast hadden getoverd waarvan ze ook nog de naam kenden: Ghio Tyx de draak, Gore Tex de konijnenbeer en Freak de eekhoorn. Alleen Tom Poes de kat zei hen

niets. Ik nam aan dat ze de knuffelbeesten bij een eerder bezoek aan het kasteel in de kast hadden verstoppt.

Philine stond naast me en vroeg wat ik zocht. Ik wist niet hoe ik het haar moest uitleggen. Ik voelde aan dat er iets niet pluis was, maar wat? Ik vroeg op mijn beurt waarom ze me de kamer had getoond. Ze vertelde dat haar vader er alles aan deed om Château O d'Heure tot een hotel om te vormen. Er restte echter heel weinig geld om de gelijkvloerse verdieping in orde te brengen.

Philine stelde voor om even in de zetels te gaan zitten. Ik hoorde aan het gejoel van de kinderen dat ze de brede gang hadden ingepalmd. Ik had veel zin om hen achterna te gaan en hen in te tomen, want ze konden zich gemakkelijk ergens bezeren. Maar Philine was er gerust in. De gang was voorzien van zacht tapijt, dat scheelde.

Ik wist niet zo goed hoe ik haar met de hoge kosten voor de verbouwing van het kasteel kon helpen, maar ik beloofde mijn best te doen. In België zou ik geïnteresseerden zoeken en ze in contact brengen met de familie in Veysonnaz. Philine glimlachte, maar ze keek me ook bedroefd aan. Ze gaf toe dat ik een leuke kerel was en vroeg of ik niet wat langer wilde blijven.

Ik legde haar uit dat ik mijn vrouw niet in de steek wilde laten, ondanks een hevige woordenwisseling voor mijn afreis. Ik liet blijken dat ik Philine ook wel mocht, maar het leek me geen goed idee om elkaars leven te ontregelen. Toch kon ik het niet laten mezelf als vader van Davino en Celina te zien. Eventjes zou leuk zijn, maar jarenlang voor een aantal kinderen zorgen zou een hele opgave voor mij zijn. Zeggen ze niet: kleine kinderen kleine problemen, grote kinderen grote problemen? Philine had echter zo'n groot moedergevoel dat ze zich een leven zonder kinderen niet voor kon stellen.

Ze zag haar kinderen even graag, maar Celina was toch wel bijzonder, vond ze. Ook al was ze maar vijf, bijna zes, Celina zat vol cynische opmerkingen. Voorts vertelde Philine dat Celina soms

schaamteloos ongevoelig was. Ze geloofde niets van wat volwassenen zeiden, ook al hadden zij enkel goede bedoelingen.

Ik had zelf al gemerkt dat haar lach soms spottend was en haar reacties nogal sarcastisch konden zijn. Ik vertelde Philine dat Celina me nog het meeste aan het hoofdpersonage uit de tv-serie *The mentalist* deed denken. Die oefent een tak van de goochelkunst uit waarbij het vooral aankomt op scherpe waarneming, geheugen en praktische psychologie. Hij maakt voortdurend rake opmerkingen die de kijkers op de lachspieren werken. Hij hoort in het rijtje van favoriete tv-acteurs thuis waarin ook tv-dokter Gregory House een plekje heeft verworven.

Ons gesprek was heel open en we gingen alle mogelijkheden af om toch een soort relatie op te bouwen. Op een bepaald moment dacht ik bij mezelf dat ik wel heel slecht bezig was. Ik kon mijn liefde voor Rowena niet eenvoudigweg als onbestaand beschouwen. Ik kon ook niet blijven, want ik moest naar huis. En ik zag me geen vaste relatie opbouwen via e-mail of tekstberichten.

Ik vroeg of Arnaud van haar twijfels over haar huwelijk afwist. Ze was er zeker van dat hij niets in de gaten had. Volgens haar begrepen de mannen pas laat dat het misging. Ik dacht een spottende glimlach rond haar mond te herkennen, maar hij was er slechts heel even.

Ik ben ook een man en mij ontgaat geregeld iets wat ik zou moeten opmerken. Was mijn relatie met Rowena ten einde? Zag ze me niet meer graag en wilde ze ander vlees in de kuip, ook al wist ze dat ze zich misschien andere problemen op de nek haalde?

Philine vond het een mooi gebaar dat ik Celina een knuffelvlinder had gegeven. Ze probeerde *groene vlinder* uit te spreken, maar net zoals haar dochter zei ze: *Droene bliender*. En dat klonk tegelijk keilief en kinderlijk.

Ik herinnerde me Celina's verhaal over de verschijning in de tuin. Ze had het gezicht van het wezen slechts vaag gezien, maar ze was er heel zeker van dat de vrouwenstem *droene bliender* op een

superlieve manier had uitgesproken. Had Celina over haar moeder geijld?

Lief was Philine alleszins. En haar kinderen waren dat ook. Ik had alleen schrik van haar man en van Rowena's reactie wanneer ik haar zou zeggen dat ik van twee vrouwen hield. Ze had me ooit gezegd dat ze tegelijkertijd van twee mannen kon houden. Wellicht had ze daar ervaring mee, want anders kon je daar nooit voor open staan.

Philine en ik besloten met ons leven verder te gaan. Dat betekende dat we het liefdesgevoel in de kiem moesten smoren. Ik zou met Rowena in België de draad opnemen en Philine zou haar man erop wijzen dat hij zich meer met haar en zijn kinderen dan met bodybuilden en oldtimers moest bezighouden.

Met een verlicht gemoed verlieten we de kasteelkamer. Philine riep naar de kinderen, maar zij reageerden niet. Zij zaten ergens op de tweede verdieping te ravotten, aan het kabaal te horen.

We renden de brede trap op. De deur van de eerste kamer aan onze rechterkant stond wijd open en we hoorden gekir van kinderen. Ik volgde Philine naar binnen.

De kamer was niet zo mooi als de kamer op de eerste verdieping, en er was ook veel minder comfort. Er stond geen tv, er was een kleinere badkamer en vanuit het dakvenster kon je geen blik op het park of iets anders werpen, enkel lucht in al zijn kleurschakeringen.

Toen we achter de hoek van de badkamer het bed zagen staan, schrokken we hevig. Celina lag op de sprei en Davino had zijn hoofd in haar kruis. Het leek op het seksstandje 69, maar in het klein en met kleren aan. Aan het voeteinde lag Freak de eekhoorn bovenop Tom Poes de kat.

Philine kon niet snel genoeg de kinderen van elkaar scheiden. Zij keken op van haar furieuze reactie en leken bedrukt. Op de vraag wat ze van plan waren, zei Davino dat Amélie en Raphaël hen dat spelletje hadden geleerd, maar ze begrepen niet zo goed wat ze verder moesten doen.

Kinderen van 5 weten al heel goed hoe ze in de onderbuik een lekker gevoel kunnen opwekken. Ook Celina en Davino hadden daar wellicht ervaring mee. Het was aan de ouders om daar volwassen mee om te gaan. Zelf had ik geen idee hoe ik daar als vader op zou reageren.

De twee oudere kinderen waren nergens te zien. Ik vroeg Celina of ze wist waar Amélie en Raphaël zich verscholen. Het meisje schokschouderde. Ook Davino wist het niet.

We verlieten de kleine kasteelkamer en zochten alle kamers van de tweede verdieping af. Niets. Philine begon zich zorgen te maken en ik probeerde haar te sussen. Een zoektocht door de kamers van de eerste verdieping leverde wel iets op: Gore Tex en Ghio Tyx. Celina was nu mama van Freak en Tom Poes, en Davino speelde vader van Gore Tex en Ghio Tyx. Ik stelde voor er een te dragen, maar ze wilden geen knuffelbeest afstaan.

Toen ik voorbij een raam liep en tersluiks naar buiten keek zag ik Amélie en Raphaël door de besneeuwde tuin naar de achterkant van het domein lopen. Roepen had geen zin, maar ik stelde wel voor ons te reppen.

We haastten ons naar de gelijkvloerse verdieping, verlieten het kasteel en renden voorbij de groene vrachtwagen naar de open poort. We zagen Amélie en Raphaël de heuvel beklimmen naar de plek waar Celina eerder haar visioen had.

Philine riep naar hen. De kinderen keken om en zwaaiden, maar ze keerden niet terug. Ik riep uit volle borst dat ze moesten wachten, en tot mijn grote opluchting hielden ze halt. We hadden de verantwoordelijkheid van de kinderen op ons genomen en mochten ons daar niet aan onttrekken. Hun ouders zouden gegarandeerd een proces tegen ons inspannen als hen iets ernstigs overkwam.

Een fietser met een zeis over zijn schouder kruiste ons pad aan de ingangspoort. Het was een luguber beeld en ik vergeleek het met een zwarte kat die de weg oversteeft. De volkswijsheid zegt dat dit ongeluk brengt.

In het ergste geval stond ons de dood te wachten, maar de wandelaar had dan een skelet moeten zijn met een zandloper in de andere hand. Hij droeg echter een blauwe boerenkiel en een ouderwetse klak op zijn hoofd. De oude Fransman knikte beleefd naar ons en fietste verder. Het was al van mijn kindertijd geleden dat ik nog iemand met een zeis had gezien. Waren er in Frankrijk geen modernere grasmaaiers?

Niet veel later kwamen we bij Amélie en Raphaël aan. Op de vraag wat ze zinnens waren, kreeg ik het heldere antwoord dat ze naar de grot gingen. Philine legde me uit dat er in het achterste gedeelte van het domein een grot was waar verliefde koppels kwamen bidden voor eeuwige liefde.

Net als iedereen ga ik ervan uit dat mijn liefde voor Rowena blijft, maar ervaring heeft me geleerd dat ze kan doven als een kaars door trouweloze daden te stellen, opgewekt door onze bouwonderdelen die voortdurend willen reageren om het chemische evenwicht te bewaren.

Ik keek naar Philine en haar blik zei me dat ze ook wel naar die grot wilde gaan. Ik zei dat het in orde was en dat namen de kinderen als startsein aan. Ze renden het weggetje op dat tegen de berg omhoog leidde. Philine en ik volgden het viertal.

Het pad was niet te steil en een houten afrastering aan de kant van het dal verreed dat je naar beneden kon tuimelen. De weg voerde ons zigzaggend omhoog, tot we bij een gat in de rots aankwamen. Ik herinnerde me dat ik ooit bij een ex-collega van Rowena op bezoek was. We waren er gaan wandelen en hadden geconstateerd dat l'Homme de Spy niet meer in zijn grot woonde. Recente asresten wezen op een kampvuur aangelegd door een afgietsel van de moderne mens, en niet per se een verstandige.

Raphaël raakte opgewonden toen hij voor het donkere gat van de grot stond. Het was volgens hem de ingang tot de wereld van Hommequicraque.

De ingang van de grot achter het Chateau O d'Heure in Les Collons was manshoog en breed genoeg om met twee mensen tegelijk naar binnen te gaan. Of het bewoond was geweest door oermensen kon ik niet zeggen.

De kinderen wilden al naar binnen gaan, maar ik hield hen tegen. Ik was ooit onvoorbereid een grot op Kreta binnengelopen en na drie stappen in een kuil gevallen. Toen ik wilde opstaan, stootte ik mijn hoofd aan een uitstekende rotspunt. Bloedend als een rund was ik naar buiten gestormd, in de armen van een Amerikaanse toeriste. Zij had met behulp van een EHBO-kit het bloed op mijn hoofd gedept en de wonde verzorgd. Dezelfde avond waren we gaan stappen en was ik erin geslaagd haar te versieren. Het geluk in de fysieke liefde had de pijn voor even aan mijn hoofd verzacht.

Nu ging ik samen met Philine naar binnen. De grot was groter dan die op Kreta, en er was ook veel meer licht. Een honderdtal dikke kaarsen op ijzeren staanders die in de grond vastzaten, stonden tegen de wand van de cirkelvormige ruimte en zorgden voor een feeëriek verlichting. De flakkerende vlammetjes veroorzaakten grillige schaduwpatronen op het komvormige plafond en er waren weinig openingen om nieuwe kaarsen te plaatsen.

Ik had de indruk dat de grot massaal werd bezocht. In het midden van de ruimte stond een ijzeren vat vol kaarsen. Gulle gevers of niet, de bezoekers konden door een gleuf in een ijzeren kastje geldstukken steken. Een prijs was niet aangegeven, die mocht je zelf bepalen. Het was echter niet duidelijk welke heilige er aanbeden werd omdat er geen beeltenis te zien was.

Ik riep dat de kinderen mochten komen. Niet veel later kwamen ze een na een naar binnen, Raphaël als laatste. Ik was hier met de vrouw van een andere man en dwong mezelf aan mijn eigen vrouw te denken. Hardleers als ik was wilde ik niet dat een doodgewone wens Rowena en mij weer zou verenigen. Daar moest ik

zelf voor zorgen. Geen enkele entiteit, goddelijk of niet, hoefde daarvoor tussenbeide te komen.

Celina mocht van Philine een kaars aansteken. Ze overhandigde mij Freak en Tom Poes en vroeg of ik op de knuffelbeesten wilde passen. Philine hielp haar bij het branden van de kaars, het meisje zei dat die voor haar mama en papa was. Toen ze daarmee klaar waren, stak Celina een geldstuk door de brede gleuf van het offerblok. Het geluid van het vallende geldstuk weerklonk hard in de grot.

Davino overhandigde me Gore Tex en Ghio Tyx en brandde een tweede kaars met de kaars die Celina had aangestoken. Hij wenste specifiek voor mij en mijn vrouw eeuwige liefde. Ik bedankte de kleine jongen voor zijn medeleven. Ook hij kreeg van zijn moeder een muntstuk dat kletterend in het offerblok verdween.

Raphaël had gezegd dat Hommequicraque zich hier zou laten zien, maar geen enkel skeletachtige figuur materialiseerde zich uit de omhoog kringelende rook van de kaarsen. Raphaël had zijn angst overwonnen en brandde nu voor zichzelf en Amélie een kaars.

De bedompte ruimte benam mijn adem. De grot was geen sas maar een eindpunt, een doodlopende straat. Het was aan mij om een nieuw pad te zoeken. Als ik een weg naar de fantasiewereld van een 5- of 8-jarige vond, kon ik misschien achterhalen waarom er zich soms wonderlijke gebeurtenissen in de wereld afspelen. En denkend aan de beestjes op de witte tegels in de wc nam ik me voor op de grijze paden te blijven om aan de dood te ontsnappen.

Met de vier knuffelbeesten in mijn armen verliet ik als laatste de grot, achteromkijkend in de hoop dat er zich toch een beeld ontvouwde waardoor ik een glimp van een probleemloze kinderwereld zou opvangen. Maar niets verraste me, geen enkele entiteit liet van zich horen of toonde zijn doorschijnendheid.

Ineens drong tot me door dat ik de kinderen noch Philine zag. Hoe konden ze zo snel uit het zicht verdwijnen? Ik controleerde de trap, overzag de tuin en het pad, de poort naar het kasteel, het

besneeuwde plein en het kasteel erachter. Geen beweging van niets of niemand. Wel hoorde ik ergens roepende kinderen.

Mijn blik viel op een bres in de muur rond de tuin; de betonnen weg tussen het kasteel en de tuin had een aparte ommuring rond de tuin noodzakelijk gemaakt. Ik rende erheen.

Ik was nog niet helemaal bij het gat in de muur toen ik een van de kinderen – ik dacht dat het Celina was – *droene bliender* hoorde roepen. Op dat moment verscheen een groene vlinder met zwarte vleugelranden zoals ik er een eerder bij de kinderen thuis had gezien; Davino had toen geprobeerd hem met een veel te klein netje te vangen.

De vlinder fladderde voor mijn neus voorbij in de richting van het kasteel. Philine kwam bij me staan en keek me ongelovig aan. Wellicht had ze ook nog nooit zo'n vlinder gezien. Opnieuw stelde ik me voor dat de wind de monarchvlinder vanuit Groot-Brittannië over het Noordzeekanaal, België, Frankrijk en tot over de Alpen had geblazen.

Davino was de eerste die het fladderende ding achternaliep. De vlinder bleef ter hoogte van de poort hangen, alsof hij op de jongen wachtte. Wilde de vlinder ons de weg wijzen?

Celina had begrepen dat ze beter bij haar broer bleef en holde hem achterna. Amélie en Raphaël volgden haar. Toen de onwerkelijke vlinder in de richting van het pad vloog dat omhoog leidde naar de boom waar ik eerder de BMW had geparkeerd, besloten Philine en ik de kinderen achterna te lopen.

Het insect fladderde door de bres ter hoogte van de boom waar ik de pauwen had geobserveerd, maar de vogels waren nergens te zien noch te horen.

De kinderen wilden me door de bres volgen, maar er lag her en der puin en het leek me beter dat ik alleen op verkenning ging. Ze gehoorzaamden snel toen Philine hen streng terugriep. Met de knuffelbeesten onder mijn armen stapte ik voorzichtig over het puin. Eenmaal achter de muur keek ik rond, maar ik zag geen vlinder.

Ik schrok me rot toen een vrouwenstem achter mij vroeg of ik niet zonder haar kon. Ik draaide me om en stond oog in oog met mijn ex-lief. Na de controle van de chalet had ze gezegd dat ze nog wel van zich zou laten horen. Dat deed ze nu letterlijk door met haar vingers te knakken.

Het is voor veel mensen een eng geluid, maar ik kon er goed tegen, zolang ze het niet met haar voeten deed. Ineens bedacht ik dat niet de krakende man maar de krakende vrouw haar bijrol in dit verhaal op haar eigenwijze manier opeiste.

Ik durf te wedden dat jullie herinnering aan mijn ex-lief heel diep zit. Bij mij niet. Ik zal daarom jullie geheugens opfrissen, met een grote kans dat ik in herhaling val.

De eerste keer was ik haar bij het verlaten van een voedingswinkel in Veysonnaz letterlijk tegen het lijf gelopen. Normaal herken ik iemand snel, maar zij was fel veranderd. Vroeger brunette en slank, nu blond en rond.

Ze had me aan onze escapade jaren geleden herinnerd. Die herinnering was als een mokerslag aangekomen, maar dat wilde ik niet toegeven. Het was immers geen interessante periode in mijn leven geweest. Ze was gescheiden van haar ex, die nu in een psychiatrische instelling zat. Hij had samen met mij de humaniora gevolgd en ik herinnerde me dat hij bij testen altijd naast mij ging zitten om te kunnen afkijken.

In dezelfde winkel in Veysonnaz waar ik haar ontmoette, had ze een jaar eerder een man leren kennen. Ze was van plan binnenkort naar Australië uit te wijken omdat haar nieuwe vriend er de zaak van zijn zieke vader wilde overnemen. De dochter van vijftientig, die op haar beurt een dochter van negen had, zou in België blijven wonen.

Veel zin om te praten over mijn gezinsleven had ik toen niet, maar ik vertelde haar toch dat ik met Rowena getrouwd was en dat we te oud waren om nog kinderen op de wereld te zetten. Bij het afscheid had ze gezegd dat ze me terug wilde zien. Ik had gedaan alsof ik dat een goed idee vond, maar ik wilde de vrouw eigenlijk nooit meer zien.

Jammer genoeg was ik haar enkele dagen later 's avonds toevallig in een café opnieuw tegengekomen. Ze was dronken en ze had geprobeerd me te verleiden, maar ik wilde niet op haar avances ingaan. Haar nieuwe vriend kon niet ver weg zijn, toch had ze pogingen gedaan om mij voor zich te winnen. Toen ik haar bleef afwijzen, had ze gezegd dat ik haar mocht bellen als ik me eenzaam

zou voelen. Om erger te voorkomen had ik me een tijdje in de wc verstopt en was toen als een angsthaas vertrokken.

Ik had niets meer van haar gehoord tot ze ineens voor de deur van de flat stond om de kamers te inspecteren. Na de controle had ze opnieuw haar verleidingskunst op mij uitgeprobeerd, maar ze had eindelijk ingezien dat ze mij niet kon krijgen.

Ik vermoedde dat ze me in de gaten had gehouden. Ze stond nu voor mij en was er klaar voor om mij met haar ultieme versiertruc in de luren te leggen. Ofwel wilde ze wraak nemen omdat ik haar in een ver verleden in de steek had gelaten.

Nu moet ik eerlijk zeggen dat jullie nog niet alles weten over mij en mijn ex-lief. Ik had haar dus ooit tijdens een dorpsfeest in een kroeg opgescharreld en seks met haar gehad. Sterkedrank vermindert normaal de prestaties in bed, maar ik was handig genoeg geweest om haar meerdere keren luidruchtig klaar te laten komen. Er was een nieuwe wereld voor haar opengestaan en zij wilde mij erin.

Ik had in die tijd geen vaste relatie en woonde alleen, dus mijn huis werd ons liefdesnest bij uitstek. Helaas was zij toen twee jaar getrouwd en moeder van een kind van anderhalf. Afspraken vielen meer en meer in het water. Natuurlijk liet ze zich niet afschepen. Ze vond altijd wel een reden om me te zien en dan eindigde onze ontmoeting meestal in een fel seksspel.

Ze weigerde de sleutel van mijn huis terug te geven en ik was te laks om nieuwe sloten te laten plaatsen, want dat kostte te veel geld. Ik had ook geen zin om te verhuizen. Ik wilde mijn huis helemaal niet verkopen en ergens iets gaan huren leek me geen oplossing. Ze zou me toch weer opsporen, want als advocate had ze connecties bij de politie.

De seks was heel bevredigend, maar ik hield absoluut niet van de vrouw. Veel lezers zullen zeggen dat je eerst wat liefde voor iemand moet voelen om seks ermee te hebben. Larie. Misschien geldt dat voor vrouwen, maar zeker niet voor mannen. Als de gelegenheid zich voordoet doen ze het gegarandeerd, op een of twee

preciezerds na die hun genen op een miraculeuze manier in toom kunnen houden.

Helaas was mijn huis geen oase van rust meer. Mijn lust voor seks begon te tanen en zij verweet me dat ik geen aandacht meer aan haar besteedde. Aan de andere kant was haar gezinnetje haar heilig en mocht haar man absoluut niets van de affaire te weten komen. Ze was te dominant voor mij, alleen in de slaapkamer liet ze me toe te doen wat ik wilde.

Al die verwickelingen brachten me ertoe te beslissen om de vrouw aan de deur te zetten. Ik ben er heel zeker van dat als ik bij haar was gebleven, ik horendol was geworden. Achteraf bekeken vind ik het raar dat ik weinig deed om uit die benarde situatie te geraken. Een mens roest vast in zijn gewoonten en hij weegt voortdurend af welk van de twee kwaden nu het ergst is.

Ik liep met moordplannen rond, tot ik ineens niets meer van haar hoorde. De rust keerde weer, alleen jammer dat ik geen leuke seks meer had. Weken later belde haar man me op. Hij was bezig de namenlijst op de smartphone van zijn vrouw na te gaan, want misschien zaten er vrienden en kennissen bij die niet wisten dat het ongeluk haar had getroffen. Hij vroeg me hoe ik zijn vrouw kende. In die tijd had ik veel last van blaffende honden die dag en nacht de buurt wakker hielden. Ik verzon snel dat zij mijn advocaat was in het proces tegen de bureu.

Toen legde hij uit dat ze een verkeersongeval had waarbij haar beide benen op meerdere plaatsen waren gebroken. Ze had ook een schedelbreuk opgelopen en de revalidatie zou minstens een jaar duren. Ik was opgelucht dat ik van de vrouw verlost was, maar dat leed wenste ik niemand toe.

Dat was het laatste wat ik van mijn ex-lief of haar man had gehoord. Ik vermoedde toen dat ze aan geheugenverlies leed en dat haar man mijn naam uit haar telefoon had gewist. Maar meer dan vijfentwintig jaar later waren onze paden in Zwitserland weer gekruist.

Nu stonden we weer tegenover elkaar. Zoals bij de vorige ontmoetingen zag ze er geweldig goed uit. Ze had haar trainingspakje van 's morgens verwisseld voor een werktenue dat bestond uit een modieuze lichtgroene jas met pelskraag en een donkergroene, lange broek. Ze kon het niet laten haar borsten te etaleren. De jas hing halfopen, en een geel T-shirt met brede halsuitsnijding zag het daglicht. In plaats van sportschoenen had ze stevige wandelschoenen aan. Haar blond haar had ze in een knotje opgestoken.

Herinner jullie dat mijn ex-lief advocate was in België, maar met haar diploma kon ze dat beroep niet in Zwitserland uitvoeren. Toen ik vroeg wat ze op het kasteeldomein deed, legde ze uit dat ze niet alleen controleur van de kuisploeg bij een verhuurkantoor voor vakantiehuisen was maar ook werk had gevonden als organisator van onderhoudswerken in publieke parken en kasteeltuinen.

In een tuin maak je je normaal vuil, maar het viel me op dat haar kleren zo proper waren als die van een actrice in een reclamespot voor het perfecte wasmiddel. Het leek me ook nog te vroeg op het jaar om in de tuin te werken. En nu ik erover nadacht: de oude fietser met zijn zeis had zich ook van oogstmaand vergist.

Mijn ex-lief trok haar groene handschoentjes uit en keek me raar aan, ik had geen idee waarom. Toen ze naar mijn armen wees viel mijn frank. Het moest een belachelijk zicht zijn, een volwassen man die vier knuffelbeesten vasthield.

Ik beweerde dat ik mijn kinderjaren opnieuw beleefde. De kinderen inspireerden me, omdat ze er zo zeker van waren dat knuffeldieren levend werden als je ermee speelde. Mijn ex-lief vond het een interessant gegeven en wilde wel met een knuffelbeer spelen. Haar fronsende wenkbrouwen wezen me erop dat ze met mij wilde spelen, bovendien was ik al een levend wezen.

Ze keek me glunderend aan en wilde weten wie de vrouw en de vier kinderen in mijn gezelschap waren. Ik zei dat ik toevallig kennis met hen had gemaakt in Veysonnaz.

De blik van mijn ex-lief versomberde. Wellicht zag ze Philine als concurrente en de kinderen als lastposten die nog niet oud

genoeg waren om op hun eigen benen te kunnen staan. Ze wilde dat ik haar voorstelde. Ik ging akkoord en ze volgde me over het puin tot buiten de ommuring.

Spontaan schudde ze Philine de hand en vroeg haar hoe de kinderen heetten. Philine stelde hen een voor een voor en ik stond verbaasd over hoe beleefd ze mijn ex-lief een handje gaven. Ik dacht er ineens aan dat je een vijand nooit je naam mag zeggen omdat hij dan macht over je krijgt. Dollemanspraak zul je zeggen. Nee, elke tovenaer of magiër zal dat beamen. Hopelijk tel ik onder mijn lezers ook mensen die van fantasieboeken houden.

Wellicht zei ze haar eigen naam niet opdat niemand vat op haar zou kunnen krijgen. Ik noem haar naam niet, want als jullie weten hoe ze heet, zouden jullie haar misschien dood willen, maar ik heb me voorgenomen daar zelf voor te zorgen als dat uiteindelijk nodig zou zijn. Jullie leven is niet in gevaar omdat mijn ex-lief onmogelijk kan achterhalen wat jullie namen zijn.

Toen mijn ex-lief haar hoofd in een snok naar links trok – een tic die ik haar niet eerder had zien doen – weerklonk een harde knak. De kinderen deinsden een stap achteruit. Raphaël schrok het hevigste van allemaal. Vermoedelijk had hij dezelfde conclusie als ik gemaakt: niet de krakende man maar de krakende vrouw was levend en wel in ons midden.

Alleen ik had gehoord hoe ze haar vingers had laten knakken, maar Raphaël kon zich wellicht heel goed voorstellen dat de vrouw dat ook met haar armen, benen en voeten kon. Als ik de Léon Léro uit het spelletje Hommequicraque was, speelde mijn ex-lief misschien mijn alter ego: Léon Lefo, het wezen dat zichzelf niet kan beheersen en blijft doden. Het was aan de spelers om te vermijden dat hij nog moorden pleegde door hem kinderspelletjes te leren.

Ik had niet het gevoel dat mijn ex-lief mij wilde vermoorden. Het ergste van alles was dat ik de drang voelde om háár te doden, want de kinderen en Philine liepen gevaar en ik moest hen beschermen. Ook al had mijn ex-lief niets verkeerd gedaan, ze was er alleen op het verkeerde moment.

Ik riep naar Philine dat ze samen met de kinderen terug naar de groene vrachtwagen moest gaan. Ze deed onmiddellijk wat ik vroeg en had geen problemen met de kinderen, want die luisterden voor één keer zoals het hoorde.

Terwijl ik hen met mijn blik over het pad naar de ingangspoort van het kasteeldomein volgde, noemde mijn ex-lief mijn vertoning belachelijk. Ze vroeg waarom ik zo bang van haar was. Ik zei dat ik helemaal geen schrik had, en dat ik de kinderen en Philine niet in onze strijd wilde betrekken.

Ze knakte met haar vingers. Ik kreeg er de rillingen van. Om een of andere reden hield ik de vier knuffelbeesten beschermend voor mijn borst en besloot hen niet los te laten zolang de vrouw in mijn nabijheid was.

Onverwacht kwam ze een stap dichterbij. Ik deinsde automatisch achteruit en struikelde bijna over een baksteen. Mijn ex-lief lachte omdat ik nog liever het risico nam mezelf te bezeren dan mijn knuffelbeesten te laten vallen.

Ik stond op het punt weg te rennen als de vrouw me achterna zou komen, maar ik bleef pal stilstaan toen ze zei dat ik wellicht een boontje voor Philine had. Mijn eerste reactie was dat te ontkennen, maar ik voelde er niets voor mij tegenover mijn ex-lief te verantwoorden. Er was wel een vonk tussen Philine en mij overgeslagen, maar we hadden besloten er niets mee te beginnen.

Ik zei haar dat ze zich niet met mijn zaken mocht bemoeien en dat ik mijn eigen liefdesperikelen wel in de hand kon houden. Ik had zeker geen hulp van een ex-lief nodig.

Ze vroeg of ik daar nog hetzelfde over dacht als ik wist dat Arnaud een verhouding met Virginie had. Ik schrok me rot en vloekte binnensmonds. Ik had niet gemerkt dat Virginie en Arnaud amoureuze gevoelens voor elkaar hadden. Philine had verteld dat de sleur in hun huwelijk was binnengedrongen en dat ze niet goed wist hoe ze daar uit geraakte, maar wist ze dat haar man vreemdging?

Sprak mijn ex-lief de waarheid? Was ze het via de dorpsroddels te weten gekomen? Het was mogelijk dat ze mij iets op de mouw wilde spelden, maar hoe kon dat haar helpen? Wilde ze vermijden dat ik verliefd werd op andere vrouwen omdat ze mij voor zichzelf wilde? Maar als Arnaud met Virginie een relatie aanknoopte kwam Philine vrij voor mij. Waarover maakte ik me druk? De vrouw was hier gewoon aan het werk en wilde niets van mij, noch van Philine of de kinderen.

Toen mijn ex-lief haar hoofd opnieuw deed kraken, had ik er genoeg van. Op de man af vroeg ik haar wat ze op het kasteeldomein verloren had. Als zij dat niet binnen de minuut duidelijk maakte, zou ik vertrekken.

Onverwacht legde ze uit dat zij de boodschap over het met rust laten van de kinderen op de flank van de BMW had geschreven, om te vermijden dat ik iets met Philine zou beginnen. Ik zei dat ik dat nogal vergezocht vond. Ik vroeg haar mij met rust te laten.

Ze wilde mijn liefde niet, noch mijn geld. Ze zei dat ze mij alleen wilde waarschuwen voor de Zwitserse gangsterfamilie waarmee ik omging. Verder wilde ze gewoon de tuin van het kasteel inspecteren zodat ze binnenkort, als de lente in het land kwam, de taken onder haar mannen kon verdelen.

Ik had me volgens haar in een heus wespennest gewaagd. Toen ik vroeg waarom zij dacht dat de familieleden van Philine gangsters waren, legde ze uit dat de politie de familie in de gaten hield; iemand van hen was al ondervraagd op verdenking van drugsmokkel. Op mijn vraag wie dat familielid wel was, noemde ze zijn naam: Arnaud.

Ik kon niet geloven dat hij zich bezighield met drugs, maar mijn ex-lief beweerde bewijzen te hebben dat ze flesjes steroïden in knuffelbeesten vanuit Australië smokkelden en die via het internet over de hele wereld verkochten. Ik vloekte, want Arnaud deed aan bodybuilding.

Toen ik vroeg of ze van plan was de politie in te schakelen, stelde ze me gerust met: *Nee*. Ze wilde alleen dat ik me niet liet

verleiden door de familie, dan beloofde zij zich niet te laten misleiden door het geld van haar aanstaande man. Want ze wilde hem wel inwisselen voor mij. Ze had genoeg geld en ze wilde dat met mij delen. Toen kwam de aap uit de mouw: als ik in Veysonnaz bleef, kreeg ik haar baan als opzichter van de poets- en de tuinploegen.

Ik gaf toe dat het aanbod heel aantrekkelijk klonk. Mijn baan in België sprak me niet meer aan; ik was er helemaal op uitgekeken. Ik had geen uitdagingen gezocht en nu viel me dit in de schoot. Ik vloekte, want ze bracht me aan het twijfelen.

Ik keek haar ongelovig aan toen ze zei dat ze met haar dochter in België had gebeld. Die was toevallig via de vrouw van mijn schoonbroer te weten gekomen dat ik ruzie had met Rowena voor ik naar Zwitserland was vertrokken. Herinner jullie dat mijn schoonbroer zijn huis aan de dochter van mijn ex-lief had verkocht.

Mijn ex-lief knakte haar vingers, een voor een, alle tien achter elkaar. Het was een vreselijk geluid en ik kon me moeilijk voorstellen dat ik voor die vrouw zou werken of maar in de buurt zou zijn. Als bij ingeving zei ik dat ik met Rowena had gebroken en dat ik niet naar België zou terugkeren. Om haar helemaal te overdonderen vertelde ik dat ik een bod had gedaan op het kasteel.

Mijn ex-lief keek me op haar beurt verwonderd aan en vroeg of ik dat meende. Ik kon haar overtuigen en er verscheen zowaar een glimlach op haar leuke gezichtje.

Halvelings keek ik op mijn horloge: 17u35. Ik was het uur volledig uit het oog verloren. Ik excuseerde me, wenste mijn ex-lief nog veel werkgenot en keerde haar de rug toe. Terwijl ik van haar wegwandelde, riep ze me na dat als ik me bedacht, ik haar wel zou vinden. Wellicht bedoelde ze de voedingswinkel of het verhuurkantoor in het centrum van Veysonnaz.

Ze leek geen kwaad in de zin te hebben en deed geen poging om me tegen te houden, dus hoefde ik niet bang te zijn. Ik schrok wel toen ik de vrouw opnieuw hoorde roepen. Ik mocht ervan overtuigd zijn dat ze me zou komen halen als de tijd rijp was. Wat ze daarmee

bedoelde, wist ik niet. Normaal zeg je dat de tijd nog niet rijp is voor iets.

Moest ik mijn plan om haar te vermoorden weer vanonder het stof halen? Nee, bij nader inzien leek het me beter naar België te rijden en te bidden dat haar nieuwe vriend haar voor lange tijd naar Australië meenam.

Ik durfde niet om te kijken, zo bang was ik. Liever blode Jan dan dode Jan, dus ik versnelde mijn pas en liep door de open ingangspoort het kasteeldomein binnen. Philine zat achter het stuur van de groene vrachtwagen en de kinderen keken via de zijruit nieuwsgierig naar buiten.

Raphaël deed voor mij het portier open en Philine vroeg wat er gaande was. Ik kon haar geruststellen en overhandigde de kinderen de vier knuffels die ik nog steeds bij me droeg: Freak, Tom Poes, Gore Tex en Ghio Tyx. Ik stelde Philine voor achter mijn auto aan terug naar het dorp te rijden.

Als een zombie liep ik naar de BMW. Via de zijruit zag nog meer knuffelbeesten op de achterbank liggen: de knuffelvlinder van Celine, de knuffelbeer van Davino, de schildpad en de beer in indianenvel. Niets dan knuffels.

Ik had Rowena dood willen knuffelen, maar dat ging natuurlijk niet. Ik wilde haar zeggen dat ik haar nooit meer alleen zou laten én haar nooit zou verlaten. Ik zou voor altijd bij haar blijven en haar beschermen tegen alles wat haar ooit zou belagen.

Ik opende het portier en stak mijn duim op naar Philine in de vrachtwagen. Zij reageerde onmiddellijk met hetzelfde teken; Celine en Davino aapten haar na.

Ik stapte in en startte de auto. Langzaam reed ik door de poort, de groene vrachtwagen volgde me op de hielen. Van mijn ex-lief was geen spoor te bekennen. Had ze me de waarheid verteld? Of moest ik het anders bekijken: vertelde zij de waarheid en wilde ik haar niet geloven omdat ik mijn eigen verhaal beter vond?

Het telefoontje van Raphaël zat me nog steeds dwars. Half bedwelmd op de vloer in de slaapruijnte van de chalet had ik een

Mozartdeuntje gehoord. Achteraf had hij beweerd dat hij gedaan had alsof hij met een virtuele entiteit belde, Léon Léro of diens alter ego Léon Lefo. Had Raphaël tijdens mijn knock-out in de namenlijst van mijn telefoon het telefoonnummer van Rowena opgezocht? Had hij haar gebeld of een tekstbericht gestuurd om te vragen wat hij moest doen nu ik spoken in Zwitserland begon te zien? Misschien had Rowena op haar beurt gevraagd mij in de gaten te houden.

Wilden ze mij een poets bakken? Zat Philine in het complot en probeerde ze me te verleiden om te kijken of ik op haar avances zou ingaan? Misschien wilde Rowena testen of ik haar trouw was. Had ze nu ook mijn ex-lief ingeschakeld om me de genadeslag toe te brengen? Was dit als straf bedoeld?

Het kon heel goed zijn dat Rowena me nederigheid wilde bijbrengen. Door me te verrassen en te overrompelen wilde ze mij misschien een lesje in consequentie geven. Als ik nu voortdurend in overeenstemming met het voorafgaande of gestelde was, kon ik me misschien nog uit de hachelijke situatie redden.

Rowena had me een leugenaar en schijnheilige genoemd, maar zo ben ik niet. Wel geef ik toe dat ik de werkelijkheid nu en dan een draai geef, maar ik zal dat blijven doen zolang ik leef, of verander in een knuffeldier.

De rit naar Veysonnaz verliep zonder incidenten. Philine volgde me in de groene vrachtwagen tot aan haar huis, waar we de auto's op het terrein voor de garage van haar man parkeerden. Misschien had mijn ex-lief gelijk met te zeggen dat Arnaud en Virginie iets met elkaar hadden, want de gele camionette en de lichtblauwe Renault 4 zag ik niet staan. Alleen de rode Citroën-bus stond er.

Het klokje in de BMW wees 17u53 aan. Het begon te schemeren en het zou niet lang duren of de duisternis viel in. Mijn skigezelschap zou zich af kunnen vragen waar ik verloren was gereden. Dus ik stapte snel uit om afscheid te nemen.

Ik zag de kinderen een voor een gezwind uit de vrachtwagen springen, alsof ze dat elke dag drie keer deden. Philine stapte niet veel later uit met de vier knuffels vastgeklemd in haar armen. Ik besloot de overige knuffels uit de BMW mee te nemen en volgde haar tot aan het huis.

Davino had ondertussen de voordeur ontsloten, de andere kinderen stoven achter hem naar binnen. Philine en ik bleven even tegenover elkaar voor de deur van haar huis staan, gepakt en gezakt met acht knuffeldieren; van een lachwekkend beeld gesproken. Ze glimlachte en vroeg of ik binnen even van de emotie wilde bekomen, voor ik weer naar huis zou vertrekken. Ik ging akkoord.

Ik liet mijn pluchen dieren in de grote hoekzetel vallen en ging erbij zitten. Philine gooide haar knuffelbeesten een voor een met een boogje naar mij en Celina zette ze netjes op een rij in de zetel: een vuile beer, een beer in een konijnenvel, een beer met lange oren en verkleed als indiaan, een weirde eekhoorn, een afzichtelijke draak, een te witte kat en een vlinder die misschien kon vliegen. Het was een ware knuffeldierentuin.

Het meisje legde de knuffelschildpad, die ik nog maar weinig aandacht had geschonken, op mijn schoot en zei dat ik de leukste knuffelaar van allemaal was. Op mijn beurt liet ik haar weten dat

zij lief was en dat ze dat altijd moest blijven voor haar broer, haar ouders en haar vriendjes en vriendinnetjes.

Ze zag er bekoorlijk uit. De sproetjes rond haar neusje maakten van haar het mooiste kind van de wereld. Haar glimlach vrolijkte me danig op en ik knipoogde naar haar. Ze probeerde me na te doen, maar dat lukte niet zo goed. Uiteindelijk gaf ze het op en ging ze op de poef naast Davino zitten.

Ik bekeek de knuffelschildpad wat aandachtiger. Hij had een donkerbruin schild, aan de rand versierd met oranje plustekens. Zijn dikke kop met uitpuilende ogen en zijn zachte lijf waren lichtgroen met lichtbruine vlekken. Het was een zeeschildpad, want zijn poten hadden een naar achteren gestroomlijnde vorm.

Davino had ondertussen de spelcomputer aangezet die aangesloten was op een supergrote flatscreen-tv. Hij startte een spelletje dat op Mario Cart leek, het spel dat ook de kinderen van mijn schoonbroer op hun Nintendo speelden.

Celina zat naast Davino op de poef en gaf hem aanwijzingen. Amélie en Raphaël zaten op de mat en leunden tegen de poef. Ze keken geboeid mee, hoewel Raphaël wellicht liever Hommequicraque op zijn eigen computer had gespeeld.

Terwijl Philine in de keuken bezig was, overdacht ik de situatie. Ik had het gevoel dat mijn avontuur in Veysonnaz nog niet ten einde was. Pas als ik zeker wist dat Philine en haar familie me niet meer nodig hadden, zou ik mijn schoonbroer bellen of hem een tekstbericht sturen.

Ik kon me moeilijk voorstellen dat de familie van Philine zich met louche dingen bezighield. Ze hadden wel het geld om een flatgebouw, een garage en een kasteel te kopen, maar niet voldoende om het kasteel te restaureren. Valentin leek me veeleer een hardwerker die zijn centjes zuur had verdiend en nooit in aanraking was gekomen met drugs. Het kon ook heel anders zijn en dus nam ik me voor hem dat op de man af te vragen.

In de veronderstelling dat Valentin in de garage bezig was, stond ik op, maar dat ging wat moeilijk omdat de zetel laag was.

Davino had de spelbesturing aan Raphaël gegeven en hij startte een spelletje dat veel op Fury leek; het ouderwetse spel dat ik speelde als ik echt niets anders te doen had.

Met de schildpad nog in mijn hand liep ik naar de keuken waar Philine een glas cola voor mij had klaargezet en voor de kinderen eten klaarmaakte. Ze vroeg of ik honger had en wilde blijven eten.

Ik vond dat geen goed idee omdat Arnaud elk moment kon binnenvallen, maar volgens Philine moest ik me daar niets van aantrekken. Arnaud was met zijn camionette weggereden om de eigenaar van een oldtimer uit de nood te helpen. Hij was ondanks zijn stoere uitzicht een watje en dat wist hij zelf ook wel.

Ze slaagde erin me gerust te stellen. Toch was het mogelijk dat haar man haar iets op de mouw had gespeld en met Virginie een geheime ontmoeting had. Op het moment dat ik haar wilde vragen of ze wist dat haar zus misschien een buitenechtelijke relatie met haar man had, deed Philine spontaan haar verhaal over Arnaud.

Hij moest binnenkort als getuige voor de rechter verschijnen omdat hij een bende had ontmaskerd die drugs in het land smokkelde door ze in antieke auto's te verstoppert. Via het internet was hij louche verkopers van oldtimers op het spoor gekomen. De politie had een val opgezet en met de hulp van Arnaud hadden ze negen verdachten kunnen oppakken, twee in Zwitserland, vier in de omliggende landen en drie overzees.

Dat was een grote opluchting voor mij. Toen ik Philine vertelde dat mijn ex-lief me na haar vertrek aan het kasteel gezegd had dat Arnaud met drugs sjoemelde, keek ze me verontwaardigd aan en vroeg ze of ik dat meende. Ik niet, maar mijn ex-lief wel. Ik vermoedde dat de vrouw roddels over zijn ondervraging bij de politie had opgevangen en dat ze had aangenomen dat hij als dader was opgepakt.

Ik probeerde Philine ook uit te leggen dat haar man aan bodybuilding deed en misschien drugs gebruikte, bijvoorbeeld anabole steroïden. Philine legde me met hand en tand uit dat haar man zijn spieren oefende op pure wilskracht en niet met behulp van een of

andere drug. De drugshandel die haar man had opgespoord ging niet om steroïden maar om ecstasypillen. Philine vond dat mijn ex-lief in de cel hoorde.

Op mijn beurt stelde ik haar gerust. Ik geloofde haar. Terwijl ze boterhammen op twee bordjes legde, dacht ik eraan dat ecstasy ook wel de knuffeldrug werd genoemd, maar ik zweeg erover. Toen ik over Arnaud en Virginie wilde beginnen, wilde Philine me ook iets zeggen. Zij mocht eerst haar zeg te doen, daarna zou ik mijn verhaal vertellen.

Onverwacht gaf ze toe dat ze in het eerste huwelijksjaar al overspel had gepleegd. Het was gek dat ze dit aan mij, een wildvreemde man, vertelde. Arnaud had haar de misstap vergeven en haar een tweeling geschonken. Philine had hem kunnen overtuigen dat ze hem ook zou vergeven als hij vreemdging.

Het was niet meer nodig haar in te lichten over iets wat mischien helemaal uit de lucht gegrepen was. Alsof ze mijn gedachten had gelezen, zei ze zachtjes dat de mensen in het dorp roddelden over haar man die een relatie met haar zus zou hebben, maar dat was niet waar. Ze was er heel zeker van, want Virginie was lesbisch. Daarmee hielp ze ook dat fabeltje uit de wereld.

Philine zette de bordjes op tafel en vroeg Celina en Davino om de spelcomputer en de tv uit te zetten. Voor Amélie en Raphaël werd het tijd dat ze naar huis gingen, maar als ze wilden mochten ze blijven eten. Ze namen de uitnodiging gretig aan.

Davino troonde Amélie en Raphaël enthousiast naar de keuken en nodigde hen uit te gaan zitten. Celina hield de spelbesturing krampachtig vast en maakte geen aanstalten om aan tafel te komen.

Philine keek me vragend aan en ik besloot nog even te blijven. Mijn disgenoten en ik keken toe hoe Philine ons bordjes en koppen voorzette, ons voorzag van bestek en allerlei etenswaren uit de koelkast op tafel legde.

Het gezinnetje was echter nog niet compleet. Celina was nog steeds geconcentreerd met de spelcomputer bezig en reageerde

niet op het geroep van haar moeder. Het meisje zat op de poef en leek gebiologeerd door wat er op de tv verscheen. Het viel me op dat ze een glazige blik had, alsof ze gehypnotiseerd was.

Ik stond op en liep met de schildpadknuffel naar de woonkamer. Naarmate ik dichterbij de poef kwam, dacht ik rennende paarden te horen. Toen ik het tv-beeld zag dat Celina in haar macht had, begreep ik dat het geen hoefgetrappel was. Wat ik zag tartte elk verbeelding.

Mannen noemen vrouwen soms kippen. Een lekker kippetje. Kip zonder kop. Koude kip. Ze loopt als een kip die haar ei kwijt is. Wilde kip. Ik noem Rowena ook wel eens een kip. Mijn knuffelkip. Ze zit soms niet zo goed in haar vel, maar meestal voelt ze zich kip-lekker.

De kip is een vreemde vogel. Het beest dient de mens als huisdier al sinds 3200 voor Christus. Het is een loopvogel zoals een struisvogel en hij stamt af van het bankivahoen uit Zuidoost-Azië. De voorouders van die wilde kip konden normaal vliegen, maar de moderne kip scharrelt liever graankorrels bij elkaar of pikt regenwormen uit de grond. Vliegen, veeleer fladderen, doet ze enkel nog om op stok te gaan of in een boom te vluchten als er gevaar dreigt.

Natuurlijk geven vrouwen ook mannen een naam. Rowena noemt me soms een seksmachine, een vreetmachine, of een emotionele robot. Om gevoelloze, kunstmatige mensen te benoemen gebruikte Karel Capek, een Tsjechische schrijver uit het begin van de twintigste eeuw, het woord *robot* voor dwangarbeid. Hij deed dat als eerste in zijn toneelstuk: RUR.

Leonardo da Vinci bestudeerde de mens en zag het menselijke lichaam als een machine. Volgens hem zijn we slechts robots, niet alleen de mannen maar ook de vrouwen. We denken dat we een vrije wil hebben, maar we gehoorzamen alleen ons brein dat reageert op signalen uit onze omgeving.

Ik heb soms moeite om niet te doen wat de mensen van mij verwachten. Want als ik dwarslig, word ik niet aanvaard in de maatschappij en ben ik uitschot. Rowena vindt mij meestal lief en sympathiek, maar ik kan ook een klootzak zijn. Het ligt eraan welke tekens ik opvang en hoe mijn brein die verwerkt tot een pasklare oplossing voor het probleem. Dan werk ik perfect als een voorgeprogrammeerde robot.

De evolutie van de robot sinds 1920 is onrustbarend. Robots lopen zonder problemen. Ze kunnen ook dansen en andere

bewegingen van een mens nabootsen, na-apen dus. Ze rekenen sneller dan mensen en geven de indruk slim te zijn, maar ik zie ze nog geen kleine robotjes maken. Hoewel, het feit dat een robot een auto in elkaar steekt moet de mens toch aan het denken zetten.

Als mensen robots waren zouden ze voorspelbaarder zijn waardoor vergissingen niet zouden leiden tot heikele en complexe situaties. Toch denk ik dat robots nooit helemaal mensen zullen vervangen omdat onze intuïtie moeilijk te programmeren is. Mensen kunnen zichzelf opnieuw programmeren, en ik zie een robot mij dat nog niet nadoen.

Mannen en vrouwen. Robotten en kippen. Beste lezer, je zult je afvragen wat ik met beide apologen wil bewijzen. Wel, ik zal niet langer talmen en je vertellen waar dit verhaal op uitdraait.

Ik was even van de kaart toen ik op de tv bij Philine thuis een heleboel fladderende kippen zag vliegen, met robots als bestuurders. Ze cirkelden als gieren over een stad en bombardeerden ze met chocolade eieren. De mechanische geluiden die uit de tv kwamen, deden me denken aan negenennegentig zestigplussers van de vrouwelijke soort tijdens een theekransje in de plaatselijke feestzaal.

Celina bestuurde een klein ruimteschip en schoot de kippen aan flarden. Geroosterd vielen ze uit de lucht, maar de bestuurders-robots kwamen op hun twee benen terecht, als katten met zeven levens. Of zijn het er negen?

Op een of andere manier – misschien een geheime knoppencombinatie op haar spelbesturing – slaagde Celina erin sommige robots zo ver te krijgen dat ze met elkaar in de clinch gingen. Zij vertoonden een typisch menselijke trekje: ze maakten ruzie. Vraag het Arthur C. Clarke of Isaac Asimov: van twee robots die van mening verschillen zal er een uitgeschakeld worden door een derde, of door een mens.

Ik slaagde erin mijn blik los te trekken van het spektakel op het tv-scherm, maar Celina was nog steeds aan de beeldbuis gekluisterd. In een opwelling griste ik de spelbesturing uit haar handjes en

gaf haar de opdracht de computer uit te schakelen, want ik wist niet waar de aan/uit-knop zat. De tv zette ik zelf af.

Ze keek verwonderd naar me op en mijn blik moet haar duidelijk hebben laten verstaan dat het gedaan was met spelen. Achter me hoorde ik een klap, alsof de achterdeur van de keuken open-sloeg, tegelijkertijd weerklonk geschreeuw van de kinderen aan tafel. Hun gegil ging door merg en been.

Ik keerde me om en schrok me rot, want daar was mijn ex-lief weer. Ze had Philine in een houdgreep en sleurde haar naar buiten. Impulsief wilde ik achter de vrouwen aangaan, maar ik kon de kinderen moeilijk alleen laten.

Een snelle denkpiste bracht me uit het dilemma: een 8-jarige kon heel goed op een 5-jarige passen. Ik slaagde erin de grotere kinderen tot bedaren te brengen en hen te vragen op de kleintjes te letten. Raphaël knikte en ontfermde zich onmiddellijk over Davino die in huilen was uitgebarsten en naar zijn mama vroeg. Amélie nam Celina onder haar vleugels.

Ik haastte me naar buiten. Aan de overkant van de weg zag ik mijn ex-lief bij een donkere auto staan waarvan ik het merk en het type niet kende. Ze sloeg net het kofferdeksel dicht, en ik vermoedde dat ze Philine gedwongen had in de kofferbak te kruipen. Helaas was de afstand tot de auto te groot om haar tegen te kunnen houden.

Op het moment dat de vrouw in de auto stapte, kwam Valentin uit de garagepoort gerend. Hij had het geschreeuw van Philine gehoord en vroeg wat er gaande was. In een paar woorden maakte ik hem dat duidelijk, maar ondertussen reed mijn ex-lief al van ons weg.

Valentin vroeg waar de kinderen waren. Ik zei dat het buurmeisje en haar vriendje op Celina en Davino pasten. Valentin zou de politie wel bellen, maar eerst wilde hij dat ik hem naar de garage volgde.

Eenmaal binnen wees hij naar twee motorfietsen: de zwarte Ducati Monster M900S4 van Arnaud en zijn eigen paarse, met

gouden letters en lijnen versierde, Yamaha XS1100. Valentin stelde voor de overvaller te achtervolgen met een van de twee. De Yamaha leek me veel te log, dus ik koos voor de Ducati. Valentin gaf me een helm en zei dat ik me geen zorgen moest maken over de kinderen.

De helm paste, maar ik maakte geen tijd om het kinriempje vast te gespen. Ik had mijn jas nog aan, dat scheelde. Ik had moeite om de sleutel in het contact te steken, maar de motor sloeg onmiddellijk aan toen ik op het startknopje drukte. Ik draaide wat te hevig aan het gashandel en de motorfiets schoot naar voren. Als een bliksemschicht verdween ik in de nacht.

Het gebrom van de motor voelde aan alsof ik op de rug van een monster zat, maar ik had alles onder controle. Ik reed graag op een motorfiets omdat hij mij een gevoel van vrijheid gaf, maar ik voelde me ook heel kwetsbaar en daarom hield ik me in. Ik had al een gekneusde linkerschouder en ik mocht me niet nog meer bezeren.

Aan het einde van de straat zag ik remlichten opgloeien. In de veronderstelling dat het de auto van mijn ex-lief was, racete ik hem achterna. Dichterbij herkende ik de auto, maar ik hield wijselijk afstand.

De rit duurde niet lang, want ze parkeerde haar auto aan een trap in de berghelling. Ik kon me enigszins oriënteren, maar in dit deel van Veysonnaz was ik nog niet geweest.

Ik stopte en keek van een afstand toe hoe ze de kofferbak opende en een versufte Philine commandeerde eruit te kruipen onder bedreiging van iets dat blonk in het licht van de straatlantaarns. De vrouw was verdorie gewapend.

Philine gehoorzaamde en ging haar voor de steile trap op. Toen de vrouwen halfweg op de trap waren, liet ik de motorfiets aan de kant van de weg staan en liep zo stil mogelijk naar het begin van de trap. Het was er erg donker, maar helemaal bovenaan de trap scheen fel licht. Stilletjes ging ik tree voor tree omhoog.

Ik kan het nooit laten de treden van een lange trap te tellen. Ik telde tot negentig, in een wolkenkrabber zouden dat vier of vijf

verdiepingen zijn. De laatste twintig treden kon ik snel overbruggen omdat mijn ex-lief en Philine al uit het zicht waren verdwenen.

Toen ik boven aankwam, zag ik eindelijk waar ik was: aan het skistation. Dertig meter hoger en honderd meter verder stond tegen de berghelling de chalet waar ik een week gelogeed had.

Aan de overkant van de straat zag ik een trap die niet alleen voor skiërs diende maar ook voor de bewoners van de chalets hogerop. Ineens begreep ik hoe Celina enkele dagen eerder zo snel uit het zicht was verdwenen nadat ik haar de knuffelvinder had gegeven.

Het skistation was al gesloten, maar er brandde nog steeds fel tl-licht; hier en daar knipperde een buis. Mijn ex-lief stond aan de reling op de tweede verdieping, met een verdwaasde Philine naast haar. Ik had zin om het uit te schreeuwen, maar ik hield me in. Geen van de vrouwen had in de gaten dat ik hen gevolgd was.

De voorkant van het skigebouw had volgens mij een veel te open constructie en ik vreesde dat mijn ex-lief kwade bedoelingen had. Als ik vlug handelde kon ik de gijzelnemer misschien verrassen.

Philine probeerde zich uit de houdgreep van mijn ex-lief te bevrijden, maar dat lukte niet. In een impuls stak ik de straat over, hevig hopenend dat ik aan de overkant een ingeving zou krijgen over hoe ik het probleem het beste aanpakte.

Aan de andere kant van de straat kon ik de twee vrouwen niet meer zien, maar ik hoorde ze wel naar elkaar schreeuwen. Snel beklom ik de trap naar de eerste verdieping en bleef daar staan luisteren.

Mijn ex-lief dreigde Philine te vermoorden. Ik kon mijn oren niet geloven. De chaos in haar leven moest zo groot geworden zijn dat ze in de waanzin vluchtte. Philine probeerde haar om te praten. Ik nam aan dat de vrouw haar niet meer met een wapen bedreigde, ofwel was Philine er niet van onder de indruk.

Mijn ex-lief had duidelijk haar zinnen verloren. Ze wilde mij en ze zou alle vrouwen van mij vandaan houden. Philine wierp tegen dat ze mij helemaal niet moest hebben. De vrouw geloofde Philine niet, zeker niet nu ik gezegd had dat ik het kasteel zou kopen. Dat betekende volgens haar dat ik in Veysonnaz zou blijven wonen. Philine keek daarvan op, want volgens haar zou ik die avond terug naar mijn vrouw in België reizen.

Het was tijd om in actie te komen. Door het mysterie op te lossen bleef de waarheid over en die zou hopelijk verlossing voor ons allen brengen. In een razende vaart beklom ik de trap naar de tweede verdieping. Ik kwam echter zo hard aangerend dat ik vergat me gedeisd te houden.

De vrouwen schrokken van mijn onverwachte verschijning. Van de consternatie die mijn ex-lief overviel, kon Philine gebruik maken om de rollen om te keren. Zij nam de vrouw in een houdgreep, langs achteren en met de arm onder haar kin geklemd.

Helaas had mijn ex-lief in haar jeugd jaren judoles gevolgd. Ze herinnerde zich blijkbaar heel goed een worp waarmee ze menig judoka tegen het canvas had gegooid. Philine vloog door de lucht

en smakte tegen de betonnen vloer. Gelukkig was die voorzien van rubberen matten om te voorkomen dat de skiërs met hun skischoenen op het gladde beton onderuit zouden gaan.

Ik was snel bij Philine en hielp haar opstaan. Toen ik naar mijn ex-lief opkeek had ze het blinkende ding op ons gericht: een pistool. Ik stond aan de grond genageld en wist niet zo direct wat ik kon doen. In films nemen tegenstanders nog snel de punten door die ze uitgepraat willen zien, maar in werkelijkheid gaat het er veel chaotischer aan toe.

Philine probeerde mij uit de vuurlijn te houden door zich op mijn ex-lief te gooien, maar ze vergat dat de vrouw haar wilde vermoorden. Voor ik het goed besepte haalde mijn ex-lief zonder te aarzelen de trekker over. Een hard schot weerklonk. Mijn oren tuitten ervan en dat wilde zeggen dat ik niet door een kogel doorboord was. Ik leefde nog.

Op het schot volgde een ketsend geluid. Ik stelde me voor dat de kogel alle kanten opvloog zonder zacht weefsel te ontmoeten waarin hij zich kon wentelen, zoals mensenvlees. Dus volgens mij was Philine ook aan de schietpartij ontkomen.

Mijn ex-lief merkte dat niemand geraakt was. Van haar verwondering maakte ik gebruik om Philine mee naar de trap te trekken. Niet veel later weerklonk nog een schot. Iets schoot voorbij mijn rechterschouder. Het voelde aan alsof de kogel mij heel even ietsje wegdruckte en een fractie later me meezoog. Ik mocht van geluk spreken, maar dat betekende niet dat ik al in veiligheid was.

Een derde schot ging af. Ik hoorde de kogel op de reling van de trap enkele meters voor mij afketsen en met een doffe slag het raam van een loket doorboren. We waren nog steeds ongedeerd en bereikten heelhuids de eerste verdieping.

Toen we de hoek naar de volgende trap omliepen, stonden we oog in oog met onze vijand, mijn ex-lief. Was ze over de reling van de tweede verdieping gekropen en had ze zich tot op de eerste verdieping laten zakken? Een andere manier kon ik niet bedenken.

Ik wist niet hoeveel kogels er nog in het magazijn van haar kleine pistool zaten. Als ik ervan uitging dat er zes in konden, dan had de vrouw nog drie kogels ter beschikking. Ik probeerde haar over te halen niet meer te schieten. We zouden heel zeker een oplossing kunnen bedenken en die zouden we samen vinden. Ze leek me niet te horen. Herhaaldelijk knakte ze haar hoofd en maakte nerveuze bewegingen met haar vrije linkerarm.

Philine had veel lef, want ze duwde me opzij en gooide zich opnieuw op onze vijand. Een vierde schot ging af. Ik kon me moeilijk voorstellen dat mijn ex-lief op die afstand iemand zou missen, maar Philine rende door, ook toen het vijfde schot afging. Die kogel kon haar vaart ook niet stuiten en Philine slaagde erin mijn ex-lief met een harde slag tegen de rechterarm te ontwapenen. Het pistool vloog door de lucht en kletterde tegen de reling, waarna hij langs de buitenkant van het gebouw op het trottoir viel.

Liggend op de betonnen vloer zag ik hoe mijn ex-lief een ander wapen trok, een redelijk groot knipmes waarmee ze heel wat snijen steekwerk kon verrichten. Philine kon net op tijd een eerste houw ontwijken.

Ik ben geen vechtersbaas en ik moet al helemaal in de val zitten voor ik mijn vuisten zal gebruiken. Ik had beter op de spelcomputer van Raphaël geoefend, want dan had ik misschien enkele verrassende worpen uit mijn mouw kunnen schudden en daarmee Femmequicraque gegarandeerd gevloerd. Léon Lefo zou zijn meerdere hebben gevonden in zijn alter ego, Léon Léro.

Nu was ik wel krijgshaftig. Ik rende naar de twee vrouwen, maar ik struikelde over een skistok die een onachtzame skiër had laten rondslingeren. Ik deed nog een poging de reling van de trap vast te grijpen, maar ik miste hem op enkele centimeters na. Mijn val was onherroepelijk, maar gelukkig viel ik niet op mijn gekneusde schouder en was de vloerbedekking van rubber gemaakt.

Vloekend probeerde ik weer op te staan. Een gil echode door de betonnen ruimte en de moed zonk me in de schoenen. Ik zou te laat komen. Ik stelde me al voor hoe Philine bloedend op de vloer

lag. Terwijl ik recht krabbelde, hoorde ik het gejoel van kinderen. Ze leken iemand aan te moedigen, en dat vond ik raar.

Toen ik me eindelijk in de goede richting had gedraaid, zag ik Celina en Philine naar me toekomen. Iets verderop stonden Davino, Raphaël, Amélie en Virginie rond een worstelend drietal op de vloer. Ik geloofde mijn ogen niet. Mijn ex-lief was in een gevecht verwickeld met Arnaud en Valentin.

De twee mannen hadden hun handen vol om de vrouw de baas te kunnen. Arnaud drukte haar linkerarm tegen de vloer, maar Valentin had moeite om haar rechterarm in bedwang te houden omdat ze met haar knieën op zijn rug inbeukte.

Ik voelde de adrenaline in mijn lijf stromen en in een mum van tijd slaagde ik erin de benen van mijn ex-lief gespreid tegen de vloer te drukken; de pijn in mijn linkerschouder verbeet ik. Valentin kon eindelijk haar rechterarm bedwingen.

Het duurde nog een tiental seconden voordat de vrouw helemaal stil bleef liggen en zich gewonnen gaf. Ik vroeg Philine de politie te bellen. Virginie liet ons echter weten dat ze dat al gedaan had. Het was nu enkel een kwestie van het kreng in de gaten te houden tot de politie haar in de boeien had geslagen. Eerder zou ik haar niet loslaten.

Philine en Virginie kalmeerden de kinderen. Je zou zeggen dat het dan stil werd, maar dat was niet zo. Mijn ex-lief vloekte als een ketter. Ze verwenste ons en gebruikte schuttingwoorden die ik nog nooit had gehoord. Ik herkende haar niet meer. Haar verwrongen gezicht deed me aan een furie denken, een wraakgodin.

Iemand die een ander tot waanzin kon drijven, moest zelf ook krankzinnig zijn. De vrouw zou me komen zoeken en van mijn leven een hel maken. Ze was geen mens meer, veeleer een razend dier. Ik wist niet hoe de diagnose van de psychiater zou luiden, maar gek was ze alleszins. Hopelijk voor haar was dat slechts tijdelijk, maar aan haar boosaardige blik te oordelen zou ze nog wel een tijdje last hebben van haar ontevredenheid over hoe haar wereldje in duigen viel.

De sirene van een politieauto veroorzaakte bij mijn ex-lief een opwelling van haar vechtlust, maar tegen drie sterke mannen was ze niet opgewassen.

Even later namen enkele stoere politiemannen het van ons over. Zij voerden mijn tierende ex-lief hardhandig af. Toen ze in een politiewagen zat, kon ik haar nog horen roepen. Ik hoopte dat ik haar nooit meer zou zien, misschien nog één keer wanneer ze voor de rechtbank moest verschijnen. Of de rechtszaak in Zwitserland door zou gaan moest ik nog afwachten.

De politiemannen namen ons mee naar hun bureau en onderwierpen ons aan een korte ondervraging. Blijkbaar had de vrouw niet met een echt wapen op ons geschoten maar met een alarmpijstool. Toch had ik kogels horen ricocheren; één kogel was zelfs rakelings voorbijgevlogen. Ik eiste dat de technische recherche dat zou onderzoeken.

Na controle van mijn adresgegevens en het tekenen van een verklaring, kreeg ik toestemming om terug naar België te reizen.

Virginie en de kinderen waren al eerder naar huis gebracht. Toen ik samen met Valentin, Philine en Arnaud naar de politiewagen liep die ons naar het huis van Philine zou rijden, keek ik op van het lawaai dat een drietal après-skiërs maakte terwijl ze het café naast het politiebureau verlieten.

Ons vrouwelijke skimaatje was te tener gebouwd om mijn dronken schoonbroer en zijn maat te ondersteunen. Ze waren verast me terug te zien en ik was dat niet minder. Als ik hen de goede richting naar de auto wees, konden we voor hun part naar België vertrekken.

Via de lange trap over de berghelling zouden we snel bij het huis van Philine zijn, maar met twee mannen die te diep in het glas hadden gekeken, leek me dat geen goed idee.

Valentin kreeg een politieman zo ver dat hij een tweede voertuig wilde inzetten om mijn skigezelschap naar de garage van Arnaud te rijden, want daar stond de BMW geparkeerd.

Terwijl mijn skikompanen in de auto op me wachtten, nam ik afscheid van de familie die mij nu zo na aan het hart lag. Door het afleggen van de verklaringen was het al vrij laat geworden, maar Celina en Davino waren nog niet naar bed. Amélie en Raphaël hadden toestemming van hun respectieve ouders gekregen om te blijven logeren.

De kinderen zaten op een rijtje in de zetel met hun knuffelbeesten op schoot. Het was een vertederend gezicht, want ze begrepen niet goed wat er gaande was en ze leken uit hun lood geslagen. Ze waren alleszins te stil voor hun doen.

Celina vroeg of ik wilde blijven slapen. Er was volgens haar plaats genoeg in de hemelkamer en ik mocht naar hartenlust met hun knuffeldieren spelen. Ik legde haar uit dat ik terug naar huis moest om te gaan werken. Ik beloofde haar zo snel mogelijk terug te keren, samen met mijn vrouw die ook heel graag kinderen zag. Ze knikte en zei dat ze er al naar uitkeek.

Toen ik haar een afscheidskus had gegeven, verraste ze me door me te bedanken voor de knuffelvlinder die ze in haar armen hield, want door hem waren ze de boosaardige vrouw op het spoor gekomen.

Door de hele commotie had ik me niet afgevraagd hoe ze Philine en mij hadden teruggevonden. Ik had aangenomen dat de politie ons op het spoor was gekomen nadat Valentin hen had opgeroepen. Ik vroeg Celina het hele verhaal te doen.

Hortend en stotend vertelde het meisje hoe zij het avontuur had ervaren. De kinderen hadden mij op de motorfiets weg horen rijden en waren naar buiten gerend. Valentin had hen gevraagd terug naar binnen te gaan omdat ze daar veiliger waren, maar zover waren ze niet geraakt.

Terwijl Valentin de poort van de garage sloot, hadden de kinderen de *droene bliender* via de openstaande achterdeur naar buiten zien vliegen. Enthousiast waren ze erachteraan gegaan.

Valentin had hen teruggeroepen, maar ze hadden niet geluisterd. En omdat hij niet zo goed kon rennen, was hij achtergebleven.

Ze waren de vlinder via de donkere, lange trap tot aan het skistation gevolgd. Op het moment dat ze de weg overstaken om het gebouw binnen te gaan, was de gele camionette van Arnaud komen aanrijden. Maar toen Arnaud, Virginie en Valentin uit de auto waren gesprongen, weerklonken enkele schoten.

Virginie had de kinderen onder haar hoede genomen terwijl Valentin en Arnaud naar boven renden. Toen de kinderen op de eerste verdieping aankwamen waren de twee mannen nog hard in de weer om de stoute vrouw te overmeesteren. Met mijn hulp waren ze daar uiteindelijk in geslaagd.

Valentin deed ook zijn verhaal. Hij had de kinderen niet kunnen tegenhouden, maar Arnaud was net op het goede moment thuisgekomen. Ze hadden besloten met de camionette door het dorp te rijden in de hoop de kinderen terug te vinden.

Op hun weg door Veysonnaz hadden ze de geparkeerde Renault van Virginie voor haar kapsalon zien staan. Ze stond op het punt de zaak te sluiten en had zich bij de mannen gevoegd. Niet veel later hadden ze de kinderen de straat zien oversteken ter hoogte van het felverlichte skistation.

Arnaud had zijn motorfiets ondertussen al aan de trap naar het skistation opgehaald. Ik gaf hem en Valentin een stevige handdruk en sprak af om weer contact op te nemen als de verwarrende gebeurtenissen ons brein niet meer bezighielden.

Ik kuste Philine en Virginie op de wang en beloofde hen te e-mailen om op de hoogte te blijven van het wel en wee in de familie. Celina en Amélie gaf ik een knuffel en de jongens moesten het met een schouderklopje doen. Iedereen volgde me mee naar buiten.

Eenmaal in de auto overviel me het verlangen om in Zwitserland te blijven, maar de wens om Rowena terug te zien was groter. De twee zatlappen lagen al op de achterbank te slapen, alleen mijn vrouwelijke skimaatje naast me zwaaide met me mee.

Ik had een goed zicht op de Zwitserse familie, hoe ze me uitwuiden vanaf het parkeerterrein met de gekleurde voertuigen, maar zij zouden ons met moeite door de donkergetinte ramen van de BMW kunnen zien. Van het ene op het andere ogenblik schoof het beeld van de familie voor mijn ogen weg. Valentin, Arnaud, Virginie, Philine, Davino en Celina. Ik had de neiging te denken dat Raphaël en Amélie ook familie waren.

Angèle, Gunnar en Max hadden erbij moeten zijn, want dan was het levende schilderij helemaal af geweest. Wellicht zou ons gezamenlijk avontuur hen inspireren voor hun volgende kunstproject.

De reis naar België was begonnen. Ik had de voorbije dagen geregeld gezegd dat ik mijn ski's in de kast in de kelderverdieping van de chalet zou laten staan. Mijn skivrienden dachten dat ik gekscheerde, maar ze hadden hun ogen niet geloofd toen ik de avond voordien daadwerkelijk de kastdeur had gesloten zonder mijn ski's eruit te nemen.

Als compensatie voor het achterlaten van de ski's had ik de cd *Greatest hits of classical music* meegenomen. Ik had hem regelmatig beluisterd terwijl ik in de chalet tekende of in mijn boek las. Toen *Die Mondscheinsonate* van *van Beethoven* uit de autoboxen weerklonk, waande ik me een passagier op een boot tijdens een avondlijke rondvaart, in een ligstoel op het dek genietend van de vollemaan met naast mij Rowena die me met een stralende glimlach aankijkt.

De negende symfonie van dezelfde componist passeerde ook de revue. Ik neuriede mee en voelde me goed. Ik zag de toekomst rooskleurig, vooral mijn hereniging met Rowena keek ik met veel hoop tegemoet. Ik had een voor gevoel dat ze me zou vergeven. We zouden de strijdbijl begraven.

Ook de vijfde symfonie van *van Beethoven* klonk geweldig in de auto. De dood klopte niet aan de deur. Ik voelde me levend en wilde het leven zo veel mogelijk rekken en invullen met aangename

bezigheden zoals muziek beluisteren en hand in hand met mijn geliefde Rowena over het strand wandelen.

Wolfgang Amadeus Mozart sloot het rijtje van klassiekers af: *Twinkle, twinkle little star*. In een wakker moment wist de maat van mijn schoonbroer ons te vertellen dat het liedje een afgietsel was uit een pianocompositie die Mozart op 25-jarige leeftijd had gemaakt, geïnspireerd door het Franse volkslied *Ah! Vous dirai-je, maman*; een regelrecht wiegeliedje en hij kon dat weten omdat hij vier kinderen had. Ik stelde me voor dat Rowena en ik ernaar luisterden nadat we de liefde hadden bedreven, zonder gestoord te worden door kinderen.

Ik voelde me slaperig en dreigde aan het stuur in slaap te vallen, tot mijn schoonbroer besloot hits uit de jaren zeventig en tachtig uit zijn smartphone via bluetooth te toveren. Het begin van het eerste liedje fleurde me op, maar ik herinnerde me de naam van de muziekgroep niet meer.

Ik vroeg of iemand het liedje kende. Dat was niet het geval. Mijn schoonbroer was zo goed om het op zijn smartphone op te zoeken, en in het licht van de voorbij zoevende straatlampen las hij hardop: *Memories, Earth & Fire*.

De zangeres wilde haar wereld achterlaten, maar haar problemen zouden blijven. Plezier maken, geen vaste stek hebben en altijd op de vlucht zijn. Op stranden wandelen, spelletjes spelen en kinderen die zich verveelden. Zich droevig voelen, weer alleen zijn, alleen met je herinneringen.

Ik voelde me ineens triest. Wat stond me thuis te wachten? Rowena die de deur voor mijn neus dichtsloeg?

Het volgende liedje, van The Sweet, kikkerde me weer op: *Love is like oxygen*. Ik had Rowena nodig. Zonder haar was mijn leven saai. Met haar erbij was het veel leuker, ook al waren er soms heikele momenten. Volgens mijn bescheiden mening heeft een mens liefde nodig om de diepere betekenis van het leven op aarde te begrijpen. De zin. En dat is een korte zin.

Er kwam geen einde aan de muziek uit de oude doos. Peter Shilling zong dat hij *Völlig losgelöst* was. Als ruimtevaarder scheerde hij door het heelal en zijn laatste woorden luiden: *Grüsst mir meine Frau!* Toen was er stilte.

De gedachte dat ik iedereen en alles vaarwel zou moeten zeggen maakte me weer neerslachtig, ondanks de luchtige toon van het Duitse lied. Ik voelde me *völlig schwerelos* en hoopte dat Rowena me zou vergezellen als het er ooit op aankwam. Maar dan moest ik eerst vergiffenis vragen.

Terwijl ik de BMW over de autosnelweg stuurde, tikte het zandmanneling geregeld op mijn schouder. Ons vrouwelijke skimaatje had dat in de gaten en zij stelde bij de volgende tankstop voor het stuur over te nemen.

Ik verhuisde naar de achterbank en de slaap overmande me snel. Ik viel in een eindeloze put. Ik brak geen botten maar kwam veilig op beide voeten terecht.

Om niet telkens op de muziek te moeten terugkomen vermeld ik dat tijdens mijn verblijf in het tegelijk zinnige en onzinnige droomoord onophoudelijk muziek weerklonk. Populaire, klassieke muziek van grote componisten wisselde onbekende jazzmuziek af. Muzak ten top in de straten van dromenland.

Ik sta in het midden van een vierkante binnenplaats ingedeeld als schaakbord. De stukken hebben menselijke vormen en bewegen. Pionnen rennen her en der in het rond, de vier torens hebben de handen in het haar, paarden draven angstig heen en weer en lopers lopen elkaar in de weg.

Volgens een witte pion heeft de zwarte koning net de witte koningin geschaakt en zijn zij samen op een van de witte paarden weggereden. Ik begrijp dat ik de witte koning ben die zijn koningin kwijt is.

Ik verlaat de donkere binnenplaats via een poort die op een kier staat. Erachter ligt een kade met een aangemeerde boot. Ik ga aan boord en zet me aan een schrijftafel. Peinzend over een nieuw verhaal kijk ik vanuit mijn ark naar het zonovergoten landschap dat voorbijdrijft. Ik schrijf dingen die ik niet kan navertellen en prevel woorden die ik nooit zal kunnen schrijven.

Plots hoor ik een vrouw roepen. Ik leg mijn pen met een zekere onwil neer en ren de kajuit uit. Zo kom ik in een keuken terecht, niet in een boot maar in een huis met stenen muren.

Drie kinderen van ongeveer zes jaar – twee meisjes en een jongen – zitten aan tafel en lepelen hun soepkommen leeg terwijl ze over de randen naar hun moeder staren. Ze lijkt op een engel zoals ik me die altijd heb voorgesteld. Haar haren zijn zo dik als ijzerdraden, ze draagt een wollige bloemkoolmuts en vanachter haar rug steken groene vleugels waarvan de textuur doet denken aan basilicumblaadjes.

De vrouw kijkt me doordringend aan, haar blik is als twee bliksemschichten vanaf een stralende zon. Mijn te grote fantasie spreekt me in dat ik de geboorte van het heelal meemaak en dat zij voor mij alles kan zijn, liefst een pitspoes tijdens een F1- race.

Een tweede blik leert me dat de vrouw naakt is. Ze laat zich schaamteloos door mij bewonderen. Zij beneemt me de adem. De tranen komen in onze ogen, niet van verdriet maar van gelukzaligheid. Ik omhels haar en zij geeft mij een Marsupilami als knuffelbeest. Hoeba, hoeba, hop.

Ben ik verslengerd op haar ronde lichaamsvormen of haar ongeëvenaarde intelligentie? Compenseert zij met haar schoonheid de rotheid van de wereld? Doet zij het kwaadaardige gezwel in mijn hoofd krimpen? Speelt zij zo perfect de maan omdat ik haar zo goed omcirkel?

Ik heb haar gevonden, mijn paars klaproosje tussen een heleboel rode. Ik doorwaad haar, alsof zij een kolkend stromende rivier is. Zij is het goede doel dat ik voor ogen heb wanneer ik eindelijk begrijp dat ik de wereld iets moet teruggeven voor de wonderen die me omringen. Zij is het boek dat ik al jaren zoek en hoopte te vinden door mijn eigen boeken als litanieën voor te lezen. Zij is een mens van goede wil die vrede nastreeft door de leegte in mij te aanbieden.

Zij is nog meer, zij is ook mijn Zweeds kruiswoordraadsel. Horizontaal lees ik: vrolijk, begerig, slim, weelderig, poeslief, aaibaar, spetterend, ravissant, lustig, beeldschoon en verfrissend. Verticaal zie ik: betoverend, stoeis, geestig, dartel, levendig, trouw, hups, erotisch, speels, kakelfris, schattig, pienter, bekoorlijk en lumineux. Ik vind dat al die woorden samen haar te kort doen.

De mysterieuze vrouw zegt dat ik haar droomman ben, maar ook haar grootste nachtmerrie. Ik wil alleen doktertje met haar spelen en beweer dat onze kindjes geen luiers nodig zullen hebben. En onze hond zal hun chocomondjes schoonlikken.

Ze vraagt of ik met haar meega. We zullen de aarde in een gele gasballon verlaten, vervolgens zullen we naar de oneindige

zwartheid van de ruimte opstijgen. Als we ons kunst- en vliegwerk goed doen, komen we in een baan rond de aarde en hoeven we enkel het eerste het beste ufonautentuijg te enteren en de inzittenden opdragen ons mee te nemen naar oorden waar mensen nooit eerder zijn geweest.

Ik ga akkoord. De chaos op aarde noopt me mijn wereld achter te laten en een andere werkelijkheid binnen te gaan. Ik hoop op een wereld zonder leugen en dus ook zonder waarheid, waar ik niets moet interpreteren, waar wonderen normaal zijn, waar ik gehuld ben in mysteries en de drang om raadsels te ontrafelen ontbreekt. Wellicht beleef ik in die wereld ook minder plezierige dingen, maar die zal ik dan wel oplossen met het flegma van een drugsdealer die erin slaagt jaren uit de handen van de arm der wet te blijven.

Ik stapte slaperig uit de auto. Flarden van een opzienbarende droom waarden door mijn brein. De details kon ik me niet herinneren, hoe ik mijn best ook deed, maar ik had sterk de indruk dat het met Rowena en mij wel goed zou komen.

De wijzers op mijn horloge gaven kwart over negen aan. De eerste vijf uren van de reis had ik gereden. Aan een tankstation had ik het stuur aan ons vrouwelijke skimaatje gegeven en zij had de rest van de reis voor haar rekening genomen. Mijn skivrienden wilden nog naar hun werk gaan, maar ik had eerder al beslist een dag langer vakantie te nemen.

Mijn schoonbroer opende de kofferbak van de BMW en haalde er mijn trolley uit. Ik bedankte hem voor zijn gezelschap. Van ons vrouwelijke skimaatje had ik in de auto al afscheid genomen met een kus op de wang. De maat van mijn schoonbroer liet ik lustig verder snurken.

Ik keek de auto na terwijl hij wegreed, vervolgens nam ik mijn trolley en trok het ding naar de achterdeur.

Ik had een vrije dag en maakte de brievenbus om 11u06 leeg. Er zat een brief uit Zwitserland bij. De envelop zag er heel officieel uit en ik dacht dat het de rekening was voor de transportkosten na mijn val tijdens het skiën. Binnenin zat echter een eenvoudige ansichtkaart met een berglandschap van Veysonnaz. Op de achterkant stond in onverdroten hanenpoten: BONNE RÉCUPÉRATION.

Ik nam aan dat de man die me op zijn skiscooter van de ongevals-site naar het skistation had gebracht, de kaart had gestuurd. Ik vond het heel opmerkelijk dat hij aan mij gedacht had ook al hadden we nauwelijks met elkaar gesproken. Hij had me aangeraden zo snel mogelijk met ijskompresen de zwelling tegen te gaan. Ik zag hem nu als een redder in nood die meer aandacht had verdiend. Hij was geen figurant maar een hoofdpersonage die zijn rol subliem had gespeeld.

Ik maakte een kop koffie klaar en zette me weer achter mijn computer. Ik was bijna klaar met de eerste versie van mijn avontuur in Zwitserland. Een vergelijking met *Alice in Wonderland* dringt zich op omdat ik mijn verhaal ook met allerlei protagonisten heb bevolkt. Laat dit gezegd zijn: het boek bevat een heleboel onzin.

Alice ontmoet dieren en praat ermee, alsof het mensen zijn. Ook levenloze dingen zoals kaarten zijn geloofwaardige gesprekspartners. De kat zegt dat ze allemaal gek zijn, maar Alice probeert normaal te blijven. Dat was ook mijn voornaamste betrachting in Zwitserland. Ik denk dat ik erin geslaagd ben mijn hoofd koel te houden en aan de avances van mijn ex-lief dapper weerstand te bieden.

Lewis Carroll schreef zijn beroemde boek in 1865. Hij wilde geen moraalridder zijn maar stak de draak met kinderboeken uit zijn tijd. Ik hoop dat ik me niet te veel heb uitgelaten over de heersende zeden en gebruiken van de moderne tijd. Het is sterker dan mezelf, het voortdurend beoordelen van mijn leefwereld kan ik niet

laten. Mijn boek is geen kinderboek, maar het gaat wel over kinderen.

Lewis Carroll laat zich niet verleiden tot het beschrijven van bovennatuurlijke fenomenen, en er zit weinig actie in het verhaal. Het gaat hem hoofdzakelijk om de dialogen, die dikwijls verwarrend zijn. Ik heb bewust geen dialogen gebruikt omdat ik tijdens mijn vakantie meestal Frans sprak. Maar er is nog een andere reden.

In een van zijn liedjes zingt Koen Wouters dat hij tijdens een ruzie zijn vrouw wil zeggen dat hij wil scheiden, maar zijn stem faalt en daarom zingt hij het lied in falsetstem. Door een gedeelte van zijn stembanden niet te gebruiken laat hij blijken dat hij zich schuldig voelt.

De avond voor ik op skivakantie zou vertrekken, hadden Rowena en ik ruzie. Geen slaande ruzie, maar er waren toch harde woorden gevallen in verband met een vervelende toestand. Ik wist maar al te goed dat fikse ruzies mensen uit elkaar konden rukken. Ik hield een lijstje in mijn hoofd bij waarop de dingen stonden die ik moest vermijden, opdat ik niet in dezelfde val zou lopen. En toch had mijn furie me weer pijnlijk gekregen. We gingen slapen en geen van ons beiden had een poging gedaan om de ruzie bij te leggen.

Op de ochtend van de afreis begon ik er toch over. Ik kon niet zo goed uitleggen hoe we soms misleid werden en van het ene verhaal een ander maakten, zodat het beter uitkwam. Het had volgens mij geen zin om een schuldige aan te wijzen, maar we waren toch beiden geneigd de schuld bij de ander te leggen. Dat was volgens mij menselijk.

Ik had me voorgenomen niets op te kroppen en haar van antwoord te dienen als dat nodig was. Anders zou mijn ongenoegen toenemen en dat kon enkel tot een breuk leiden. Dikwijls genoeg hadden we de barstjes in ons hartje kunnen lijmen, maar de discussie liep zodanig uit de hand dat we van een barst konden spreken. Of we de stukken konden lijmen was nog niet zo zeker.

Verkeerdelijk nam ik aan dat Rowena me niet meer graag zag. Volgens mij had het geen zin meer om verder te gaan, dus ik twijfelde geen seconde en hakte de knoop door. Ik zei dat we beter ieder onze eigen weg konden gaan.

Ze keek me lang aan, minstens tien seconden, niet in staat iets te zeggen, vervolgens keerde ze haar gezicht van me af. We zwegen, want alles was gezegd. Net op dat moment kwam een auto de oprit opgereden. Het was mijn schoonbroer die me kwam ophalen.

Ik stond op, nam mijn koffer die gereed stond en verliet het huis zonder om te kijken. Zwijgend stapte ik in de auto van mijn schoonbroer. Mijn skivrienden vroegen waarom Rowena me niet uitwuidde. Ik wilde er niets over kwijt, behalve dat ik tijd nodig had om na te denken.

Halfweg de reis wist ik het zeker: ik wilde emoties met haar delen, ik wilde met de kinderen van haar broer ravotten, ik wilde samen mooie plekjes op de wereld bezoeken en elk met zijn eigen camera foto's maken en ze nadien naar kunstgevoel beoordelen, ik wilde mijn intelligentie meten met die van haar. Elk had zo zijn eigen sterke eigenschappen en talenten en het was zaak elkaar aan te vullen, niet om er een competitie van te maken. Helaas was het te laat. Ik durfde mijn schoonbroer niet te vragen rechtsomkeer te maken.

Eenmaal in Veysonnaz hoopte ik dat het skiën me zou afleiden, maar aan het einde van de eerste dag was ik hard genoeg gevallen om de latten voor de rest van de vakantie in de kast te laten staan. Ik had geprobeerd Rowena terug te winnen door haar te telefoneren, sms'jes te sturen en te mailen, maar ze had op geen enkele manier gereageerd. Omdat we niet meer met elkaar spraken, was er geen dialoog meer mogelijk.

Tijdens mijn dagelijkse wandelingen naar het dorp was ik tot de slotsom gekomen dat ik gegarandeerd spijt zou krijgen als ik Rowena daadwerkelijk zou verlaten. Zolang ik na elke ruzie opnieuw verliefd op haar kon worden, zou de band standhouden, maar als mijn liefje me daartoe geen kans meer gaf, was het gedaan.

Dat ik hier leef, schrijf, zing, speel en met anderen converseer, dat is zo'n groot toeval dat ik er niet over kan zwijgen. Ik neem niets als vanzelfsprekend aan. Hier is over nagedacht, volgens mij door het Grenzeloze Onbekende Ding: GOD.

Het allesomvattende woord is er eindelijk uit. Het lijkt me een volwassen onderwerp waaraan een schrijver zoals ik zich kan wagen en waarmee ik me misschien zal kunnen onderscheiden in de wereld van de uitgevers en hun schrijvers, en natuurlijk niet te vergeten mijn lezers. Of ik ermee de Ako-boekenprijs van het jaar zal winnen is nog de vraag.

Door mijn interesse voor alles wat zich in de wereld voordeed, neusde ik in allerlei boeken. Ik heb jarenlang allerlei wetenswaardigheden opgesnoven die me uiteindelijk hebben doen besluiten dat ik geen god nodig heb. Dat ik er regelmatig nog naar verwijst is om aan te geven dat ik wel geloof in een vierdimensionaal iets waar ik mijn vinger niet op kan leggen.

Met een beetje God hebben atomen en moleculen elkaar in de leegte gevonden en zich in allerlei combinaties verenigd tot een verscheidenheid aan mineralen, materialen en hoogmoleculaire bouwstenen. Geef toe, de lange gaartijd heeft ontzettend complexe wezens mogelijk gemaakt en alleen de mens is er zich van bewust.

Mensen onderscheiden zich van dieren door het gebruik van de taal. Ik ben graag met taal bezig en ik doe er alles aan om fouten te vermijden, niet alleen fouten tegen het Algemeen Nederlands maar ook denkfouten, fouten die ondanks mijn onderzoekswerk door de mazen van het net zijn geglipt.

Misschien hebben jullie je tijdens het lezen als Alice in Wonderland gewaand. Ik hou van reizen met de motorhome, al laat ik Rowena het initiatief nemen om de trips uit te stippelen. Het leven is volgens mij een voortdurende reis naar wat je wilt zijn en hebben, vandaar de roadmoviestijl.

Wat mij vooral bezighield was hoe ik mijn verzinsels kon laten rijmen met mijn eigen belevenissen. Mijn personages mochten niet voortdurend in hun luie zetel zitten, daarom zorgde ik voor actie. Maar te veel actie zou jullie afleiden, vandaar mijn uitweidingen over allerlei onderwerpen die onbelangrijk leken.

Vergeef me de onzin die ik heb uitgekraamd. Het was niet zozeer mijn doel waarheden te vertellen, wel trachtte ik de echtheid van de wereld die mij en iedereen in mijn omgeving omhuld te ontbloten. Ik zocht verklaringen en liet ze op jullie los, maar jullie hoeven er niet mee akkoord te zijn. Ik probeer onmogelijke toestanden te vermijden, maar jullie moeten begrijpen dat ik alleen zo de buitengewoonheid van onze aarde kan onderstrepen. Herinner je God.

Ik ben rooms opgevoed en naar een katholieke school gegaan. Ik was tot mijn achttiende praktiserend, dat wil zeggen dat ik regelmatig naar de kerk ging. Meestal bleef ik tot het einde van de viering, maar het viel voor dat ik al na de communie de kerk verliet.

Rowena is ook katholiek, maar haar ouders dwongen haar niet naar de kerk te gaan. Wij geloven niet in kerkelijke riten, maar wel in God. Rowena ziet Hem als een oude man met een lange baard die over de wolkjes schrijdt en hier en daar zijn goddelijkheid op de wereld uitstraalt. Wat daar het effect van is, weet zelfs God niet.

God is volgens mij een overkoepelend orgaan dat een overzicht bewaart over de chaos in de wereld en af en toe orde op zaken stelt. Ik zie Hem als een zwart gat en situeer dat ergens in het centrum van de leegte die het heelal eigenlijk is.

Als Rowena en ik na een middagje winkelen in de stad bij onze geparkeerde auto aankomen, terwijl de parkeerwachter een bon uitschrijft voor een voertuig iets verderop, is dat volgens Rowena God die het goed met ons meent. Voor mij is dat louter toeval.

Wie heeft gelijk? Ik weet het niet. Het evenwicht tussen goed en kwaad is er altijd geweest, alleen heb ik meer en meer de indruk dat het kwade aan de winnende hand is. Ik denk dat we het rechte pad zullen terugvinden als we blijven werken aan onze relaties met andere mensen – familieleden, geliefden, kennissen, collega's –

zodat jaloezie en geldzucht geen kans krijgen te woekeren en verderf te zaaien. Laat de afgunst niet boven jullie hoofden groeien.

Ik heb de wijsheid niet in pacht. Dat heeft alleen het Grenzeloze Onbekende Ding. Het laat je toe spectaculaire dingen te doen. Het spreekt je de dingen in. Luister ernaar, laat het op jullie netvliezen vallen, voel het. Laat jullie door de liefde van je medemens inpalmen. Eet het, drink het, maar met mate. Ruiken heeft meestal een vervelende bijbetekenis, maar ik durf toch te zeggen dat jullie het ook kunnen opsnuiven, vooral in de natuur waar stilte en vrede heerst. Zoek het daar op en laat het weten dat jullie blij zijn erbij te horen. Het is alleen dat wat telt: één zijn met God.

Ondanks mijn pessimistische kijk op de wereld wil ik toch een toekomst zien waarin mensen met elkaar praten en zo hun grote en kleine problemen oplossen. Laten we beginnen bij onszelf. Als die boodschap tot jullie doordringt, ben ik heel gelukkig.

Alice ontwaakt en vertelt haar droom aan haar zus, die op haar beurt over Alice's droom droomt. Op dezelfde manier moeten jullie mijn droom doorvertellen, of kennissen aanraden mijn boek te kopen. Ik heb echter nog een belangrijk deel van de droom verzwegen. Of jullie er klaar voor zijn of niet, ik kan jullie de nachtmerrie niet onthouden. Het moet van mijn lever, want alleen zo kan ik de kwestie verwerken en het leed vergeten. Ik zal jullie dus ook de aanleiding tot de ruzie tussen Rowena en mij vertellen.

Ik weet dat ik hier mijn boekje te buiten ga door privéaangelegenheden openbaar te maken, maar ik wil jullie erop wijzen dat er altijd twee verhalen zijn. Je kunt nooit zeggen dat de ene liegt en de andere de waarheid spreekt. Er zijn twee waarheden en beide partijen hebben die te veil.

Jullie zullen je afvragen: *Was Rowena zo barmhartig als de schepper?* Jullie vellen het laatste oordeel. Speel eens God.

We lagen knus in bed. Buiten regende het pijpenstelen en het water in de goot klotste luidruchtig omlaag. Het had een maand niet geregend en de weerman had die aprildag tot de koudste ooit uitgeroepen. Rowena had het koud en we lepelden; ik in háár schoot. Zo vielen we dikwijls in slaap en die avond was dat ook het geval.

Ik heb geen idee waarvan ik wakker werd, maar ik lag nog steeds in de schoot van Rowena en hoorde dat het buiten veel harder regende dan eerder. Het gespat van water dat op het platte dak terecht kwam, klonk luider dan anders. Ik vloekte binnensmonds, want volgens mij was het horizontale stuk van de goot weer losgeraakt.

Ik moest iets doen om te vermijden dat het water van het platte dak door een spleet tot in de gelijkvloerse verdieping kwam – wat al gebeurd was. Zachtjes kroop ik uit het bed, nam het zaklampje uit mijn nachtkastje en ging naar beneden om schoenen en een regenjas te halen.

Stilletjes ging ik weer naar boven, stapte via het grote deurraam van de badkamer naar buiten, liep voorzichtig over het platte dak naar de horizontale goot, en schoof ze in het uiteinde van de verticale goot; het bijlichten ging wat moeilijk met het zaklampje. Tot zover ging alles goed. Maar toen ik het badkamerraam zachtjes wilde sluiten, ging het fout: de klink maakte bij het vastzetten zoveel lawaai dat Rowena er wakker van werd.

Wellicht had ze niet onmiddellijk gemerkt dat ik niet meer in bed lag en dacht ze dat er een inbreker op het dak zat. Ik zou me stil hebben gehouden, maar anderen roepen dan de buurt bij elkaar om de inbreker af te schrikken. Rowena hoorde bij die groep en schreeuwde het uit van pure angst. Ik riep dat ze zich geen zorgen moest maken, dat ik alles onder controle had.

Toen ik via de badkamer terug in de slaapkamer kwam, wilde ik zeggen dat ik de inbreker bij zijn lurven had gevat en dat ik zijn hoofd als trofee boven het bed zou hangen, maar ze snoerde me de

mond. Furieus was ze. Ze vond mijn escapade op het dak een onzinnige daad. Ik zei *sorry*, maar volgens haar kon ik beter zwijgen en vertrekken.

Woest nam ik mijn hoofdkussen – dat ik daar nog aan dacht is een raadsel op zich – en verliet de slaapkamer. Ik sleurde een matras over de trap naar beneden; de tweepersoonsmatras stond rechtop in de hoek aan de trap en deed dienst als logeerbed voor de kinderen van mijn schoonbroer omdat we geen ingerichte tweede slaapkamer hebben.

Ik legde de matras op de vloer in de woonkamer en ging terug naar boven, waar ik in de schoenkamer een oud dekbed en een afgedankt onderlaken nam. Daarmee maakte ik mijn provisoire bed klaar en ging er met een grote zucht op liggen. De rest van de nacht sliep ik zonder één keer wakker te worden.

Normaal gingen Rowena en ik met dezelfde trein naar het werk. De volgende dag nam ik een trein later dan haar. Tijdens de werkdag hadden we geen enkel contact. We namen wel dezelfde trein terug naar huis en maakten Zweedse puzzels om niet te hoeven praten. 's Avonds maakte ik mijn koffer klaar om naar Zwitserland te gaan. Dat deed ik dus ook door zo weinig woorden vuil te maken.

Omdat ik op die manier geen afscheid kon nemen, kwam ik de volgende morgen op de nachtelijke escapade terug en ik zei de dingen die ik beter niet had gezegd. Het was de ruzie die we niet hadden kunnen bijleggen omdat mijn schoonbroer ineens aan de achterdeur stond om samen naar Zwitserland te rijden. Dat deel van het verhaal kennen jullie wel.

Wat jullie nog niet weten is dat ik hevig schrok toen ik van de reis thuiskwam. Ik zeulde mijn koffer over de oprit naar de achterdeur en zag door het glas ervan iemand staan. Mijn hoop was vlees geworden en stond in het licht dat via de hoge ramen aan de achtergevel binnenviel: Rowena die een moeilijk hemd streek op de blauwe strijkplank met sterretjes, maantjes en zonnetjes. Ik had

aangenomen dat ze was gaan werken, maar blijkbaar had ze zich bedacht en wilde ze me verwelkomen.

Ze deed de deur voor mij open en voor ik *sorry* kon zeggen, gaf ze me een kus op de mond. Aan haar gezicht te oordelen zat haar buik vol *droene blienders*. Haar stralende glimlach was een goed teken. We omhelsden elkaar en zij fluisterde in mijn oor:

‘Als we het nu eens op de sofa deden?’

En ik zei:

‘Met plezier.’

Zo ging ik weer onvoorwaardelijk in dialoog met haar, en zij met mij. Mijn liefdevolle berichten vanuit Veysonnaz hadden hun effect niet gemist.

Het souvenir uit Zwitserland, het koetje dat je met zijn achterpoten aan de rand van een tas kunt hangen, gaf ik haar nadien, na het eten en zo.

Verzonnen of niet, dat is de vraag. Het antwoord doet er niet toe. De deugd ligt in het midden: *Virtus in medio*. Dus half fantasie, half echt. Jullie algemene beeld van dit verhaal zal bepalen of het lezen ervan een nuttige tijdpassering was. Het schrijven was alleszins een tijdrovende bezigheid.

De tekening die ik in Veysonnaz ben begonnen en thuis heb afgemaakt, mocht ik van Rowena in de slaapkamer hangen. Tegen alle verwachtingen in vond zij het landschap heel mooi, vermoedelijk omdat het zo abstract is en opvalt door het gebruik van kleurstiften en kleurpennen.

Ik ben thuis, alleen. Rowena zit op haar werk. Om haar een hart onder de riem te steken, stuur ik haar een bericht via e-mail waarin mijn affectie voor haar eens en voor altijd gebundeld zit.

Koningin van mij, ik heb nagedacht over mijn volgende zet op het schaakbord van het leven en ik ben tot het besluit gekomen dat ik altijd bij je zal blijven, welke rampen onze liefde ook zullen teisteren.

Moge mijn beeld voor je geestesoog je altijd en overal leiden. Als ik het nog niet gezegd heb, doe ik het *nou*: *Ik hou van jou*. Ik ben misschien wel een ezel, maar ik kan geen dukaten schijten. Jij bent lief, ook leuk, grappig, attent en meelevend, wat je van mij niet altijd kunt zeggen.

Zoet koekje van me, weet dat ik je op handen draag. Als de trein is afgeschapt, kom ik je halen en draag ik je met veel vlijt en zonder te mopperen naar huis. Aandacht zul je altijd van me krijgen, zolang je me met knipperende oogjes aanlacht en je dodende blik alleen aan andere mannen toont.

Mijn liefste kusjesdiefje, ik wacht de lente en de zomer ongeduldig af, want dan zul je weer schijnen als de zon aan de hemel. Maar ik stuur je nu al zonovergoten kusjes die smaken als zongedroogde tomaatjes.

Schatje, jij bent het allerliefste wezen van vlees en bloed dat ook nog iets in mijn beeldige verschijning ziet. Ik voel me goed en weet hoe dat moet. De liefde borrelt in me op. Ik kan het niet stoppen, als een lavastroom komt het omhoog, en maar goed dat ik me kan beheersen, want anders overleefde ik dat niet.

Straks zal ik zo lief zijn als de zeven puppy's van een Setterreu en een Labradorteef. Ik zal zo lief zijn als de kindjes van je broer die je al lepelend in hun soepkommen aankijken met van die grote ogen waarvan je week in de knieën wordt. Jij verdient oneindig veel kussen met een rondheid die die van de kromme tijdruimte evenaart. Ik zal veel liever zijn dan al mijn ex-liefjes samen ooit voor mij zijn geweest.

Nog even en je bent weer bij mij. Ik roep het nu al uit: *You are my tutti frutti*. Ik verafgood je, als een Kelt uit de derde eeuw voor Christus. En je weet dat Kelten veel in hun mars hebben. Je zult nog even op je tanden moeten bijten en naar vrijheid snakken zoals Nelson Mandela toen hij vastzat.

Liedjes uit de oude muziekdoo's wil ik zingen met jou. Ik vraag het je dringend, en hopelijk doe je het met het jolijt zoals je in bad zingt: *Raindrops keep falling on my head*. Hupsakee, mijn

vliegend ree: *See you soon, my very good-looking girlfriend with a spoon full of room.*

Als opwarmertjes stuur ik je met Cacharel Pour Hommes overgoten kusjes in een luchtscheepje van Yves Saint Laurent. Ik zou daar nog graag enkele kusjes van het verfijnde soort bij willen voegen in de hoop dat ze je doen zwijmelen en opstijgen naar hemelse oorden, want daar gaat niets fout en zijn alle mensen van goede wil.

Voor jou, mijn eindeloze galaxis, heb ik nog enkele magische kusjes die al je kwaaltjes zullen verdrijven. Op de koop toe krijg je een kusje dat amper verschilt van een echt, waarna ik zeg: *All's well that ends well, but I like the whole of you.*

Mijn liefde gaat gepaard met een zachtzinnige goedheid. Misschien vind je mijn schrijfwijze ontoelaatbaar en onrendabel. Ach, het is niet erg onrendabel te zijn, maar ik hoop dat het ontoelaatbare beperkt is gebleven tot hier en daar wat heibel in de wereld.

Hoor je me? Laten we ons laatste spelletje spelen: *Jij bent het boek en ik sla je dicht.*

Epiloog

Uit het rapport van de Zwitserse politie over het incident met mijn ex-lief dat ik via de post heb ontvangen, blijkt hoeveel geluk we hebben gehad. Het gebruik van een illegaal mes was al genoeg om haar achter tralies te zetten, maar het feit dat het alarmpistool omgebouwd was om echte kogels af te kunnen vuren, maakte haar misdaad nog ernstiger. In afwachting van de rechtszaak hebben ze de vrouw in een Zwitserse vrouwengevangenis opgesloten.

Het raadsel van de groene vlinder die de kinderen tot bij hun moeder leidde, heb ik niet kunnen ontrafelen. Een zoektocht op het internet heeft niets opgeleverd, behalve het opmerkelijke weetje dat een vlinder de enige diersoort is die een volledige gedaanteverwisseling van ei tot volwassen dier doorloopt.

Via Arnaud in Veysonnaz hebben Rowena en ik in Roeselare een beige Citroën DS met een caravan in dezelfde kleur en stijl op de kop kunnen tikken. Daarmee zullen we naar Kroatië rijden, een reis om ons 5-jarig huwelijk te bekronen.

Ik had Philine beloofd een koper voor het kasteel van Valentin te vinden, of ten minste een sponsor om het te restaureren. Tegen alle verwachtingen in heb ik vrij snel de naam en het adres van een geïnteresseerde naar de familie in Zwitserland kunnen doorsturen.

Die man is een collega van Rowena. Hij had de grote lottopot gewonnen en zocht een optrekje in het buitenland om het hectische leven in België te ontlopen. Iedereen zou een villa aan de Côte d'Azur hebben gekocht, maar de eigenzinnige collega zag veel meer in Château O d'Heure omdat het vlakbij een skioord ligt. Bovendien is Zwitserland nog steeds gekend als belastingparadijs, ook al zijn er strengere reglementen ingevoerd.

Ik heb net van Valentin een bericht gekregen dat de verkoop bijna rond is. Hij is van plan met het geld een toneelschool in Sion te beginnen. Wat er van het geld overblijft, zal hij verdelen onder zijn dochters.

Sommigen onder jullie zullen al gedacht hebben dat ik niet Rowena maar Philine had moeten kiezen, want dan had ik een deel van haar geld kunnen gebruiken voor het uitgeven van mijn boeken. Een eigen uitgeverij zou helemaal te gek zijn geweest.

Laat me jullie geruststellen. Rowena en ik hebben geld genoeg. Rowena krijgt mijn oneindige dank omdat ze mijn verhalen naleest, bekritiseert en verbetert. Door haar loopt de boekenverkoop als een trein en stroomt het geld binnen.

We hebben af en toe nog ruzie, maar we zijn zo wijs die niet meer uit de hand te laten lopen. Als ik Rowena één ding zou kunnen leren, is dat ze de relativiteit van de onbelangrijke dingen in het leven moet inzien. We zijn allemaal beestjes op de tegelvloer.

Het is misschien een goed idee om uit volle borst met Raymond van het Groenewoud mee te zingen in de hoop dat we op tijd de reusachtige schoen zien aankomen die ons als droge takjes van de levensboom wil afknakken. Krakende botten of op God vertrouwen?

Ten slotte wil ik jullie danken voor het lezen van mijn boek. Ik hoop dat het niet te verwarrend was. Dat doet me trouwens denken aan *Syriana*, een ingewikkelde thriller over de economische belangen van Amerikaanse oliebedrijven in het Midden-Oosten.

De film heeft me met zijn vier verhaallijnen tijdens het eerste uur in verwarring gebracht. Pas later begreep ik min of meer waar het verhaal naartoe ging. Het einde was zelfs spannend. Ik heb de film een tweede keer bekeken en toen zag ik details die me eerder niet waren opgevallen.

Misschien is niet alles even duidelijk in mijn boek. Dat kan aan mijn schrijfkunst liggen, of aan mijn chaotische brein, maar het is niet de bedoeling dat jullie het tweemaal lezen. Sommige dingen moeten jullie aanvoelen. Als dat niet lukt, is de kans klein dat jullie bij de tweede keer het grote licht zullen zien.

Toch lijkt het me leuk om het boek opnieuw te lezen, al was het maar om alle bijkomstige dingen in het verhaal te kunnen plaatsen. Ze houden op een miraculeuze manier verband. Met mijn

beschrijvingen maak ik een wereld zichtbaar die al bestaat. Ik zie me als een wereldverbeteraar, maar met weinig slaagkans.

In de film *Syriana* zegt een Pakistaanse jongen die door moslimfundamentalisten gerekruteerd is om een zelfmoordaanslag uit te voeren: *Moge de volgende wereld de ware zijn*. De zevende hemel hoeft niet voor me open te gaan. Levend verbranden zie ik niet zitten. Ik wil niet dat een freak me in stukken kapt terwijl ik al dood ben, zoals het ongelukkige slachtoffer in het boek *7th Heaven*.

Ik verlaat me niet graag op een god. Liever fiets ik naar een kapel en blijf buiten staan om de invloed van het Grenzeloze Onbekende Ding te voelen. En dan maak ik natuurlijk tijd om niet alleen Onze-Lieve-Heer-vol-van-genade maar ook Onze-Lieve-Vrouw-vol-barmhartigheid te bedanken voor zoveel geluk en liefde in mijn leven.

Rowena.